

Forslag

til

Lov om et loft over indtægter fra elproduktion (indtægtsloftsloven) ¹

Kapitel 1

Formål

§ 1. Loven gennemfører og supplerer bestemmelserne om et loft over indtægter fra elproduktion for producenter med lave marginalomkostninger i kapitel II, afdeling 2, i Rådets forordning 1854/2022/EU af 6. oktober 2022 om et nødindgreb for at imødegå høje energipriser (nødindgrebsforordningen), jf. bilag 1 til denne lov.

Kapitel 2

Betalingspligt

§ 2. Betalingspligten efter denne lov påhviler producenter, som har indtægter fra salg og levering af elektricitet, der i perioden fra og med den 1. december 2022 til og med den 30. juni 2023 er produceret her i landet på produktionsanlæg som defineret i artikel 2, nr. 28, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 943/2019/EU af 5. juni 2019 om det indre marked for elektricitet, der anvender følgende energikilder, jf. dog § 8:

- 1) vindkraft
- 2) solenergi (solvarme og solceller)
- 3) geotermisk energi
- 4) vandkraft uden reservoir
- 5) biomassebrændsel (fast eller gasformigt), undtagen biomethan
- 6) affald
- 7) atomkraft
- 8) brunkul

¹ Som bilag 1 til loven er medtaget Rådets forordning nr. 1854 af 6. oktober 2022 om et nødindgreb for at imødegå høje energipriser, EU-Tidende 2022, nr. L[I] 261, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af visse af forordningens bestemmelser i loven er udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

UDKAST

9) råolieprodukter

10) tørv.

Stk. 2. De betalingspligtige skal til statskassen indbetale 90 pct. af det betalingsgrundlag, der efter § 3 opgøres for hver afregningsperiode efter § 9.

Kapitel 3 *Betalingsgrundlag*

§ 3. Betalingsgrundlaget er summen af afregningsperiodens positive beregningsgrundlag opgjort efter stk. 2-3 og §§ 4-6.

Stk. 2. Der opgøres for hver kalendermåned et beregningsgrundlag for hvert produktionsanlæg omfattet af § 2, stk. 1. Beregningsgrundlaget er de realiserede markedsindtægter, jf. § 4, for den elektricitet, der i kalendermåneden er produceret og leveret fra produktionsanlægget, fratrukket 180 euro per MWh elektricitet. Fradraget efter 2. pkt. omregnes til danske kroner på grundlag af den af Danmarks Nationalbank offentliggjorte gennemsnitlige valutakurs for den pågældende kalendermåned. For produktionsanlæg, der producerer elektricitet fra råolieprodukter og fast biomassebrændsel, fastsættes fradraget efter 2. pkt. efter reglerne i bilag 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan anmode om, at fradraget efter 4. pkt. bekræftes ved en erklæring med høj grad af sikkerhed fra en godkendt revisor.

Stk. 3. Produceres elektriciteten både fra energikilder omfattet af § 2, stk. 1, og fra andre energikilder, opgøres den elektricitet, der er produceret fra energikilder omfattet af § 2, stk. 1, særskilt med henblik på opgørelsen af beregningsgrundlaget efter stk. 2. Den del af produktionen, der er produceret fra energikilder omfattet af § 2, stk. 1, opgøres ved måling. Kan den del af produktionen, der er produceret fra energikilder omfattet af § 2, stk. 1, ikke opgøres ved måling, foretages opgørelsen efter 1. pkt. på grundlag af energiindholdet i de anvendte brændsler. Kan energiindholdet i brændslerne ikke dokumenteres, anvendes det energiindhold i brændslerne, som er anført i § 9, stk. 2 i lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v.

§ 4. Ved opgørelsen af de realiserede markedsindtægter efter § 3, stk. 2, medregnes de samlede bruttoindtægter eksklusive moms og beløb i form af offentlig støtte, som den betalingspligtige har oppebåret ved salg og levering af den elektricitet, der på produktionsanlægget i kalendermåneden er produceret fra energikilder omfattet af § 2, stk. 1. Er elektricitet solgt til en fysisk eller juridisk person, der har en forbindelse til den betalingspligtige som omhandlet i ligningslovens § 2, og er salget sket med henblik på videresalg

UDKAST

til en fysisk eller juridisk person, der ikke har en forbindelse til den betalingspligtige som omhandlet i ligningslovens § 2, medregnes i stedet de samlede bruttoindtægter eksklusive moms, eventuelle øvrige afgifter og beløb i form af offentlig støtte, som er oppebåret ved videresalget. 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse, når den betalingspligtige og virksomheden, der har købt elektriciteten, indgår eller er associerede virksomheder, jf. årsregnskabslovens bilag 1, B, nr. 1 og 5, i samme koncern.

Stk. 2. Det realiserede nettoresultat af prissikringsaftaler, som den betalingspligtige har indgået med henblik på afdækning af prisrisici forbundet med den elektricitet, der i kalendermåneden er produceret fra energikilder omfattet af § 2, stk. 1, tillægges eller fradrages i de samlede bruttoindtægter opgjort efter stk. 1. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på prissikringsaftaler indgået af en fysisk eller juridisk person, der har en forbindelse til den betalingspligtige som omhandlet i ligningslovens § 2, eller som indgår eller er en associeret virksomhed, jf. årsregnskabslovens bilag 1, B, nr. 1 og 5, i en koncern, hvori også den betalingspligtige indgår eller er en associeret virksomhed.

Stk. 3. Kan en prissikringsaftale ikke henføres til afdækning af prisrisici forbundet med elektricitet produceret på et bestemt produktionsanlæg, skal det realiserede nettoresultat efter stk. 2 fordeles forholdsmæssigt på produktionen på alle de produktionsanlæg, hvis prisrisici aftalen skal afdække. Den forholdsmæssige fordeling kan ske på grundlag af produktionen på de enkelte anlæg eller på grundlag af de samlede bruttoindtægter opgjort efter stk. 1 for de enkelte anlæg. Det valgte princip skal anvendes for alle opgørelser af betalingsgrundlaget efter § 3.

§ 5. Er den forventede produktion fra et produktionsanlæg omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1 og 2, helt eller delvist omfattet af en aftale om levering til fast pris af en fast mængde elektricitet ligeligt fordelt over aftaleperioden, kan et realiseret nettotab, der efter reglerne i § 4 kan henføres til anlæggets produktion i en bestemt kalendermåned, helt eller delvist vælges fratrullet ved opgørelsen af beregningsgrundlaget for samme anlæg i en anden kalendermåned inden for afregningsperioden. Et realiseret nettotab efter 1. pkt. i den første afregningsperiode, der af producenten ikke er fratrullet ved opgørelsen af betalingsgrundlaget for afregningsperioden, kan fratrækkes ved opgørelsen af beregningsgrundlaget for samme anlæg i en eller flere kalendermåneder i den anden afregningsperiode. Fradrag efter 1. og 2. pkt. kan kun foretages i en kalendermåned, når anlæggets forventede produktion i kalendermåneden helt eller delvist er omfattet af den i 1. pkt. nævnte aftale.

UDKAST

§ 6. Ved opgørelsen af de realiserede markedsindtægter efter § 3, stk. 2, for kraftvarmeanlæg fratrækkes den del af månedens bruttoindtægter opgjort efter § 4, der anvendes til at reducere varmeprisen eller affaldstaksten.

Stk. 2. Told- og skatteforvaltningen kan efter udløb af den anden afregningsperiode anmode om, at eventuelt fradrag efter stk. 1 bekræftes ved en erklæring med høj grad af sikkerhed fra en godkendt revisor.

§ 7. Ved opgørelsen af betalingsgrundlaget efter dette kapitel skal den betalingspligtige anvende priser og vilkår for handelsmæssige eller økonomiske transaktioner med fysiske eller juridiske personer, der har en forbindelse til den betalingspligtige som omhandlet i ligningslovens § 2, i overensstemmelse med, hvad der kunne være opnået, hvis transaktionerne var afsluttet mellem uafhængige parter. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på den betalingspligtiges transaktioner med fysiske eller juridiske personer, der indgår i en koncern eller er en associeret virksomhed, jf. årsregnskabslovens bilag 1, B, nr. 1 og 5, i en koncern, hvori den betalingspligtige indgår eller er en associeret virksomhed.

Kapitel 4 *Undtagelser*

§ 8. Undtaget fra betalingsforpligtelsen, jf. § 2, er indtægter ved salg og levering af elektricitet, der er produceret på:

- 1) produktionsanlæg med en installeret effekt på op til 1 MW,
- 2) kraftvarmeanlæg, som ikke opgør de nødvendige omkostninger, der kan indregnes i varmeprisen efter kapitel 4 i lov om varmforsyning, på grundlag af en regnskabsmæssig opdeling,
- 3) affaldsforbrændingsanlæg, som er omfattet af § 75, stk. 3, i lov om elforsyning,
- 4) produktionsanlæg i spildevandsforsyningsselskaber, som er omfattet af § 1, stk. 4, i lov om betalingsregler for spildevandsforsyningsselskaber m.v.,
- 5) produktionsanlæg i almene vandforsyninger, som er omfattet af § 52 a, stk. 1, i lov om vandforsyning m.v.,
- 6) demonstrationsprojekter som defineret i artikel 2, nr. 24, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 943/2019/EU af 5. juni 2019 om det indre marked for elektricitet,
- 7) hybridanlæg, der anvender biomassebrændsel, jf. § 2, stk. 1, nr. 5, og som også kan anvende konventionelle energikilder, der ikke er omfattet af § 2, stk. 1, eller

UDKAST

8) produktionsanlæg, der er omfattet af støtteordninger i §§ 35 b, 39 og 41, § 43 f, stk. 1, § 43 g, stk. 1, og § 47, stk. 2, stk. 3, nr. 1, stk. 4-7, og stk. 9, nr. 1, i lov om fremme af vedvarende energi.

Kapitel 5

Angivelse og opkrævning af betaling

§ 9. Producenter, der er betalingspligtige efter § 2, skal for hver afregningsperiode opføre betalingen efter reglerne i kapitel 3.

§ 10. Afregningsperioderne er fra og med den 1. december 2022 til og med den 28. februar 2023 samt fra og med den 1. marts 2023 til og med den 30. juni 2023.

Stk. 2. Producenter, der er betalingspligtige efter § 2, skal efter udløbet af hver afregningsperiode til told- og skatteforvaltningen angive det beløb, der skal betales til told- og skatteforvaltningen. Hvis producenten ikke har en betaling at foretage efter reglerne i kapitel 3, skal dette også angives.

Stk. 3. Angivelse efter stk. 2 skal foretages senest den 1. i den fjerde måned efter afregningsperiodens udløb.

Stk. 4. Har den betalingspligtige ikke rettidigt foretaget angivelse efter stk. 2, kan told- og skatteforvaltningen pålægge daglige tvangsbøder.

Stk. 5. Pålæg efter stk. 4 kan påklages til Landsskatteretten efter reglerne i § 16.

Stk. 6. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler for angivelsen.

§ 11. Såfremt den sidste rettidige angivelses- og betalingsdag er en banklukkedag, anses den førstkommende bankdag som sidste rettidige angivelses- og betalingsdag.

§ 12. Krav på betaling stiftes og forfalder den første dag efter afregningsperioden, og betaling skal senest ske den 1. i den femte måned efter afregningsperiodens udløb.

Stk. 2. Opkrævningslovens kapitel 5 finder anvendelse på ind- og udbetalinger efter denne lov, jf. dog stk. 3. Hvis det konstateres, at en producent ikke har afgivet en både korrekt og rettidig angivelse, således at producenten har betalt for lidt efter denne lov, afkræves producenten det skyldige beløb til betaling med den betalingsfrist, der anvendes ved en rettidig angivelse, jf. dog 4. pkt. Kan størrelsen af det efter 2. pkt. skyldige beløb eller den afregningsperiode, som beløbet vedrører, ikke fastsættes på grundlag af producentens regnskaber, kan told- og skatteforvaltningen fastsætte beløbet eller den afregningsperiode, som beløbet vedrører, skønsmæssigt. Indtil den

UDKAST

dag, som skatteministeren i medfør af § 19, stk. 7, 1. pkt., i lov nr. 832 af 14. juni 2022 har fastsat som den dag, fra hvilken opkrævningslovens § 5 som affattet ved den nævnte lovs § 2, nr. 3, har virkning for andre krav og situationer end de i den nævnte lovs § 19, stk. 6, nævnte, er betalingsfristen for kravet efter 2. pkt. 14 dage fra afgørelsen om betaling, hvis det konstateres, at angivelsen var urigtig. Opkrævningslovens § 8, stk. 1, nr. 2 og 4, stk. 2 og 4, og § 12, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse, idet anvendelsen af § 8, stk. 2, dog vedrører renter, der påløber efter udløbet af betalingsfristen i 2. pkt.

Stk. 3. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om, at ind- og udbetalinger for producenter, der er betalingspligtige efter § 2, men alene er registret med et personnummer, således at opkrævningslovens kapitel 5 ikke kan finde anvendelse for ind- og udbetalinger efter denne lov, skal ske via et andet af told- og skatteforvaltningens systemer. Ved for sen indbetaling forrentes kravet mod sådanne producenter, jf. 1.pkt. efter opkrævningslovens § 7, stk. 1. Opkrævningslovens § 6, § 8, stk. 1, nr. 2 og 3, stk. 2 og 4, og § 12, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse, idet anvendelsen af § 8, stk. 2, dog vil vedrøre renter, der påløber efter udløbet af betalingsfristen i stk. 2, 2. pkt.

Kapitel 6

Afgørelseskompetence, frister, genoptagelse, klageadgang m.v.

§ 13. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan træffe afgørelse om, hvorvidt et produktionsanlæg er betalingspligtig efter § 2, herunder om et produktionsanlæg er omfattet af § 8, samt om fastsættelse af forhøjet fradrag for produktionsanlæg, der producerer elektricitet fra råolieprodukter og fast biomassebrændsel, jf. § 3, stk. 2, 4. pkt. Klima-, energi- og forsyningsministeren orienterer told- og skatteforvaltningen om de afgørelser, som klima-, energi- og forsyningsministeren træffer efter denne bestemmelse.

§ 14. Told- og skatteforvaltningen kan træffe afgørelser efter loven bortset fra afgørelser efter § 13.

§ 15. Skatteforvaltningslovens regler i kapitel 6, 7, 11 og 12 a-13 og regler udstedt i medfør heraf, finder anvendelse med hensyn til told- og skatteforvaltningens administration af denne lov. Hvis klima-, energi- og forsyningsministeren har truffet en afgørelse efter § 13, regnes fristerne i skatteforvaltningslovens § 31 fra tidspunktet for denne afgørelse og ikke angivelsesfristens udløb.

UDKAST

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan ikke træffe afgørelse efter § 13 senere end 3 år efter angivelsesfristens udløb. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan dog træffe afgørelse i sager på producentens initiativ, hvis producenten har indgivet anmodning herom senest 3 år efter angivelsesfristens udløb.

Stk. 3. Uanset stk. 2 kan klima-, energi- og forsyningsministeren dog træffe afgørelse efter anmodning fra producenten eller efter klima-, energi- og forsyningsministerens bestemmelse, hvis

1) hidtidig praksis er endeligt underkendt ved en dom eller en afgørelse fra Landsskatteretten eller ved en praksisændring offentliggjort af Skatteministeriet,

2) ændringen er en direkte følge af en ændring af betaling vedrørende den betalingspligtige for samme eller en anden afregningsperiode,

3) producenten eller nogen på dennes vegne forsætligt eller groft uagtsomt har bevirket, at afgørelsen er fastsat på et urigtigt eller ufuldstændigt grundlag, eller at der ikke er sket en angivelse af betaling, eller

4) klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning fra producenten giver tilladelse til ændring af afgørelsen som følge af, at der foreligger særlige omstændigheder.

Stk. 4. En ændring af afgørelsen kan kun foretages efter stk. 3, hvis den varsles af klima-, energi- og forsyningsministeren eller anmodningen fra producenten fremsættes senest 6 måneder efter, at klima-, energi- og forsyningsministeren eller producenten er kommet til kundskab om det forhold, der begrunder fravigelsen af fristen i stk. 2. En ændring af en afgørelse, der er varslet af klima-, energi- og forsyningsministeren, skal foretages senest 3 måneder efter den dag, hvor varsling er afsendt. Har det betydning for producentens mulighed for at varetage sine interesser, at fristen på 6 måneder forlænges, skal en anmodning om en rimelig fristforlængelse imødekommes. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan behandle en anmodning om genoptagelse, der er modtaget efter fristen på 6 måneder, hvis særlige omstændigheder taler derfor.

Stk. 5. Klima-, energi- og forsyningsministeren og de myndigheder, til hvem der delegeres kompetence efter denne lov, skal under ansvar efter §§ 152, 152 a og 152 c-152 f i straffeloven iagttage ubetinget tavshed over for uvedkommende med hensyn til oplysninger om en fysisk eller en juridisk persons økonomiske, erhvervmæssige eller privatlivet tilhørende forhold, som de under varetagelsen af deres arbejde bliver bekendt med i forbindelse med administrationen af denne lov. Forpligtelsen gælder tillige for sagkyndige medhjælpere samt i øvrigt enhver, der som følge af et i henhold til aftale med det offentlige påtaget arbejde kommer til kundskab om sådanne forhold. Er aftalen indgået med en virksomhed, gælder forpligtelsen alle, der

UDKAST

under deres arbejde i virksomheden får kundskab om forhold som de ovennævnte.

§ 16. Afgørelser truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren og told- og skatteforvaltningen, jf. §§ 13 og 14, kan påklages til Landsskatteretten.

Stk. 2. Skatteforvaltningslovens regler i kapitel 6, 13 a, 13 b, 16, 18 og 19 og regler udstedt i medfør heraf, finder tilsvarende anvendelse ved behandlingen af klager.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministerens afgørelser efter § 13, kan først indbringes, når told- og skatteforvaltningen har truffet afgørelse, jf. § 14. Hvis særlige grunde foreligger, kan Landsskatteretten eller Skatteankeforvaltningen dog beslutte, at en klage over klima-, energi- og forsyningsministerens afgørelse behandles særskilt. Landsskatterettens afgørelse efter 2. pkt. kan træffes af en retsformand.

Stk. 4. Klagen skal være modtaget i Skatteankeforvaltningen senest 3 måneder efter modtagelsen af told- og skatteforvaltningens afgørelse efter § 14. En klage, der alene vedrører klima-, energi- og forsyningsministerens afgørelse efter § 13, og som kan behandles, hvis betingelsen i stk. 3, 2. pkt. er opfyldt, skal være modtaget i Skatteankeforvaltningen senest 3 måneder efter modtagelsen af klima-, energi- og forsyningsministerens afgørelse.

Stk. 5. En klage har ikke opsættende virkning. Landsskatteretten eller Skatteankeforvaltningen kan dog tillægge en klage efter stk. 1 opsættende virkning, hvis særlige omstændigheder taler derfor. Landsskatterettens afgørelse kan træffes af en retsformand.

§ 17. Reglerne i skatteforvaltningslovens kapitel 17-19 og regler udstedt i medfør heraf finder tilsvarende anvendelse ved søgsmål til prøvelse af afgørelse efter loven eller regler, der er fastsat i medfør af loven.

Kapitel 7

Kontrol

§ 18. Klima-, energi- og forsyningsministeren og told- og skatteforvaltningen varetager opgaven som kontrolmyndighed.

§ 19. Betalingspligtige producenter af elektricitet, der anvender energikilder omfattet af § 2, stk. 1, har pligt til efter anmodning fra kontrolmyndigheden at indsende materiale, der kan have betydning for betalingskontrollen.

UDKAST

Stk. 2. Er materialet i tredjemands besiddelse, skal denne, selv om den pågældende har tilbageholdsret herover, efter anmodning udlevere materialet til kontrolmyndigheden. Kontrolmyndigheden leverer materialet tilbage til den pågældende tredjemand efter benyttelsen.

§ 20. Kontrolmyndigheden har, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til lokaliteter, der tilhører betalingspligtige producenter, jf. § 2, samt arbejdssteder uden for producenternes lokaler, dog ikke arbejdssteder, der tjener til tredjemands privatbolig eller fritidsbolig, for at gennemgå materiale, der kan have betydning for betalingskontrollen. I det omfang det nævnte materiale er registreret elektronisk, omfatter kontrolmyndighedens adgang også en elektronisk adgang hertil.

Stk. 2. Driver producenten virksomhed fra en ejendom, som også anvendes som bolig, kan kontrolmyndigheden gennemføre kontrol på ejendommen efter samme betingelser som i stk. 1.

Stk. 3. Ved kontrollen efter stk. 1 og 2 skal ejeren af virksomheden og dennes ansatte yde kontrolmyndigheden fornøden vejledning og hjælp.

Stk. 4. Politiet yder om fornødent kontrolmyndigheden bistand til gennemførelse af kontrollen efter stk. 1 og 2.

§ 21. Erhvervsdrivende skal efter kontrolmyndighedens anmodning indsende materiale, der har betydning for kontrol af navngivne betalingspligtige producenter af elektricitet omfattet af § 2.

Stk. 2. Kontrolmyndigheden har til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til hos en erhvervsdrivende at foretage gennemgang på stedet af materiale som nævnt i stk. 1. Ved gennemgangen kan kontrolmyndigheden sikre sig oplysninger som nævnt i 1. pkt.

Stk. 3. Politiet yder om fornødent kontrolmyndigheden bistand til gennemførelse af kontrollen efter stk. 1 og 2.

Stk. 4. Materialet, jf. stk. 1, og indgrebet, jf. stk. 2, skal være nødvendigt for betalingskontrollen.

Stk. 5. Pengeinstitutter samt advokater og andre, der modtager midler til forvaltning eller erhvervsmæssigt udlåner penge, skal på begæring give told- og skatteforvaltningen enhver oplysning om deres økonomiske mellemværende med navngivne producenter.

§ 22. Efterkommes en anmodning om oplysninger efter § 19 eller § 21, stk. 1 eller 5, ikke, kan kontrolmyndigheden give pålæg om, at oplysningerne skal indsendes inden en fastsat frist, og pålægge daglige tvangsbøder fra fristens overskridelse, og indtil pålægget efterkommes.

UDKAST

Stk. 2. Pålæg efter stk. 1 kan påklages til Landsskatteretten efter reglerne i § 16.

§ 23. Klima-, energi- og forsyningsministeren og told- og skatteforvaltningen kan udveksle oplysninger med hinanden, som er nødvendige for udførelsen af opgaven med administration og kontrol af indtægtsloftet.

Kapitel 8 *Straffebestemmelser*

§ 24. Med bøde straffes den, som forsætligt eller groft uagtsomt:

1) Afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger til brug for betalingskontrollen.

2) Overtræder § 10, stk. 3.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelser i forskrifterne.

Stk. 3. Den, der begår en af de nævnte overtrædelser med forsæt til at unddrage betaling til det offentlige, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Stk. 4. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Kapitel 9 *Ikrafttræden*

§ 25. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. Loven finder anvendelse på indtægter fra salg og levering af elektricitet produceret fra og med den 1. december 2022 til og med den 30. juni 2023.

Kapitel 10 *Ændringer i anden lovgivning*

§ 26. I opkrævningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 2711 af 20. december 2021, som ændret ved § 12 i lov nr. 2616 af 28. december 2021, § 1 i lov nr. 288 af 7. marts 2022 og § 2 i lov nr. 832 af 14. juni 2022, foretages følgende ændring:

1. I § 16 indsættes som *nr. 7*:

UDKAST

»7) Betaling efter indtægtsloftsloven.«

§ 27. I lov om fremme af vedvarende energi, jf. lovbekendtgørelse nr. 1791 af 2. september 2021, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 804 af 7. juni 2022, foretages følgende ændring:

1. I § 51 indsættes som *stk. 6*:

»*Stk. 6.* Der beregnes ikke negative pristillæg efter stk. 5 af indtægter, der er opkrævet efter indtægtsloftslovens § 2, stk. 2.«

Kapitel 11

Territorialbestemmelse

§ 28. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

RÅDETS FORORDNING (EU) 2022/1854

af 6. oktober 2022

om et nødindgreb for at imødegå høje energipriser

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 122, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Der har været meget høje priser på elektricitetsmarkederne siden september 2021. Som anført i den endelige vurdering fra EU's Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ACER), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/942 ⁽¹⁾, af udformningen af Unionens engrosmarked for elektricitet i april 2022 skyldes dette hovedsagelig den høje pris på den gas, der anvendes som input til produktion af elektricitet. Ofte er det nødvendigt med naturgasfyrede kraftværker for at dække efterspørgslen efter elektricitet, når den er på sit højeste niveau i løbet af dagen, eller når den elektricitet, der produceres ved hjælp af andre teknologier såsom atomkraft, vandkraft eller variable vedvarende energikilder, ikke er tilstrækkelig til at imødekomme efterspørgslen. Ruslands optrapning af sin angrebskrig mod Ukraine, som er en kontraherende part i energifællesskabstraktaten ⁽²⁾, siden februar 2022 har ført til et markant fald i gasforsyningen. Ruslands angrebskrig mod Ukraine har også skabt usikkerhed om forsyningen af andre råvarer såsom stenkul og råolie, der anvendes i produktionsanlæg. Det har medført betydelige yderligere stigninger og volatilitet i elpriserne.
- (2) Den seneste tids betydeligt mindre gasleveringer og øgede afbrydelser af gasforsyningen fra Rusland peger på en betydelig risiko for, at de russiske gasforsyninger i den nærmeste fremtid vil blive fuldstændig indstillet. For at øge Unionens energiforsyningssikkerhed vedtog Rådet forordning (EU) 2022/1369 ⁽³⁾, der indeholder bestemmelser om en frivillig reduktion af efterspørgslen efter naturgas med mindst 15 % fra den 1. august 2022 til den 31. marts 2023, og som giver Rådet mulighed for at erklære en EU-alarmsituation med hensyn til gasforsyningssikkerheden, hvilket udløser en obligatorisk EU-omfattende reduktion af efterspørgslen efter gas.
- (3) Sideløbende hermed har de usædvanligt høje temperaturer, der er blevet målt hen over sommeren 2022, øget efterspørgslen efter elektricitet til køling, hvilket har øget presset på elproduktionen, samtidig med at elproduktionen fra visse teknologier har ligget betydeligt

UDKAST

under de historiske niveauer på grund af tekniske og vejrafhængige omstændigheder. Dette skyldes hovedsagelig en usædvanlig tørke, som har ført til: i) en knaphed i elproduktionen på atomkraftværker i flere medlemsstater som følge af manglen på tilgængeligt kølevand; ii) lavere vandkraftproduktion og iii) lave vandstande i større floder, hvilket har haft en negativ indvirkning på transporten af råvarer, der anvendes som inputbrændsel til elproduktion. Denne situation uden fortilfælde betyder, at den mængde elektricitet, der produceres på naturgasfyrede kraftværker, konstant har været høj, hvilket har bidraget til ekstraordinært og unormalt høje engrospriser på elektricitet. På trods af den begrænsede produktionskapacitet i nogle medlemsstater har udvekslinger af elektricitet mellem medlemsstater bidraget til at undgå problemer med forsyningssikkerheden og mindske prisudsvingene på Unionens markeder og har dermed styrket de enkelte medlemsstaters modstandsdygtighed over for prischoke.

- (4) Den voldsomme prisstigning på engrosmarkederne for elektricitet har ført til kraftige stigninger i detailpriserne på elektricitet, som forventes at vare frem til næste opvarmningssæson og gradvist påvirke de fleste forbrugerkontrakter. Den kraftige stigning i gaspriserne og den deraf følgende efterspørgsel efter alternative brændstoffer har også medført en stigning i priserne på andre råvarer, som f.eks. råolie og kul.
- (5) Alle medlemsstater er blevet negativt påvirket af den aktuelle energikrise, om end i forskelligt omfang. Den kraftige stigning i energipriserne bidrager i væsentligt omfang til den generelle inflation i euroområdet og bremser den økonomiske vækst i Unionen.
- (6) Der er derfor behov for en hurtig og koordineret indsats på EU-plan. Indførelsen af et nødindgreb vil gøre det muligt midlertidigt at afbøde risikoen for, at elpriserne og elomkostningerne for slutkunderne når endnu mindre holdbare niveauer, og at medlemsstaterne træffer ukoordinerede nationale foranstaltninger, der kan bringe forsyningssikkerheden på EU-plan i fare og pålægge erhvervslivet og forbrugerne i EU en yderligere byrde. I en ånd af solidaritet mellem medlemsstaterne er der behov for en koordineret indsats fra medlemsstaternes side i vinteren 2022-23 for at afbøde virkningerne af de høje energipriser og sikre, at den nuværende krise ikke fører til varig skade for forbrugerne og økonomien, samtidig med at de offentlige finansers holdbarhed opretholdes.
- (7) De nuværende afbrydelser af gasforsyningen, den begrænsede tilgængelighed for visse kraftværker og de deraf følgende indvirkninger på gas- og elpriserne udgør en alvorlig forsyningsvanskelighed med hensyn til gas- og elenergiprodukter som omhandlet i artikel 122, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Der er en alvorlig risiko for, at situationen kan forværres yderligere i vinteren 2022-23, hvis der forekommer flere afbrydelser af gasforsyningen, og en kold vinter øger efterspørgslen efter gas og elektricitet. En sådan forværring kan være med til at presse

UDKAST

priserne på gas og andre energiråvarer op og som konsekvens have indvirkning på elpriserne.

- (8) Afbrydelsen af energimarkedet fra en af de vigtigste markedsaktørers side, hvilket kunstigt har reduceret gasforsyningen i forbindelse med Ruslands angrebskrig mod Ukraine, og den hybride krig, der derved gennemføres, har skabt en krisesituation, der kræver vedtagelse af en række presserende, midlertidige og ekstraordinære foranstaltninger af økonomisk art for at imødegå de uholdbare virkninger for forbrugere og virksomheder. Hvis der ikke gribes hurtigt ind, kan krisesituationen have alvorlige skadelige virkninger for inflationen, markedsoperatørernes likviditet og økonomien som helhed.
- (9) Der er behov for en fælles og velkoordineret indsats på EU-plan for at håndtere den kraftige stigning i elpriserne og deres indvirkning på husholdningerne og erhvervslivet. Ukoordinerede nationale foranstaltninger kan påvirke måden, det indre energimarked fungerer på, bringe forsyningssikkerheden i fare og føre til yderligere prisstigninger i de medlemsstater, der er hårdest ramt af krisen. Det er derfor afgørende at sikre integriteten af det indre marked for elektricitet for at bevare og styrke den nødvendige solidaritet mellem medlemsstaterne.
- (10) Nogle medlemsstater kan være mere udsatte for virkningerne af en afbrydelse af de russiske gasforsyninger og de deraf følgende prisstigninger, men ved at træffe passende foranstaltninger til reduktion af efterspørgslen kan alle medlemsstater bidrage til at begrænse den økonomiske skade, som følger af en sådan afbrydelse. En reduktion af efterspørgslen efter elektricitet på nationalt plan kan have en positiv indvirkning på elpriserne i hele EU, da elmarkederne er koblet sammen, og besparelser i én medlemsstat således også kommer andre medlemsstater til gode.
- (11) Ukoordinerede lofter over markedsindtægter fra elektricitet fra producenter med lavere marginalomkostninger, som f.eks. vedvarende energi, atomkraft eller brunkul (inframarginale producenter), kan føre til væsentlige forvridninger mellem producenter i Unionen, da de konkurrerer i hele Unionen på et sammenkoblet elmarked. En forpligtelse til et fælles EU-dækkende loft over markedsindtægter for inframarginale producenter bør gøre det muligt at forhindre sådanne forvridninger. Desuden kan ikke alle medlemsstater støtte forbrugerne i samme omfang på grund af begrænsede finansielle ressourcer, mens nogle elproducenter fortsat har betydelige ekstraordinære indtægter. Solidariteten mellem medlemsstaterne bør gennem det EU-dækkende loft over markedsindtægter generere indtægter for medlemsstaterne til at finansiere foranstaltninger til støtte for elslutkunder, som f.eks. husholdninger, små og mellemstore virksomheder (SMV'er) og energiintensive industrier, samtidig med at prissignalerne på markederne i hele Unionen bevares, og den grænseoverskridende handel oprettholdes.

UDKAST

- (12) I betragtning af den ekstreme stigning i detailpriserne på gas og elektricitet er statslige og offentlige indgreb for at beskytte forbrugere af særlig betydning. Gasforsyningsknaphedens indvirkning på elpriserne samt mulighederne for at finansiere støtteforanstaltninger over statsbudgettet varierer imidlertid fra medlemsstat til medlemsstat. Hvis kun nogle medlemsstater med tilstrækkelige ressourcer kan beskytte kunder og leverandører, vil det føre til alvorlige forvriddninger på det indre marked. En ensartet forpligtelse til at lade ekstraordinære indtægter komme forbrugerne til gode gør det muligt for alle medlemsstater at beskytte deres forbrugere. Den positive effekt på energipriserne vil have en positiv indvirkning på det sammenkoblede EU-energimarked og vil også bidrage til at dæmpe inflationen. Derfor bør foranstaltninger vedtaget i en medlemsstat på det indbyrdes forbundne EU-marked i en ånd af solidaritet også have en positiv virkning i andre medlemsstater.
- (13) I den aktuelle situation forekommer det hensigtsmæssigt at træffe foranstaltninger på EU-plan ved at indføre et solidaritetsbidrag fra EU-selskaber og faste driftssteder med aktiviteter i råolie-, naturgas-, kul- og raffinaderisektorerne for at afbøde de direkte økonomiske virkninger af de stærkt stigende energipriser for offentlige myndigheders budgetter, slutkunderne og virksomheder i hele Unionen. Et sådant solidaritetsbidrag bør være ekstraordinært og strengt midlertidigt.
- (14) Solidaritetsbidraget er et passende middel til at håndtere ekstraordinære overskud som følge af uforudsete omstændigheder. De pågældende overskud svarer ikke til nogen normal fortjeneste, som EU-selskaber og faste driftssteder med aktiviteter i råolie-, naturgas-, kul- og raffinaderisektorerne ville have opnået eller kunne have forventet at opnå under normale omstændigheder, hvis de uforudsigelige begivenheder på energimarkedene ikke havde fundet sted. Derfor udgør indførelsen af solidaritetsbidraget en fælles og koordineret foranstaltning, der i en ånd af solidaritet giver de nationale myndigheder yderligere midler til at yde finansiel støtte til husholdninger og virksomheder, der er hårdt ramt af de kraftigt stigende energipriser, samtidig med at der sikres lige vilkår i hele Unionen. Denne foranstaltning bør anvendes parallelt med de almindelige selskabsskatter, som hver medlemsstat opkræver af de pågældende virksomheder.
- (15) For at sikre sammenhæng på tværs af energipolitiske områder bør de foranstaltninger, der er fastsat i denne forordning, fungere som en indbyrdes afhængig pakke, hvori de styrker hinanden. Alle medlemsstater bør være i stand til at støtte forbrugerne på en målrettet måde ved hjælp af de ekstraordinære indtægter som følge af loftet over markedsindtægter, ved at reducere efterspørgslen efter elektricitet, hvilket bidrager til at sænke energipriserne, og ved hjælp af midler fra et solidaritetsbidrag, der pålægges EU-selskaber og faste driftssteder med aktiviteter i råolie-, naturgas-, kul- og raffi-

UDKAST

naderisektorerne. Samtidig bør en lavere efterspørgsel have en positiv virkning med hensyn til at mindske risiciene for forsynings-sikkerheden, jf. målene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/944 ⁽⁴⁾.

- (16) Medlemsstaterne bør derfor bestræbe sig på at reducere det samlede bruttoelforbrug hos alle forbrugere, også dem, der endnu ikke har intelligente målersystemer eller anordninger, der gør det muligt for dem at overvåge deres forbrug på bestemte tidspunkter af dagen.
- (17) For at bevare brændstoflagre til elproduktion og specifikt fokusere på timerne med den højeste pris på eller det største forbrug af elektricitet, når gasfyret elproduktion har særlig indvirkning på marginalprisen, bør hver medlemsstat reducere sit bruttoelforbrug i identificerede spidsbelastningstimer.
- (18) Med udgangspunkt i den typiske elforbrugsprofil i spidsbelastningstimer vil et bindende mål for reduktion af efterspørgslen på 5 % i spidsbelastningstimer sikre, at medlemsstaterne specifikt retter sig mod de forbrugere, der kan give fleksibilitet gennem tilbud om reduktion af efterspørgslen på timebasis, herunder gennem uafhængige aggregatorer. Derfor bør en aktiv reduktion af efterspørgslen efter elektricitet på mindst 5 % i udvalgte timer bidrage til et lavere brændstofforbrug og en mere gnidningsløs fordeling af efterspørgslen over flere timer, hvilket påvirker markedspriserne pr. time.
- (19) Medlemsstaterne bør have mulighed for at vælge de foranstaltninger, som målene for reduktion af efterspørgslen bedst kan nås med, så de kan afspejle særlige nationale forhold. Når medlemsstaterne udarbejder foranstaltninger til reduktion af efterspørgslen efter elektricitet, bør de sikre, at foranstaltningerne udformes på en sådan måde, at de ikke underminerer Unionens elektrificeringsmål som fastsat i Kommissionens meddelelse af 8. juli 2020 med titlen »Styrkelse af en klimaneutral økonomi: En EU-strategi for integration af energisystemet«. Elektrificering er afgørende for at mindske Unionens afhængighed af fossile brændstoffer og sikre Den Europæiske Unions langsigtede strategiske autonomi, da det vil begrænse omfanget af den nuværende energikrise og forebygge fremtidige energikriser. Foranstaltninger til reduktion af bruttoelforbruget kan omfatte nationale oplysningskampagner, offentliggørelse af målrettede oplysninger om den forventede situation i elsystemet, reguleringsmæssige foranstaltninger, der begrænser ikkevæsentligt energiforbrug, og målrettede incitamenter til at reducere elforbruget.
- (20) Når medlemsstaterne udvælger hensigtsmæssige foranstaltninger til reduktion af efterspørgslen i spidsbelastningstimer, bør de navnlig overveje markedsbaserede foranstaltninger såsom auktioner eller udbudsordninger, hvorved de kan tilskynde til en reduktion af forbruget på en økonomisk effektiv måde. For at sikre effektivitet og en hurtig gennemførelse kan medlemsstaterne benytte

UDKAST

eksisterende initiativer og udvide eksisterende ordninger for at skabe et fleksibelt elforbrug. De foranstaltninger, der træffes på nationalt plan, kan også omfatte finansielle incitamenter eller kompensation til de berørte markedsdeltagere, hvis der opnås en mærkbar reduktion af efterspørgslen ud over det forventede normale forbrug.

- (21) For at bistå og vejlede de medlemsstater, der leverer den nødvendige reduktion af efterspørgslen som fastsat i denne forordning, bør Kommissionen lette udvekslingen af bedste praksis mellem medlemsstaterne.
- (22) I betragtning af den ekstraordinære og pludselige kraftige stigning i elpriserne og den overhængende risiko for yderligere stigninger er medlemsstaterne nødt til omgående at træffe de fornødne foranstaltninger for at opnå reduktioner i bruttoelforbruget og således muliggøre hurtige prisfald og minimere anvendelsen af fossile brændstoffer.
- (23) På day-ahead-engrosmarkedet reguleres de billigste kraftværker først, men den pris, alle markedsdeltagere opnår, fastsættes af det sidste kraftværk, der er behov for at dække efterspørgslen, som er det kraftværk, der har de højeste marginalomkostninger, når markedet er i ligevægt. Den seneste tids kraftige prisstigning på gas og stenkul har resulteret i en ekstraordinær og varig stigning i de priser, som gas- og kulfyrede kraftværker byder på day-ahead-engrosmarkedet. Dette har igen ført til usædvanligt høje priser på day-ahead-markedet i hele Unionen, eftersom det ofte er disse kraftværker med de højeste marginalomkostninger, der er behov for at imødekomme efterspørgslen efter elektricitet.
- (24) I betragtning af den rolle, som prisen på day-ahead-markedet spiller som reference for prisen på andre engrosmarkeder for elektricitet, og det forhold, at alle markedsdeltagere opnår ligevægtsprisen, har teknologier med betydeligt lavere marginalomkostninger siden Ruslands militære aggression mod Ukraine i februar 2022 konsekvent givet høje indtægter, der ligger et godt stykke over det ved investeringsbeslutningen forventede niveau.
- (25) I en situation, hvor forbrugerne er udsat for ekstremt høje priser, som også skader Unionens økonomi, er det nødvendigt midlertidigt at begrænse de ekstraordinære markedsindtægter for producenter med lavere marginalomkostninger ved hjælp af loftet over markedsindtægter fra salg af elektricitet i Unionen.
- (26) For at undgå omgåelse af anvendelsen af loftet over markedsindtægter bør medlemsstaterne indføre effektive foranstaltninger til at sikre, at loftet over markedsindtægter anvendes effektivt i situationer, hvor producenterne indgår i en koncern.
- (27) Det niveau, som loftet over markedsindtægter fastsættes på, bør ikke bringe de producenter, som det finder anvendelse på, herunder producenter af vedvarende energi, i fare for ikke at få dækket

UDKAST

deres investerings- og driftsomkostninger og bør opretholde og tilskynde til fremtidige investeringer i den kapacitet, der er nødvendig for et dekarboniseret og pålideligt elsystem. Loftet over markedsindtægter, der er et ensartet loft i hele Unionen, er bedst egnet til at bevare et velfungerende indre marked for elektricitet, da det opretholder den prisbaserede konkurrence mellem elektricitetsproducenter baseret på forskellige teknologier, navnlig for vedvarende energikilder.

- (28) Selv om lejlighedsvis og kortvarige prisstigninger kan betragtes som en normal tendens på et elmarked og kan være nyttige for nogle investorer til at genvinde deres produktionsinvestering, adskiller den ekstreme og vedvarende prisstigning siden februar 2022 sig markant fra en normal markedssituation med lejlighedsvis spidslastpriser. Loftet over markedsindtægter bør derfor ikke ligge under markedsdeltagernes rimelige forventninger til det gennemsnitlige niveau for elpriserne i de timer, hvor efterspørgslen efter elektricitet var på sit højeste før Ruslands angrebskrig mod Ukraine. Før februar 2022 lå de gennemsnitlige spidslastpriser på engrosmarkedet for elektricitet betydeligt under 180 EUR pr. MWh i hele EU og forventedes konsekvent at ligge under det niveau i de seneste årtier trods forskelle i elpriserne mellem regionerne i Unionen. Eftersom markedsdeltagernes oprindelige investeringsbeslutning blev truffet på grundlag af en forventning om, at priserne i gennemsnit ville være lavere end dette niveau i spidsbelastningstimer, er loftet over markedsindtægter på 180 EUR pr. MWh et niveau, der ligger et godt stykke over de oprindelige markedsforventninger. Når der efterlades en margen på den pris, som investorerne med rimelighed kunne have forventet, er det nødvendigt at sikre, at loftet over markedsindtægter ikke modvirker den oprindelige vurdering af investeringernes rentabilitet.
- (29) Desuden er loftet over markedsindtægter på 180 EUR pr. MWh konsekvent højere, inklusive en rimelig margen, end de nuværende normaliserede energiomkostninger (LCOE) for relevante produktionsteknologier, hvilket gør det muligt for de producenter, som det finder anvendelse på, at dække deres investeringer og driftsomkostninger. I betragtning af at loftet over markedsindtægter efterlader en betydelig margen mellem den rimelige LCOE og loftet over markedsindtægter, kan det derfor ikke forventes at hæmme investeringen i ny inframarginal kapacitet.
- (30) Loftet over markedsindtægter bør lægges over markedsindtægter frem for samlede produktionsindtægter (herunder eventuelle andre indtægter fra feed-in-præmier) for at undgå, at et projekts oprindelige forventede rentabilitet påvirkes i væsentlig grad. Uanset under hvilken kontraktform handelen med elektricitet finder sted, bør loftet over markedsindtægter kun gælde for realiserede markedsindtægter. Dette er nødvendigt for at undgå at skade producenter, som rent faktisk ikke drager fordel af de nuværende høje elpriser, fordi de har sikret deres indtægter mod udsving på en-

UDKAST

grosmarkedet for elektricitet. I det omfang eksisterende eller fremtidige kontraktlige forpligtelser, f.eks. VE-elkøbsaftaler og andre typer elkøbsaftaler eller risikoafdækning gennem forwardkontrakter, fører til markedsindtægter fra elproduktion op til loftet over markedsindtægter, bør sådanne indtægter forblive uberørt ved denne forordning. Foranstaltningen vedrørende indførelse af loftet over markedsindtægter bør derfor ikke afholde markedsdeltagerne fra at indgå sådanne kontraktlige forpligtelser.

- (31) Selv om det kan være mere effektivt at anvende loftet over markedsindtægter på det tidspunkt, hvor transaktionerne afvikles, er det måske ikke altid muligt, f.eks. på grund af forskelle i den måde, hvorpå engrosmarkederne for elektricitet er organiseret i medlemsstaterne og på tværs af forskellige tidsrammer. For at tage hensyn til særlige nationale forhold og lette anvendelsen af loftet over markedsindtægter på nationalt plan bør medlemsstaterne kunne beslutte, om de vil anvende loftet, enten når udvekslingen af elektricitet afvikles eller senere. Medlemsstaterne bør også fortsat frit kunne beslutte at forfinansiere støtteforanstaltninger for elslutkunder og opkræve markedsindtægterne på et senere tidspunkt. Kommissionen bør give medlemsstaterne vejledning i gennemførelsen af denne foranstaltning.
- (32) Loftet over markedsindtægter bør gælde for teknologier med marginalomkostninger, der er lavere end loftet over markedsindtægter, f.eks. vind- eller solenergi, atomkraft eller brunkul.
- (33) Loftet over markedsindtægter bør ikke gælde for teknologier med høje marginalomkostninger i forbindelse med prisen på det inputbrændsel, der er nødvendigt for at producere elektricitet, som f.eks. gas- og stenkulfyrede kraftværker, da deres driftsomkostninger ville ligge betydeligt over loftet over markedsindtægter, og anvendelsen heraf ville bringe deres økonomiske levedygtighed i fare. For at bevare incitamenterne til et samlet fald i gasforbruget bør loftet over markedsindtægter heller ikke gælde for teknologier, der konkurrerer direkte med gasfyrede kraftværker om at tilbyde fleksibilitet til elsystemet, og som byder på elmarkedet ud fra deres offeromkostninger, som f.eks. fleksibelt elforbrug og lagring af elektricitet.
- (34) Loftet over markedsindtægter bør ikke gælde for teknologier, der anvender brændsel, der er alternativer til naturgas, som f.eks. biometan, for ikke at bringe omdannelsen af eksisterende gasfyrede kraftværker, der er i overensstemmelse med REPowerEU-målene, jf. navnlig Kommissionens meddelelse af 18. maj 2022 om REPowerEU-plan (»REPowerEU-planen«), i fare.
- (35) For at bevare incitamenterne til at udvikle innovative teknologier bør loftet over markedsindtægter ikke gælde for demonstrationsprojekter.

UDKAST

- (36) I nogle medlemsstater er der allerede fastsat et loft for visse producenters indtægter ved hjælp af statslige og offentlige foranstaltninger, som f.eks. feed-in-tariffer og tovejsdifferencekontrakter. Disse producenter drager ikke fordel af øgede indtægter som følge af den seneste tids stigning i elpriserne. Derfor bør eksisterende producenter, der er omfattet af denne type statslig foranstaltning, som ikke blev vedtaget som reaktion på den aktuelle energikrise, ikke være omfattet af anvendelsen af loftet over markedsindtægter. På samme måde bør loftet over markedsindtægter ikke gælde for producenter, hvis markedsindtægter er underlagt andre reguleringsmæssige foranstaltninger truffet af offentlige myndigheder, hvorefter indtægterne overføres direkte til forbrugerne.
- (37) For at sikre en effektiv håndhævelse af loftet over markedsindtægter bør producenter, mellemmand og relevante markedsdeltagere levere de nødvendige data til medlemsstaternes kompetente myndigheder og, hvor det er relevant, til systemoperatørerne og de udpegede elektricitetsmarkedsoperatører. I betragtning af det store antal individuelle transaktioner, for hvilke medlemsstaternes kompetente myndigheder skal sikre håndhævelsen af loftet over markedsindtægter, bør de pågældende myndigheder have mulighed for at anvende rimelige skøn til beregning af loftet over markedsindtægter.
- (38) For at håndtere situationer, hvor anvendelsen af loftet over markedsindtægter kan påvirke markedsdeltagernes incitament til at levere balanceringsenergi eller belastningsomfordeling og modkøb, bør medlemsstaterne kunne beslutte ikke at anvende loftet over markedsindtægter fra salget af elektricitet på balanceringsenergimarkedet og fra den økonomiske kompensation for belastningsomfordeling og modkøb.
- (39) For at tage højde for forsyningssikkerhedsproblemer bør medlemsstaterne have mulighed for at fastsætte loftet over markedsindtægter på en måde, der giver elproducenterne mulighed for at tilbageholde 10 % af de ekstraordinære indtægter over loftet over markedsindtægter.
- (40) Da produktionsmikset og omkostningsstrukturen for produktionsanlæg er meget forskellige fra medlemsstat til medlemsstat, bør medlemsstaterne have mulighed for at opretholde eller indføre nationale kriseforanstaltninger på særlige betingelser.
- (41) Navnlig bør medlemsstaterne fortsat have mulighed for yderligere at begrænse indtægterne for de producenter, der er omfattet af loftet over markedsindtægter, og for at fastsætte et specifikt loft over markedsindtægter fra salg af elektricitet, der produceres fra stenkul, hvis pris kan være betydeligt lavere end prisen på marginale teknologier i nogle medlemsstater. For at sikre retssikkerheden bør medlemsstaterne også have mulighed for at opretholde eller

UDKAST

indføre nationale kriseforanstaltninger, som begrænser markedsindtægterne for andre producenter end dem, der er omfattet af det EU-dækkende loft over markedsindtægter.

(42) For at sikre forsyningssikkerheden bør medlemsstaterne kunne fastsætte et højere loft over markedsindtægter for producenter, der ellers ville være underlagt det EU-dækkende loft over markedsindtægter, når deres investerings- og driftsomkostninger er højere end det EU-dækkende loft over markedsindtægter.

(43) De øgede handelsstrømme på tværs af budområder som følge af store kriserelaterede prisforskelle mellem sådanne områder har ført til en markant stigning i flaskehalsindtægterne i nogle medlemsstater. Flaskehalsindtægter bør fortsat tildeles med henblik på at opfylde de prioriterede mål, der er fastsat i artikel 19, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/943 ⁽⁵⁾. Medlemsstaterne bør dog undtagelsesvis i behørigt begrundede tilfælde og under deres regulerende myndigheders kontrol have mulighed for at fordele de resterende ekstraordinære indtægter direkte til elslutkunderne i stedet for udelukkende at anvende dem til de formål, der er omhandlet i artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning.

(44) Eftersom ikke alle medlemsstater kan støtte deres slutkunder i samme omfang ved hjælp af loftet over markedsindtægter på grund af omstændigheder, der vedrører deres afhængighed af import af elektricitet fra andre lande, er det nødvendigt, at medlemsstater med nettoimport af elektricitet svarende til eller over 100 % har adgang til aftaler om at dele ekstraordinære indtægter med den vigtigste eksportmedlemsstat i en ånd af solidaritet. Der tilskyndes navnlig også til sådanne solidaritetsaftaler for at tage hensyn til ubalancerede handelsforbindelser.

(45) Handelspraksis og de lovgivningsmæssige rammer i elsektoren adskiller sig markant fra sektoren for fossile brændstoffer. Da loftet over markedsindtægter har til formål at efterligne det markedsresultat, som producenterne kunne have forventet, hvis de globale forsyningskæder havde fungeret normalt uden gasforsyningsafbrydelser siden februar 2022, er det nødvendigt, at foranstaltningen vedrørende elproducenter finder anvendelse på indtægter fra elproduktion. Da det midlertidige solidaritetsbidrag er rettet mod rentabiliteten for EU-selskaber og faste driftssteder med aktiviteter i råolie-, naturgas-, kul- og raffinaderisektorerne, og hvis indtægter er steget betydeligt i forhold til tidligere år, er det nødvendigt, at det finder anvendelse på deres overskud.

(46) Medlemsstaterne bør sørge for, at de ekstraordinære indtægter fra anvendelsen af loftet over markedsindtægter på elområdet går til elslutkunderne for at afbøde virkningerne af usædvanligt høje elpriser. De ekstraordinære indtægter bør målrettes mod kunder, herunder både husholdninger og virksomheder, der er særlig hårdt ramt af høje elpriser. Uden de foreslåede foranstaltninger er der risiko for, at kun mere velstående medlemsstater har ressourcer til

UDKAST

at beskytte sine forbrugere, hvilket kan føre til alvorlige forvridninger af det indre marked.

- (47) Indtægterne fra loftet bør hjælpe medlemsstaterne med at finansiere foranstaltninger såsom indkomstoverførsler, rabatter på regninger, compensation til leverandører for at levere til priser, der er lavere end omkostningerne, samt investeringer, der vil føre til en strukturel reduktion af forbruget, navnlig af elektricitet produceret fra fossile brændstofdilder. Når der ydes støtte til andre kunder end husholdninger, bør disse andre kunder arbejde hen imod investeringer i dekarboniseringsteknologier, herunder vedvarende energi, f.eks. gennem elkøbsaftaler eller direkte investeringer i produktion af vedvarende energi, eller hen imod investeringer i energieffektivitet.
- (48) Offentlige indgreb i fastsættelsen af prisen for levering af elektricitet udgør i princippet en markedsforvridende foranstaltning. Et sådant indgreb kan derfor kun gennemføres som en offentlig serviceforpligtelse og bør være underlagt særlige betingelser. I øjeblikket er det i henhold til direktiv (EU) 2019/944 muligt at regulere priser for husholdninger og mikrovirksomheder, og det er også muligt, herunder til et niveau, der er lavere end omkostningerne, for energifattige og sårbare kunder. I lyset af den nuværende ekstraordinære stigning i elpriserne bør den værktøjskasse med tilgængelige foranstaltninger, som medlemsstaterne har til rådighed for at støtte forbrugerne, dog forlænges midlertidigt ved at give mulighed for at udvide de regulerede priser til at omfatte SMV'er og ved at tillade regulerede priser, der er lavere end omkostningerne. En sådan forlængelse kan finansieres ved hjælp af loftet over markedsindtægter.
- (49) Det er vigtigt, at leverandører ikke forskelsbehandles eller pålægges urimelige omkostninger som følge af regulerede detailpriser, der er lavere end omkostningerne. Leverandørerne bør derfor kompenseres rimeligt for de omkostninger, de pådrager sig i forbindelse med levering til regulerede priser, uden at dette berører anvendelsen af statsstøttereglerne. De omkostninger, der er forbundet med regulerede priser, der er lavere end omkostningerne, bør finansieres ved hjælp af loftet over markedsindtægter. For at undgå, at sådanne foranstaltninger øger efterspørgslen efter elektricitet, samtidig med at de stadig opfylder forbrugernes energibehov, bør regulerede priser, der er lavere end omkostningerne, kun dække en begrænset mængde forbrug. Ordninger vedrørende forsyningspligtige leverandører og medlemsstaternes valg af forsyningspligtig leverandør bør ikke berøres af denne forordning.
- (50) EU-selskaber og faste driftssteder, der genererer mindst 75 % af deres omsætning med aktiviteter i råolie-, naturgas-, kul- og raffinaderisektorerne, har uden i væsentlig grad at ændre deres omkostningsstruktur eller øge deres investeringer oplevet en stigning i deres overskud på grund af de pludselige og uforudsigelige om-

UDKAST

stændigheder i forbindelse med Ruslands angrebskrig mod Ukraine, reduceret energiforsyning og stigende efterspørgsel som følge af rekordhøje temperaturer.

- (51) Det midlertidige solidaritetsbidrag bør fungere som en omfordelingsforanstaltning til sikring af, at de pågældende virksomheder, som har opnået ekstraordinære overskud som følge af de uventede omstændigheder, bidrager forholdsmæssigt til at afhjælpe energikrisen på det indre marked.
- (52) Grundlaget for beregningen af det midlertidige solidaritetsbidrag er det skattepligtige overskud i de selskaber og faste driftssteder, der er skattemæssigt hjemmehørende i Unionen, i råolie-, naturgas-, kul- og raffinaderisektorerne som fastsat i bilaterale aftaler eller medlemsstaternes nationale skattelove for det regnskabsår, der begynder den 1. januar 2022 eller derefter og/eller den 1. januar 2023 og i hele deres respektive varighed. Medlemsstater, der kun beskatter udloddet selskabsoverskud, bør anvende det midlertidige solidaritetsbidrag på det beregnede overskud uanset udlodningen. Regnskabsåret fastsættes under henvisning til reglerne i medlemsstaternes nationale ret.
- (53) Kun overskud i 2022 og/eller 2023, som overstiger en stigning på 20 % i det gennemsnitlige skattepligtige overskud i de fire regnskabsår, der begynder den 1. januar 2018 eller derefter, bør være omfattet af solidaritetsbidraget.
- (54) Med denne tilgang kan det sikres, at en del af fortjenstmargenen, som ikke skyldes den uforudsigelige udvikling på energimarkederne efter Ruslands angrebskrig mod Ukraine, kan anvendes af de berørte EU-selskaber og faste driftssteder til fremtidige investeringer eller til at sikre deres finansielle stabilitet under den aktuelle energikrise, herunder også for så vidt angår den energiintensive industri. Med denne tilgang til fastlæggelse af beregningsgrundlaget kan det sikres, at solidaritetsbidraget i forskellige medlemsstater er forholdsmæssigt. Samtidig bør fastsættelsen af en minimumssats sikre, at solidaritetsbidraget er både retfærdigt og forholdsmæssigt. Medlemsstaterne bør fortsat frit kunne anvende en sats, der er højere end 33 % for så vidt angår deres solidaritetsbidrag. Dette bør gøre det muligt for medlemsstaterne at fastsætte den foretrukne sats, som de finder acceptabel og passende efter deres nationale retssystemer.
- (55) Medlemsstaterne bør træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre fuld anvendelse af det solidaritetsbidrag, der er fastsat ved denne forordning, og bør sørge for de nødvendige tilpasninger i national ret, navnlig for at sikre rettidig opkrævning af solidaritetsbidraget, herunder på grundlag af nettoindtægter, hvori solidaritetsbidraget kan modregnes, tage højde for, om solidaritetsbidraget er fradragsberettiget, eller tage hensyn til behandlingen af tab i tidligere regnskabsår, til en konsekvent behandling af afkortede regnskabsår for virksomheder, der er stiftet i 2022 og/eller 2023, eller

til omstrukturering eller fusion af virksomheder med henblik på beregning af solidaritetsbidraget.

- (56) Solidaritetsbidraget bør anvendes til i) finansielle støtteforanstaltninger for energislutkunder, og navnlig sårbare husholdninger, for at afbøde virkningerne af de høje energipriser, ii) finansielle støtteforanstaltninger, der skal bidrage til at reducere energiforbruget, iii) finansielle støtteforanstaltninger til støtte for virksomheder i energiintensive industrier og iv) finansielle støtteforanstaltninger til videreudvikling af Unionens energiafhængighed. Medlemsstaterne bør også kunne afsætte en del af midlerne fra det midlertidige solidaritetsbidrag til fælles finansiering. De pågældende foranstaltninger forudsætter betydelig fleksibilitet for at tage højde for medlemsstaternes budgetprocesser.
- (57) Anvendelsen af overskud til disse formål afspejler solidaritetsbidragets ekstraordinære og midlertidige karakter som en foranstaltning, der skal mindske og afbøde de skadelige virkninger af energikrisen for husholdninger og virksomheder i hele Unionen med det formål at beskytte det indre marked og forebygge risikoen for yderligere fragmentering. De kraftigt stigende energipriser påvirker alle medlemsstater. På grund af forskelle i energimikset påvirkes medlemsstaterne imidlertid ikke på samme måde, og de har ikke alle det samme finanspolitiske råderum til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at beskytte sårbare husholdninger og virksomheder. Uden en EU-foranstaltning såsom et solidaritetsbidrag er der stor risiko for forstyrrelser på og yderligere fragmentering af det indre marked, hvilket vil være til skade for alle medlemsstater, da energimarkederne og værdikæderne er integrerede. Bekæmpelse af energifattigdom og håndtering af energikrisens sociale konsekvenser, navnlig for at beskytte arbejdstagere i udsatte industrier, er også et spørgsmål om solidaritet mellem medlemsstaterne. For at maksimere virkningen bør indtægterne fra solidaritetsbidraget anvendes på en koordineret måde og/eller via EU-finansieringsinstrumenter i en ånd af solidaritet.
- (58) Medlemsstaterne bør navnlig målrette finansielle støtteforanstaltninger mod de mest sårbare husholdninger og virksomheder, som er hårdest ramt af de kraftigt stigende energipriser. Det vil bevare prisincitamentet til at reducere energiefterspørgslen og spare energi. Desuden vil en målretning mod de mest sårbare og likviditetspressede husholdninger have en positiv indvirkning på det samlede forbrug ved at forhindre overdreven fortrængning af udgifter til andre produkter end energi i betragtning af den høje forbrugstilbøjelighed i denne gruppe af husholdninger. Desuden bør indtægterne fra solidaritetsbidraget anvendes til at fremme en reduktion af energiforbruget. I denne henseende bør sådanne indtægter anvendes til f.eks. auktioner eller udbudsordninger til reduktion af efterspørgslen, sænkelse af energislutkunders omkostninger i forbindelse med energikøb for bestemte energiforbrugsmængder eller fremme af energislutkunders — både sårbare husholdninger og virksomheder — investeringer i vedvarende

UDKAST

energi, energieffektivitet eller andre dekarboniseringsteknologier. Indtægterne fra solidaritetsbidraget bør også anvendes til finansiel støtte til virksomheder i energiintensive industrier og i regioner, der er afhængige af disse industrier. Omkostningerne i energiintensive industrier, f.eks. gødningsindustrien, er skyhøje som følge af den kraftige udvikling i energipriserne. Finansielle støtteforanstaltninger skal gøres betingede af investeringer i vedvarende energi, energieffektivitet eller andre dekarboniseringsteknologier. Ydermere bør foranstaltninger, der bidrager til at gøre Unionen mere uafhængig på energiområdet, støttes med investeringer i overensstemmelse med de mål, der er fastsat i Kommissionens meddelelse af 8. marts 2022 om REPowerEU: En fælles europæisk indsats for mere sikker og bæredygtig energi til overkommelige priser (»den fælles europæisk REPowerEU-indsats«) og i REPowerEU-planen, navnlig for projekter, der har et grænseoverskridende aspekt.

- (59) Medlemsstaterne kan også beslutte at afsætte en del af indtægterne fra solidaritetsbidraget til den fælles finansiering af foranstaltninger, der har til formål at mindske de skadelige virkninger af energikrisen, herunder støtte til beskyttelse af beskæftigelsen og omskoling og opkvalificering af arbejdsstyrken, eller til at fremme investeringer i energieffektivitet og vedvarende energi, herunder gennem grænseoverskridende projekter. Det fælles finansieringsaspekt dækker både projektbaseret deling af omkostninger mellem medlemsstater og medlemsstaternes frivillige kanalisering af midler via et EU-instrument til EU-budgettet i en ånd af solidaritet.
- (60) Regelmæssig og effektiv overvågning og rapportering til Kommissionen er afgørende for vurderingen af medlemsstaternes fremskridt med hensyn til at nå målene for reduktion af efterspørgslen, gennemførelsen af loftet over markedsindtægter, anvendelsen af ekstraordinære indtægter og brugen af regulerede priser.
- (61) Medlemsstaterne bør rapportere til Kommissionen om anvendelsen af solidaritetsbidraget på deres respektive områder samt om eventuelle ændringer, de foretager i deres nationale retlige rammer med henblik herpå, herunder supplerende lovgivning, der kan være nødvendig for at sikre en konsekvent national gennemførelse af solidaritetsbidraget.
- (62) Medlemsstaterne bør også rapportere om anvendelsen af indtægterne fra solidaritetsbidraget. Dette skal navnlig sikre, at medlemsstaterne anvender indtægterne i overensstemmelse med denne forordning.
- (63) Medlemsstaterne bør anvende det solidaritetsbidrag, der er fastsat ved denne forordning, på deres respektive områder, medmindre de har vedtaget tilsvarende nationale foranstaltninger. Formålet med den nationale foranstaltning bør anses for at svare til det overordnede mål for det solidaritetsbidrag, der er fastsat ved denne forordning, når det består i at bidrage til rimelige energipriser. En national foranstaltning bør anses for at være underlagt tilsvarende

UDKAST

regler som solidaritetsbidraget, hvis den omfatter aktiviteter inden for råolie-, naturgas-, kul- og raffinaderisektorerne, fastlægger et grundlag, fastsætter en sats og sikrer, at indtægterne fra den nationale foranstaltning anvendes til formål svarende til formålene med solidaritetsbidraget.

- (64) Solidaritetsbidraget og Unionens retlige ramme for det bør have midlertidig karakter for at imødegå den ekstraordinære nødsituation, der er opstået i Unionen med hensyn til de kraftigt stigende energipriser. Solidaritetsbidraget bør finde anvendelse på ekstraordinære overskud, der genereres i 2022 og/eller 2023, for at imødegå og afbøde de skadelige virkninger af den aktuelle energikrise for husholdninger og virksomheder. Anvendelsen af solidaritetsbidraget for hele regnskabsåret bør gøre det muligt i den relevante periode at anvende ekstraordinære overskud i offentlighedens interesse til at afbøde konsekvenserne af energikrisen, samtidig med at de berørte virksomheder får en passende del af fortjenesten.
- (65) Solidaritetsbidraget bør kun finde anvendelse for regnskabsåret 2022 og/eller 2023. Senest den 15. oktober 2023 og senest den 15. oktober 2024, når de nationale myndigheder har overblik over opkrævningen af solidaritetsbidraget, bør Kommissionen evaluere situationen og forelægge Rådet en rapport.
- (66) Skulle en medlemsstat have vanskeligheder med anvendelsen af denne forordning og navnlig med det midlertidige solidaritetsbidrag, bør den, hvor det er relevant, høre Europa-Kommissionen i overensstemmelse med artikel 4 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU).
- (67) På grund af deres strukturelle sociale og økonomiske situation samt deres fysiske karakteristika kan regionerne i den yderste periferi som omhandlet i artikel 349 i TEUF ikke tilsluttes Unionens elmarkeder. De bør derfor ikke forpligtes til at anvende bestemmelserne om reduktion af bruttoelforbrug i spidsbelastningstimerne og loftet over markedsindtægter. Derudover bør medlemsstaterne have mulighed for at udelukke anvendelsen af disse bestemmelser på elektricitet, der produceres i små isolerede systemer eller små forbundne systemer som defineret i direktiv (EU) 2019/944. Cypern og Malta anvender på grund af deres særlige karakteristika ikke gældende EU-ret vedrørende energimarkedet fuldt ud. Cypern er fuldstændig isoleret fra de transeuropæiske energimarkeder, mens Malta kun har begrænset tilslutning til dem. Eftersom en differentieret tilgang for disse medlemsstater kun har begrænset virkning for det indre energimarked, bør Cypern og Malta på frivillig basis kunne anvende bestemmelserne om reduktion af deres bruttoelforbrug i spidsbelastningstimerne og loftet over markedsindtægter. Derudover bør Cypern, hvis det beslutter at anvende bestemmelserne om loftet over markedsindtægter, og for at sikre landets elsystems stabilitet, ikke være forpligtet til at anvende loftet over markedsindtægter på elektricitet produceret fra råolieprodukter.

UDKAST

- (68) De underliggende gasprisers volatilitet skaber vanskeligheder for de energiselskaber, der er aktive på terminsmarkederne for elektricitet, navnlig med hensyn til adgangen til passende sikkerhed. Kommissionen er i samarbejde med Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed og Den Europæiske Banktilsynsmyndighed i færd med at vurdere spørgsmål vedrørende egnethed af sikkerhed og marginer og mulige måder at begrænse overdreven daglig volatilitet på.
- (69) Der er desuden sammenhæng mellem de foranstaltninger, der er fastsat i denne forordning, og Kommissionens supplerende og igangværende arbejde vedrørende markedsudformningen på længere sigt som bebudet i dens meddelelse af 18. maj 2022 om indgreb på energimarkedet på kort sigt og forbedringer af elmarkedets udformning på længere sigt, der blev offentliggjort sammen med REPowerEU-planen.
- (70) I betragtning af energikrisens omfang, dens sociale, økonomiske og finansielle konsekvenser og behovet for at handle så hurtigt som muligt bør denne forordning hurtigst muligt træde i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.
- (71) I betragtning af den ekstraordinære karakter af de foranstaltninger, der er fastsat i denne forordning, og behovet for navnlig at anvende dem i vinteren 2022-23, bør denne forordning finde anvendelse indtil den 31. december 2023.
- (72) Målene for denne forordning, nemlig at indføre et nødindgreb for at afbøde virkningerne af høje energipriser, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af handlingens omfang eller virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

Genstand og definitioner

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

Ved denne forordning indføres der et nødindgreb for at afbøde virkningerne af høje energipriser ved hjælp af ekstraordinære, målrettede og tidsbegrænsede foranstaltninger. Disse foranstaltninger har til formål at reducere elforbruget, indføre et loft over de markedsindtægter, som visse producenter modtager fra produktionen af elektricitet, og omfordele dem til elslutkunderne på en målrettet måde, give medlemssta-

UDKAST

terne mulighed for at anvende foranstaltninger i form af offentlige indgreb i prisfastsættelsen for elektricitetsforsyning til husholdninger og SMV'er og fastsætte regler for et obligatorisk midlertidigt solidaritetsbidrag fra EU-selskaber og faste driftssteder, der har aktiviteter inden for råolie-, naturgas-, kul- og raffinaderisektorerne, for at disse kan bidrage til overkommelige energipriser for husholdninger og virksomheder.

Artikel 2

Definitioner

Ved anvendelsen af denne forordning finder de definitioner, der er fastsat i artikel 2 i forordning (EU) 2019/943 og i artikel 2 i direktiv (EU) 2019/944, anvendelse. Desuden forstås ved:

- 1) »små og mellemstore virksomheder« eller »SMV'er«: virksomheder som defineret i artikel 2 i bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF ⁽⁶⁾
- 2) »bruttoelforbrug«: den samlede elektricitetsforsyning til elforbrugende aktiviteter på en medlemsstats område
- 3) »referenceperiode«: perioden fra den 1. november til den 31. marts i de fem på hinanden følgende år forud for datoen for denne forordnings ikrafttræden, begyndende med perioden fra den 1. november 2017 til den 31. marts 2018
- 4) »spidsbelastningstimer«: de enkelte timer på dagen, hvor engrospriserne for day-ahead-elektricitet ifølge transmissionssystemoperatørernes og, hvor det er relevant, udpegede elektricitetsmarkedsoperatørers prognoser forventes at være de højeste, bruttoelforbruget forventes at være det højeste, eller bruttoforbruget af elektricitet produceret fra andre kilder end vedvarende energikilder, jf. artikel 2, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/2001 ⁽⁷⁾, forventes at være det højeste
- 5) »markedsindtægter«: realiserede indtægter, som en producent modtager til gengæld for salg og levering af elektricitet i Unionen, uanset i hvilken kontraktform en sådan udveksling finder sted, herunder energiforsyningsaftaler og andre former for risikoafdækning mod prisudsving på engrosmarkedet for elektricitet, og med undtagelse af enhver form for støtte ydet af medlemsstater
- 6) »afregning«: en betaling, der foretages og modtages mellem modparter mod levering og modtagelse af elektricitet, hvor det er relevant, til opfyldelse af modparternes respektive forpligtelser i henhold til en eller flere clearingtransaktioner
- 7) »kompetent myndighed«: en myndighed som defineret i artikel 2, nr. 11), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/941 ⁽⁸⁾
- 8) »mellemmand«: enheder på engrosmarkederne for elektricitet i medlemsstater, der består af en ø, som ikke er forbundet med andre

UDKAST

medlemsstater, med enhedsbaseret budafgivelse, hvor den regulerende myndighed har givet disse enheder tilladelse til at deltage på markedet på producentens vegne, med undtagelse af enheder, der overfører ekstraordinære indtægter direkte til elslutkunderne

- 9) »ekstraordinære indtægter«: en positiv forskel mellem producenterens markedsindtægter pr. MWh elektricitet og loftet over markedsindtægter på 180 EUR pr. MWh elektricitet, jf. artikel 6, stk. 1
- 10) »affald«: ethvert stof eller enhver genstand, som indehaveren skiller sig af med eller agter eller er forpligtet til at skille sig af med, som defineret i artikel 3, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF ⁽⁹⁾
- 11) »nettoimportafhængighed«: for perioden fra den 1. januar 2021 til den 31. december 2021 forskellen mellem den samlede import af elektricitet og den samlede eksport af elektricitet som en procentdel af den samlede bruttoproduktion af elektricitet i en medlemsstat
- 12) »regnskabsår«: et skatteår, et kalenderår eller enhver anden passende skatteperiode som defineret i national lovgivning
- 13) »energislutkunde«: en kunde, der køber energi til eget forbrug
- 14) »elslutkunde«: en kunde, der køber elektricitet til eget forbrug
- 15) »EU-selskab«: et selskab etableret i en medlemsstat, som i henhold til denne medlemsstats skattelovgivning anses for at være skattemæssigt hjemmehørende i den pågældende medlemsstat, og som i henhold til dobbeltbeskatningsaftaler indgået med tredjelande ikke anses for at være skattemæssigt hjemmehørende uden for Unionen
- 16) »fast driftssted«: et fast forretningssted beliggende i en medlemsstat, hvorigennem aktiviteterne i et selskab etableret i en anden stat udføres helt eller delvis, for så vidt dette forretningssteds overskud er skattepligtigt i den medlemsstat, hvor det er beliggende
- 17) »EU-selskaber og faste driftssteder med aktiviteter inden for råolie-, naturgas-, kul- og raffinaderisektorerne«: EU-selskaber eller faste driftssteder, som genererer mindst 75 % af deres omsætning fra økonomiske aktiviteter inden for råstofudvinding, minedrift, raffinering af råolie eller fremstilling af koksovsprodukter som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1893/2006 ⁽¹⁰⁾
- 18) »ekstraordinært overskud«: skattepligtigt overskud som fastsat i henhold til nationale skatteregler i regnskabsåret 2022 og/eller regnskabsåret 2023 og i hele deres varighed, fra aktiviteter, der udføres i EU-selskaber og faste driftssteder med aktiviteter inden for råolie-, naturgas-, kul- og raffinaderisektorerne, som ligger over en stigning på 20 % i det gennemsnitlige skattepligtige overskud i de fire regnskabsår, der begyndte den 1. januar 2018 eller derefter
- 19) »solidaritetsbidrag«: en midlertidig foranstaltning, der har til formål at håndtere ekstraordinære overskud fra EU-selskabers og fa-

UDKAST

ste driftssteders aktiviteter inden for råolie-, naturgas-, kul- og raffinaderisektorerne for at afbøde den ekstraordinære prisudvikling på energimarkederne for medlemsstater, forbrugere og virksomheder

20) »ekstraordinære flaskehalsindtægter«: de resterende indtægter, der forbliver uudnyttede efter tildelingen af flaskehalsindtægter i overensstemmelse med de prioriterede formål, der er fastsat i artikel 19, stk. 2, i forordning (EU) 2019/943

21) »vedtaget tilsvarende national foranstaltning«: en lovgivningsmæssig, reguleringsmæssig eller administrativ foranstaltning, der er vedtaget og offentliggjort af en medlemsstat senest den 31. december 2022, og som bidrager til rimelige energipriser.

KAPITEL II

Foranstaltninger vedrørende elektricitetsmarkedet

Afdeling 1

Reduktion af efterspørgslen

Artikel 3

Reduktion af bruttoelforbrug

1. Medlemsstaterne bestræber sig på at gennemføre foranstaltninger til at reducere deres samlede månedlige bruttoelforbrug med 10 % i forhold til det gennemsnitlige bruttoelforbrug i de tilsvarende måneder af referenceperioden.

2. Når medlemsstaterne beregner reduktionen i bruttoelforbruget, kan de tage hensyn til det øgede bruttoelforbrug som følge af opfyldelse af målene for reduktion af efterspørgslen efter gas og den generelle elektrificeringsindsats med henblik på at udfase fossile brændstoffer.

Artikel 4

Reduktion af bruttoelforbruget i spidsbelastningstimerne

1. Hver medlemsstat identificerer spidsbelastningstimer svarende til i alt mindst 10 % af alle timer i perioden mellem den 1. december 2022 og den 31. marts 2023.

2. Hver medlemsstat reducerer sit bruttoelforbrug i de identificerede spidsbelastningstimer. Der skal i de identificerede spidsbelastningstimer opnås en reduktion på mindst 5 % i gennemsnit pr. time. Reduktionsmålet beregnes som forskellen mellem det faktiske bruttoelforbrug i de identificerede spidsbelastningstimer og det bruttoelforbrug, som transmissionssystemoperatørerne prognosticerer i samarbejde med den regulerende myndighed, hvis det er relevant, uden at der ved prognosen tages hensyn til virkningen af de foranstaltninger, der er truffet

UDKAST

for at nå det mål, der er fastsat i denne artikel. Transmissionssystemoperatørernes prognoser kan omfatte historiske data fra referenceperioden.

3. Medlemsstaterne kan beslutte at sigte mod en anden procentdel af spidsbelastningstimer end den, der er fastsat i stk. 1, så længe mindst 3 % af spidsbelastningstimerne er dækket, og så længe den sparede energi i disse spidsbelastningstimer mindst svarer til den, der ville være blevet sparet med de parametre, der er fastsat i stk. 1 og 2.

Artikel 5

Foranstaltninger til reduktion af efterspørgslen

Medlemsstaterne har frihed til at vælge passende foranstaltninger til reduktion af bruttoelforbruget med henblik på at opfylde målene i artikel 3 og 4, herunder forlængelse af allerede indførte nationale foranstaltninger. Foranstaltningerne skal være klart definerede, gennemsigtige, forholdsmæssige, målrettede, ikkediskriminerende og kontrollerbare, og skal navnlig opfylde alle følgende betingelser:

- a) når der udbetales økonomisk kompensation ud over markedsindtægterne, skal kompensationsbeløbet fastsættes gennem en åben udbudsprocedure
- b) kun omfatte økonomisk kompensation, når en sådan kompensation betales for en mængde elektricitet, der ikke forbruges sammenlignet med det forventede forbrug i den pågældende time uden det åbne udbud
- c) ikke uretmæssigt forvride konkurrencen eller hindre et velfungerende indre marked for elektricitet
- d) ikke unødigt begrænses til bestemte kunder eller kundegrupper, herunder uafhængige aggregatorer, i overensstemmelse med artikel 17 i direktiv (EU) 2019/944 og
- e) ikke unødigt hindre omstillingen fra fossile brændselsteknologier til teknologier, der anvender elektricitet.

Afdeling 2

Loft over markedsindtægter og fordeling af ekstraordinære indtægter og ekstraordinære flaskehalsindtægter til elslutkunderne

Artikel 6

Obligatorisk loft over markedsindtægter

- 1. Producenternes markedsindtægter fra produktion af elektricitet fra de kilder, der er omhandlet i artikel 7, stk. 1, må ikke overstige 180 EUR pr. MWh produceret elektricitet.
- 2. Medlemsstaterne sikrer, at loftet over markedsindtægter dækker alle markedsindtægter for producenter og, hvis det er relevant, mellem-

UDKAST

mænd, der deltager på engrosmarkederne for elektricitet på producenteres vegne, uanset inden for hvilken markedstidsramme transaktionen finder sted, og uanset om elektriciteten handles bilateralt eller på et centralt marked.

3. Medlemsstaterne træffer effektive foranstaltninger for at forhindre, at producenternes forpligtelser i henhold til stk. 2, omgås. De skal navnlig sikre, at loftet over markedsindtægter anvendes effektivt i tilfælde, hvor producenterne kontrolleres eller delvis ejes af andre virksomheder, navnlig når de er en del af en vertikalt integreret virksomhed.

4. Medlemsstaterne afgør, om loftet over markedsindtægter fra energitransaktioner skal anvendes ved transaktionens afregning eller derefter.

5. Kommissionen giver medlemsstaterne vejledning i gennemførelsen af denne artikel.

Artikel 7

Anvendelse af loftet over markedsindtægter på elektricitetsproducenter

1. Det loft over markedsindtægter, der er fastsat i artikel 6, finder anvendelse på markedsindtægter fra salg af elektricitet, der produceres fra følgende kilder:

- a) Vindkraft
- b) solenergi (solvarme og solceller)
- c) geotermisk energi
- d) vandkraft uden reservoir
- e) biomassebrændsel (fast eller gasformigt), undtagen biomethan
- f) Affald
- g) Atomkraft
- h) Brunkul
- i) Råolieprodukter
- j) tørv.

2. Det loft over markedsindtægter, der er fastsat i artikel 6, stk. 1, finder ikke anvendelse på demonstrationsprojekter eller på producenter, hvis indtægter pr. MWh produceret elektricitet allerede er begrænset som følge af statslige eller offentlige foranstaltninger, der ikke er vedtaget i henhold til artikel 8.

3. Medlemsstaterne kan, navnlig i tilfælde, hvor anvendelsen af det loft over markedsindtægter, der er fastsat i artikel 6, stk. 1, medfører en betydelig administrativ byrde, beslutte, at loftet over markedsindtægter ikke finder anvendelse på producenter, der producerer elektricitet på produktionsanlæg med en installeret effekt på op til 1 MW. Medlems-

UDKAST

staterne kan, navnlig i tilfælde, hvor anvendelsen af det loft over markedsindtægter, som er fastsat i artikel 6, stk. 1, indebærer en risiko for at øge CO₂-emissionerne og mindske produktionen af vedvarende energi, beslutte, at loftet over markedsindtægter ikke finder anvendelse på elektricitet produceret i hybridanlæg, som også anvender konventionelle energikilder.

4. Medlemsstaterne kan beslutte, at loftet over markedsindtægter ikke finder anvendelse på indtægterne fra salg af elektricitet på balanceeringsenergimarkedet og fra kompensation for belastningsomfordeling og modkøb.

5. Medlemsstaterne kan beslutte, at loftet over markedsindtægter kun finder anvendelse på 90 % af de markedsindtægter, som overstiger det loft over markedsindtægter, der er fastsat i artikel 6, stk. 1.

6. Producenter, mellemmand og relevante markedsdeltagere samt systemoperatører, hvis det er relevant, skal give medlemsstaternes kompetente myndigheder og, hvor det er relevant, systemoperatørerne og udpegede elektricitetsmarkedsoperatører alle data, der er nødvendige for anvendelsen af artikel 6, herunder om den producerede elektricitet og de dermed forbundne markedsindtægter, uanset inden for hvilken markestidsramme transaktionen finder sted, og uanset om denne elektricitet handles bilateralt, inden for samme virksomhed eller på et centralt marked.

Artikel 8

Nationale kriseforanstaltninger

1. Medlemsstaterne kan:

a) opretholde eller indføre foranstaltninger, der yderligere begrænser markedsindtægterne hos producenter, der producerer elektricitet fra de kilder, der er anført i artikel 7, stk. 1, herunder muligheden for at differentiere mellem teknologier, samt markedsindtægterne hos andre markedsdeltagere, herunder dem, der er aktive inden for handel med elektricitet

b) fastsætte et højere loft over markedsindtægter for producenter, der producerer elektricitet fra de kilder, der er anført i artikel 7, stk. 1, forudsat at deres investeringer og driftsomkostninger overstiger det maksimum, der er fastsat i artikel 6, stk. 1

c) opretholde eller indføre nationale foranstaltninger for at begrænse markedsindtægterne for producenter, der producerer elektricitet fra kilder, der ikke er omhandlet i artikel 7, stk. 1

d) fastsætte et specifikt loft over markedsindtægter fra salg af elektricitet, der produceres fra stenkul

e) lade de vandkraftværker, der ikke er nævnt i artikel 7, stk. 1, litra d), være omfattet af et loft over markedsindtægter eller opretholde eller indføre sådanne foranstaltninger, der yderligere begrænser deres

UDKAST

markedsindtægter, herunder muligheden for at differentiere mellem teknologier.

2. For foranstaltningerne i stk. 1 gælder i overensstemmelse med denne forordning, at de:

- a) skal være forholdsmæssige og ikkediskriminerende
- b) ikke må skade investeringssignalerne
- c) skal sikre, at investeringerne og driftsomkostningerne er dækket
- d) ikke må forvride engrosmarkederne for elektricitet og navnlig ikke påvirke rangfølgelisten og prisdannelsen på engrosmarkedet
- e) skal være forenelige med EU-retten.

Artikel 9

Fordeling af ekstraordinære flaskehalsindtægter som følge af tildeling af overførselskapacitet

1. Uanset EU-reglerne om flaskehalsindtægter kan medlemsstaterne anvende de ekstraordinære flaskehalsindtægter som følge af tildelingen af overførselskapacitet til at finansiere foranstaltninger til støtte for elslutkunder i overensstemmelse med artikel 10.
2. Anvendelsen af de ekstraordinære flaskehalsindtægter i overensstemmelse med stk. 1 skal godkendes af den regulerende myndighed i den pågældende medlemsstat.
3. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om anvendelsen af de ekstraordinære flaskehalsindtægter i overensstemmelse med stk. 1 senest en måned fra datoen for vedtagelsen af den relevante nationale foranstaltning.

Artikel 10

Fordeling af de ekstraordinære indtægter

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle ekstraordinære indtægter fra loftet over markedsindtægter anvendes til målrettet at finansiere foranstaltninger til støtte for elslutkunder, der afbøder virkningen af de høje elpriser for disse kunder.
2. De foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, skal være klart definerede, gennemsigtige, forholdsmæssige, ikkediskriminerende og kontrollerbare og må ikke modvirke den forpligtelse til at reducere bruttoelforbruget, der er fastsat i artikel 3 og 4.
3. Hvis de indtægter, der opnås direkte fra gennemførelsen af loftet over markedsindtægter på medlemsstaternes område, og de indtægter, der opnås indirekte fra grænseoverskridende aftaler, er utilstrækkelige til på passende vis at støtte elslutkunderne, har medlemsstaterne mulighed for at anvende andre passende midler som f.eks. budgetmidler til samme formål og på samme betingelser.
4. De i stk. 1 omhandlede foranstaltninger kan for eksempel omfatte:

UDKAST

- a) økonomisk kompensation til elslutkunder for at reducere deres elforbrug, herunder gennem auktioner eller udbudsprocedurer til reduktion af efterspørgslen
- b) direkte overførsler til elslutkunderne, herunder gennem forholdsmæssige nedsættelser af nettatarifferne
- c) kompensation til leverandører, der leverer elektricitet til kunder til priser, der er lavere end omkostningerne, som følge af et statsligt eller offentligt indgreb i prisfastsættelsen i henhold til artikel 13
- d) sænkning af elslutkundernes omkostninger til køb af elektricitet, herunder for en begrænset mængde af den elektricitet, de forbruger
- e) fremme af elslutkunders investeringer i dekarboniseringsteknologier, vedvarende energi og energieffektivitet.

Artikel 11

Aftaler mellem medlemsstaterne

1. I situationer, hvor en medlemsstats nettoimportafhængighed er lig med eller højere end 100 %, indgås der senest den 1. december 2022 en aftale mellem den importerende medlemsstat og den vigtigste eksportmedlemsstat om en passende fordeling af de ekstraordinære indtægter. Alle medlemsstater kan i en ånd af solidaritet indgå sådanne aftaler, som også kan dække indtægter fra nationale kriseforanstaltninger i henhold til artikel 8, herunder aktiviteter inden for handel med elektricitet.
2. Kommissionen bistår medlemsstaterne under hele forhandlingsprocessen samt tilskynder til og letter udvekslingen af bedste praksis mellem medlemsstaterne.

Afdeling 3

Foranstaltninger for detailhandel

Artikel 12

Midlertidig udvidelse af offentlige indgreb i prisfastsættelsen for elektricitet til også at omfatte SMV'er

Uanset EU-reglerne om offentlige indgreb i prisfastsættelse kan medlemsstaterne anvende offentlige indgreb i prisfastsættelsen for elektricitetslevering til SMV'er. Sådanne offentlige indgreb skal:

- a) tage hensyn til støttemodtagerens årlige forbrug i de seneste fem år og fastholde et incitament til at reducere efterspørgslen
- b) opfylde de betingelser, der er fastsat i artikel 5, stk. 4 og 7, i direktiv (EU) 2019/944
- c) opfylde de betingelser, der er fastsat i denne forordnings artikel 13, hvis det er relevant.

UDKAST

Artikel 13

Midlertidig mulighed for at fastsætte elpriser, der er lavere end omkostningerne

Uanset EU-reglerne om offentlige indgreb i prisfastsættelse kan medlemsstaterne, når de anvender offentlige indgreb i prisfastsættelse for elektricitetslevering i henhold til artikel 5, stk. 6, i direktiv (EU) 2019/944 eller til denne forordnings artikel 12, undtagelsesvis og midlertidigt fastsætte en pris for elektricitetslevering, som er lavere end omkostningerne, forudsat at alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) foranstaltningen omfatter en begrænset del af forbruget og fastholder et incitament til at reducere efterspørgslen
- b) der er ingen forskelsbehandling mellem leverandører
- c) leverandørerne kompenseres for at levere til priser, der er lavere end omkostningerne og
- d) alle leverandører har mulighed for at afgive tilbud til den pris for elektricitetslevering, der er lavere end omkostningerne på samme grundlag.

KAPITEL III

Foranstaltning vedrørende råolie-, naturgas-, kul- og raffinaderisektorerne

Artikel 14

Støtte til energislutkunder gennem et midlertidigt solidaritetsbidrag

1. Ekstraordinære overskud fra EU-selskaber og faste driftssteder med aktiviteter i råolie-, naturgas-, kul- og raffinaderisektorerne vil være omfattet af et obligatorisk midlertidigt solidaritetsbidrag, medmindre medlemsstaterne har vedtaget tilsvarende nationale foranstaltninger.
2. Medlemsstaterne sikrer, at vedtagne tilsvarende nationale foranstaltninger har samme mål og er genstand for lignende regler som det midlertidige solidaritetsbidrag i henhold til denne forordning og genererer sammenlignelige eller højere indtægter i forhold til de anslåede indtægter fra solidaritetsbidraget.
3. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør foranstaltninger til gennemførelse af det obligatoriske midlertidige solidaritetsbidrag, der er omhandlet i stk. 1, senest den 31. december 2022.

Artikel 15

Beregningsgrundlag for det midlertidige solidaritetsbidrag

UDKAST

Det midlertidige solidaritetsbidrag for EU-selskaber og faste driftssteder med aktiviteter inden for råolie-, naturgas-, kul- og raffinaderisektorerne, herunder dem, der udelukkende skattemæssigt indgår i en konsolideret koncern, beregnes på grundlag af det skattepligtige overskud, som fastsat i henhold til nationale skatteregler, i regnskabsåret 2022 og/eller i regnskabsåret 2023 og i hele deres varighed, som ligger ud over en stigning på 20 % i det gennemsnitlige skattepligtige overskud, som fastsat i henhold til nationale skatteregler, i de fire regnskabsår, der begyndte den 1. januar 2018 eller derefter. Hvis det gennemsnitlige skattepligtige overskud i disse fire regnskabsår er negativt, er det gennemsnitlige skattepligtige overskud nul ved beregningen af det midlertidige solidaritetsbidrag.

Artikel 16

Beregningssats for det midlertidige solidaritetsbidrag

1. Den sats, der anvendes til beregning af det midlertidige solidaritetsbidrag, skal være mindst 33 % af det beregningsgrundlag, der er omhandlet i artikel 15.
2. Det midlertidige solidaritetsbidrag finder anvendelse ud over de almindelige skatter og afgifter i henhold til en medlemsstats nationale ret.

Artikel 17

Anvendelse af indtægter fra det midlertidige solidaritetsbidrag

1. Medlemsstaterne anvender indtægterne fra det midlertidige solidaritetsbidrag med tilstrækkelig rettidig virkning til et eller flere af følgende formål:
 - a) finansielle støtteforanstaltninger til energislutkunder, navnlig sårbare husholdninger, for at afbøde virkningerne af de høje energipriser på en målrettet måde
 - b) finansielle støtteforanstaltninger, der skal bidrage til at reducere energiforbruget, f.eks. gennem auktioner eller udbudsprocedurer til reduktion af efterspørgslen, sænke energislutkunders omkostninger til energikøb for bestemte forbrugsmængder og fremme energislutkunders investeringer i vedvarende energi, strukturelle investeringer i energieffektivitet eller andre dekarboniseringsteknologier
 - c) finansielle støtteforanstaltninger for virksomheder i energitunge industrier, forudsat at støtten betinges af investeringer i vedvarende energi, energieffektivitet eller andre dekarboniseringsteknologier
 - d) finansielle støtteforanstaltninger til udvikling af energiuafhængigheden, navnlig investeringer, der er i overensstemmelse med målene i REPowerEU-planen og i den fælles europæiske REPowerEU-indsats, såsom projekter med en grænseoverskridende dimension
 - e) i en ånd af solidaritet kan medlemsstaterne afsætte en del af indtægterne fra det midlertidige solidaritetsbidrag til den fælles finansiering

UDKAST

af foranstaltninger, der skal mindske de skadelige virkninger af energikrisen, herunder støtte til beskyttelse af beskæftigelsen og omskoling og opkvalificering af arbejdsstyrken, eller til at fremme investeringer i energieffektivitet og vedvarende energi, herunder i grænseoverskridende projekter og i EU-finansieringsmekanismen for vedvarende energi som fastsat i artikel 33 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1999 ⁽¹¹⁾.

2. Foranstaltningerne i stk. 1 skal være klart definerede, gennemsigtige, forholdsmæssige, ikkediskriminerende og kontrollerbare.

Artikel 18

Solidaritetsbidragets midlertidige karakter

Solidaritetsbidraget, som anvendes af medlemsstaterne i overensstemmelse med denne forordning, er af midlertidig karakter. Det finder kun anvendelse på ekstraordinære overskud, der genereres i de regnskabsår, der er omhandlet i artikel 15.

KAPITEL IV

Afsluttende bestemmelser

Artikel 19

Overvågning og håndhævelse

1. Den kompetente myndighed i hver medlemsstat overvåger gennemførelsen på sit område af de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 3-7, 10, 12 og 13.
2. Snarest muligt efter denne forordnings ikrafttræden og senest den 1. december 2022 aflægger medlemsstaterne rapport til Kommissionen om de planlagte foranstaltninger til reduktion af efterspørgslen, der kræves i henhold til artikel 5 og om de aftaler mellem medlemsstaterne, der er indgået i henhold til artikel 11.
3. Senest den 31. januar 2023 og på ny senest den 30. april 2023 aflægger medlemsstaterne rapport til Kommissionen om:
 - a) den opnåede reduktion af efterspørgslen i henhold til artikel 3 og 4 og de foranstaltninger, der er truffet for at opnå reduktionen i henhold til artikel 5
 - b) de ekstraordinære indtægter i henhold til artikel 6
 - c) foranstaltningerne til fordeling af de ekstraordinære indtægter, og deres anvendelse til at afbøde virkningen af de høje elpriser for elslutkunderne i henhold til artikel 10
 - d) eventuelle offentlige indgreb i prisfastsættelsen for elektricitetslevering som omhandlet i artikel 12 og 13.
4. Medlemsstaterne aflægger rapport til Kommissionen om:

UDKAST

- a) indførelsen af det midlertidige solidaritetsbidrag i henhold til artikel 14, herunder i hvilke(t) regnskabsår, de vil anvende det, senest den 31. december 2022
- b) eventuelle senere ændringer af den nationale retlige ramme senest en måned efter datoen for offentliggørelsen i deres respektive nationale officielle tidender
- c) anvendelsen af indtægterne i henhold til artikel 17 senest en måned efter datoen, hvor de har opkrævet indtægterne i overensstemmelse med national ret
- d) de vedtagne tilsvarende nationale foranstaltninger som omhandlet i artikel 14 senest den 31. december 2022; medlemsstaterne forelægger også en vurdering af de indtægter, der genereres ved disse vedtagne tilsvarende nationale foranstaltninger, og af anvendelsen af disse indtægter senest en måned efter datoen, hvor de har opkrævet indtægterne i overensstemmelse med national ret.

Artikel 20

Evaluering

1. Senest den 30. april 2023 foretager Kommissionen en evaluering af kapitel II i lyset af elprisen og Unionens generelle elforsyningssituation og forelægger Rådet en rapport om de vigtigste resultater af denne evaluering. På grundlag af denne rapport kan Kommissionen navnlig, hvis det er begrundet i de økonomiske omstændigheder eller elmarkedets funktion i Unionen og i de enkelte medlemsstater, foreslå at forlænge denne forordnings anvendelsesperiode, ændre loftet over markedsindtægter i artikel 6, stk. 1, og kilderne til elproduktion som omhandlet i artikel 7, stk. 1, som den finder anvendelse på, eller på anden måde ændre kapitel II.
2. Senest den 15. oktober 2023 og på ny senest den 15. oktober 2024 foretager Kommissionen en evaluering af kapitel III i lyset af den generelle situation i sektoren for fossile brændstoffer og de ekstraordinære overskud, der er genereret, og forelægger Rådet en rapport om de vigtigste resultater af denne evaluering.

Artikel 21

Undtagelser

1. Artikel 4-7 finder ikke anvendelse på regioner i den yderste periferi som omhandlet i artikel 349 i TEUF, der ikke kan sammenkobles med Unionens elmarked.
2. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at anvende artikel 4-7 på elektricitet, der produceres i små isolerede systemer eller små forbundne systemer.
3. Artikel 4-7 er ikke obligatoriske for Cypern og Malta. Hvis Cypern beslutter at anvende artikel 4-7, finder artikel 6, stk. 1, ikke anvendelse på elektricitet produceret fra råolieprodukter.

UDKAST

Artikel 22

Ikrafttræden og anvendelse

1. Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

2. Uden at det berører forpligtelsen til at sikre fordelingen af de ekstraordinære indtægter i overensstemmelse med artikel 10 og til at anvende indtægterne fra det midlertidige solidaritetsbidrag i overensstemmelse med artikel 17, og uden at det berører den i artikel 20, stk. 2, omhandlede rapporteringsforpligtelse, finder denne forordning anvendelse indtil den 31. december 2023, jf. dog følgende:

a) Artikel 4 finder anvendelse fra den 1. december 2022 til den 31. marts 2023

b) Artikel 5 og 10 finder anvendelse fra den 1. december 2022

c) Artikel 6, 7, og 8 finder anvendelse fra den 1. december 2022 til den 30. juni 2023

d) Artikel 20, stk. 2, finder anvendelse indtil den 15. oktober 2024. Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 6. oktober 2022.

På Rådets vegne

M. BEK

Formand

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/942 af 5. juni 2019 om oprettelse af Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder ([EUT L 158 af 14.6.2019](#), s. 22).

⁽²⁾ [EUT L 198 af 20.7.2006](#), s. 18.

⁽³⁾ Rådets forordning (EU) 2022/1369 af 5. august 2022 om koordinerede foranstaltninger til reduktion af efterspørgslen efter gas ([EUT L 206 af 8.8.2022](#), s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/944 af 5. juni 2019 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ændring af direktiv 2012/27/EU ([EUT L 158 af 14.6.2019](#), s. 125).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/943 af 5. juni 2019 om det indre marked for elektricitet ([EUT L 158 af 14.6.2019](#), s. 54).

⁽⁶⁾ Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder ([EUT L 124 af 20.5.2003](#), s. 36).

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/2001 af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder ([EUT L 328 af 21.12.2018](#), s. 82).

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/941 af 5. juni 2019 om risikoberedskab i elsektoren og om ophævelse af direktiv 2005/89/EF ([EUT L 158 af 14.6.2019](#), s. 1).

⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver ([EUT L 312 af 22.11.2008](#), s. 3).

⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1893/2006 af 20. december 2006 om oprettelse af den statistiske nomenklatur for økonomiske aktiviteter NACE rev. 2 og om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 3037/90 og visse EF-forordninger om bestemte statistiske områder ([EUT L 393 af 30.12.2006](#), s. 1).

UDKAST

⁽¹¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1999 af 11. december 2018 om forvaltning af energiunionen og klimaindsatsen, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 663/2009 og (EF) nr. 715/2009, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/22/EF, 98/70/EF, 2009/31/EF, 2009/73/EF, 2010/31/EU, 2012/27/EU og 2013/30/EU, Rådets direktiv 2009/119/EF og (EU) 2015/652 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013 ([EUT L 328 af 21.12.2018, s. 1](#)).

Frdrag for produktionsanlæg, der producerer elektricitet fra råolieprodukter og faste biomassebrændsler

Det forhøjede frdrag efter § 3, stk. 2, 4. pkt., beregnes i euro/MWh som:

$$(B+\varepsilon \times C+T) / \eta + D + F / FLH + U$$

Hvor:

- B er brændselsprisen i euro/MWh, der er fastsat på aftaletidspunktet for den periode, der afregnes for. B beregnes som middelværdi over hver kalendermåned. Hvis brændslet er indkøbt i en anden enhed end euro/MWh, skal der foretages en omregning til euro/MWh under anvendelse af Danmarks Nationalbanks offentliggjorte gennemsnitlige valutakurs for den dato, hvor aftalen om indkøb af brændslet er indgået samt en brændværdi. Brændværdien kan dokumenteres med repræsentative målinger eller ved at benytte standardværdier fra Energistyrelsens årlige, offentliggjorte Energistatistik.
- ε er CO₂-indholdet i det anvendte brændsel i kg/MWh. ε fastlægges til 266 kg/MWh² for gasolie, 281³ kg/MWh for fuelolie og 0 for biomasse.
- C er CO₂-kvoteprisen i euro/ton. Ved beregning af C anvendes dagsprisen, der fremgår som End of Day Index på den offentlige handelsplatform European Energy Exchange AG, for hver dag i kalendermåneden og opgøres som middelværdi over hver kalendermåned.
- T er transportomkostningen for brændsel i euro/MWh. T fastlægges til 1,1⁴ euro/MWh.
- η er elvirkningsgraden. η fastlægges til 26 pct. for anlæg, hvis hovedbrændsel i 2021 var olie og 35 pct. for anlæg, hvis hovedbrændsel i 2021 var biomasse.
- D er de variable driftsomkostninger i euro/MWh. D fastlægges til 4 euro/MWh.
- F er faste omkostninger i euro/MW/år (investeringer og faste driftsomkostninger). F fastlægges til 60.000 for anlæg, hvis hovedbrændsel i 2021 var olie og 120.000 for anlæg, hvis hovedbrændsel i 2021 var biomasse.
- FLH er det årlige antal fuldlast-driftstimer. FLH fastlægges til 500 for olie og 5000 for biomasse.
- U fastlægges til 100 euro/MWh.

² Svarende til 74 kg/GJ.

³ Svarende til 78 kg/GJ.

⁴ 2,3 kr./GJ, jf. Energistyrelsens samfundsøkonomiske beregningsforudsætninger.

UDKAST

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Et midlertidigt indtægtsloft for visse elektricitetsproducenter

2.1.1. Gældende ret

2.1.2. Nødindgrebsforordningen

2.1.2.1. Undtagelser til nødindgrebsforordningen

2.1.3. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.1.3.1. Betalingspligt

2.1.3.2. Betalings- og beregningsgrundlag

2.1.3.3. Forhøjet indtægtsloft

2.1.3.4. Koncernforhold

2.1.3.5. Prissikringsaftaler m.v.

2.1.3.6. Undtagelser til nødindgrebsforordningen

2.1.3.6.1. Produktionsanlæg med en installeret effekt under 1 MW

2.1.3.6.2. Kraftvarmeanlæg

2.1.3.6.3. Affaldsforbrændingsanlæg

2.1.3.6.4. Produktionsanlæg i almene vandforsyninger og spildevandsforsyningsselskaber

2.1.3.6.5. Demonstrationsprojekter

2.1.3.6.6. Hybridanlæg

2.1.3.6.7. Støtteordninger for VE-producenter med fast afregningspris

2.1.3.7. Administration af indtægtsloftet

UDKAST

2.1.3.8. Udveksling af oplysninger

2.1.3.8.1. Gældende ret

2.1.3.8.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.2. Konsekvensændring af lov om fremme af vedvarende energi

2.2.1. Gældende ret

2.2.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

6. Klimamæssige konsekvenser

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

8. Forholdet til EU-retten

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Rådets forordning (EU) nr. 2022/1854 af 6. oktober 2022 om et nødindgreb for at imødegå høje energipriser (herefter nødindgrebsforordningen) fastsætter en række midlertidige foranstaltninger, som medlemsstaterne skal gennemføre for at afbøde virkningerne af de aktuelle høje energipriser og sikre, at den nuværende krise ikke fører til varig skade for forbrugerne og økonomien, samtidig med at de offentlige finansers holdbarhed opretholdes.

Foranstaltningerne efter nødindgrebsforordningen vedrører navnlig tre hovedelementer i form af reduktioner af elforbruget, et obligatorisk midlertidigt loft over indtægterne for visse elektricitetsproducenter og et obligatorisk midlertidigt solidaritetsbidrag fra selskaber i råolie-, naturgas-, kul- og raffinaderisektorerne.

Dette lovforslag har til formål at supplere og gennemføre nødindgrebsforordningens bestemmelser i artikel 6-8 om et obligatorisk midlertidigt loft over indtægterne for visse elektricitetsproducenter. Det bemærkes, at forordninger har direkte virkning i medlemsstaterne, hvilket betyder, at forordninger som udgangspunkt ikke skal gennemføres i national ret, og at der som udgangspunkt hverken kan eller må være anden national lovgivning, der regulerer forhold, som en forordning regulerer. Nødindgrebsforordningens bestemmelser om indtægtsloftet giver dog et betydeligt råderum for medlemsstaterne i relation til fastsættelse af udfyldende eller supplerende national lovgivning, og en effektiv gennemførelse af indtægtsloftet kan kun sikres, hvis nødindgrebsforordningens regler herom suppleres og gennemføres i dansk ret.

2. Lovforslagets hovedpunkt

2.1. Et midlertidigt indtægtsloft for visse elektricitetsproducenter

2.1.1. Gældende ret

Der består ikke i dag et obligatorisk indtægtsloft for visse elektricitetsproducenter.

2.1.2. Nødindgrebsforordningen

Efter nødindgrebsforordningens artikel 6, stk. 1, må producenternes indtægter fra produktion af elektricitet fra de kilder, der er omhandlet i nødindgrebsforordningens artikel 7, stk. 1, ikke overstige 180 euro per MWh produceret elektricitet (indtægtsloftet).

Indtægtsloftet finder anvendelse fra den 1. december 2022 til den 30. juni 2023, jf. nødindgrebsforordningens artikel 22, stk. 2, litra c.

UDKAST

Af nødindgrebsforordningens præambelbetragtning 28 fremgår om baggrunden for indtægtsloftet bl.a., at selv om lejlighedsvis og kortvarige prisstigninger kan betragtes som en normal tendens på et elmarked og kan være nyttige for nogle investorer til at genvinde deres produktionsinvestering, adskiller den ekstreme og vedvarende prisstigning siden februar 2022 sig markant fra en normal markedssituation med lejlighedsvis spidslastpriser. Derfor bør indtægtsloftet ikke ligge under markedsdeltagernes rimelige forventninger til det gennemsnitlige niveau for elpriserne i de timer, hvor efterspørgslen efter elektricitet var på sit højeste før Ruslands invasion af Ukraine.

Før februar 2022 lå de gennemsnitlige spidslastpriser på engrosmarkedet for elektricitet betydeligt under 180 euro per MWh i hele EU og forventedes konsekvent at ligge under det niveau i de seneste årtier trods forskelle i elpriserne mellem regionerne i Unionen. Eftersom markedsdeltagernes oprindelige investeringsbeslutning blev truffet på grundlag af en forventning om, at priserne i gennemsnit ville være lavere end dette niveau i spidsbelastningstimer, er indtægtsloftet fastsat på et niveau, der ligger et godt stykke over de oprindelige markedsforventninger. Når der efterlades en margin på den pris, som investorerne med rimelighed kunne have forventet, er det nødvendigt at sikre, at indtægtsloftet ikke modvirker den oprindelige vurdering af investeringernes rentabilitet.

Efter nødindgrebsforordningens artikel 8, stk. 1, litra b, kan medlemsstaterne dog fastsætte et forhøjet indtægtsloft, hvis producenternes investeringer og driftsomkostninger overstiger 180 euro per MWh produceret elektricitet.

Af præambelbetragtning 42 fremgår, at det forhøjede indtægtsloft skal sikre forsyningssikkerheden for producenter, der har højere investerings- og driftsomkostninger end indtægtsloftet.

Indtægtsloftet i artikel 6, stk. 1, finder ifølge artikel 7, stk. 1, anvendelse på indtægter fra salg af elektricitet, der produceres fra følgende kilder: vindkraft, solenergi (solvarme og solceller), geotermisk energi, vandkraft uden reservoir, biomassebrændsel (fast eller gasformigt), undtagen biomethan, affald, atomkraft, brunkul, råolieprodukter og tørv.

Af præambelbetragtning 25 fremgår, at i en situation, hvor forbrugerne er udsat for ekstremt høje priser, som også skader Unionens økonomi, er det

UDKAST

nødvendigt midlertidigt at begrænse de ekstraordinære indtægter for producenter med lavere marginalomkostninger ved hjælp af indtægtsloftet over indtægter fra salg af elektricitet i Unionen.

Ifølge forordningens artikel 6, stk. 2, skal medlemsstaterne sikre, at indtægtsloftet dækker alle indtægter for producenter og, hvis det er relevant, mellemmand, der deltager på engrosmarkederne for elektricitet på producenters vegne, uanset inden for hvilken markedstidsramme transaktionen finder sted, og uanset om elektriciteten handles bilateralt eller på et centralt marked.

Medlemsstaterne skal desuden træffe effektive foranstaltninger for at forhindre, at producenternes forpligtelser efter artikel 6, stk. 2, omgås. De skal navnlig sikre, at indtægtsloftet anvendes effektivt i tilfælde, hvor producenterne kontrolleres eller delvis ejes af andre virksomheder, navnlig når de er en del af en vertikalt integreret virksomhed, jf. artikel 6, stk. 3.

Det følger af nødindgrebsforordningens artikel 21, stk. 1, at indtægtsloftet ikke finder anvendelse på regioner i den yderste periferi, og det følger endvidere af artikel 21, stk. 2, at medlemsstaterne kan beslutte, at indtægtsloftet ikke skal finde anvendelse på elektricitet, der produceres i små isolerede systemer eller små forbundne systemer. Bestemmelserne vurderes ikke at være relevante for Danmark.

Senest den 31. januar 2023 og på ny senest den 30. april 2023 skal medlemsstaterne aflægge rapport til Kommissionen om de ekstraordinære indtægter i henhold til artikel 6, jf. artikel 19, stk. 3, litra b.

2.1.2.1. Undtagelser til nødindgrebsforordningen

Efter nødindgrebsforordningens artikel 7, stk. 2, finder indtægtsloftet ikke anvendelse på demonstrationsprojekter eller på producenter, hvis indtægter per MWh produceret elektricitet allerede er begrænset som følge af statslige eller offentlige foranstaltninger, der ikke er vedtaget i henhold til artikel 8.

Af nødindgrebsforordningens artikel 2 fremgår, at ved anvendelse af forordningen finder de definitioner, der er fastsat i artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2019/943 af 5. juni 2019 om det indre marked for elektricitet (elmarkedsforordningen), anvendelse.

Det følger af elmarkedsforordningen, at demonstrationsprojekter defineres som et projekt, der fremviser en teknologi, som er den første af sin art i

UDKAST

Unionen, og som udgør en væsentlig nyskabelse, der rækker langt ud over det bedste eksisterende tekniske niveau.

Det fremgår af præambelbetragtning 36 i nødindgrebsforordningen, at loftet ikke bør gælde for producenter, hvis markedsindtægter er underlagt reguleringsmæssige foranstaltninger truffet af offentlige myndigheder, hvorefter indtægterne overføres direkte til forbrugerne.

Medlemsstaterne kan desuden, navnlig i tilfælde, hvor indtægtsloftet medfører en betydelig administrativ byrde, beslutte, at indtægtsloftet ikke finder anvendelse på producenter, der producerer elektricitet på produktionsanlæg med en installeret effekt på op til 1 MW.

Produktionsanlæg defineres i elmarkedsforordningens artikel 2, nr. 28, som ”et anlæg, der omdanner primær energi til elektrisk energi, og som består af et eller flere produktionsmoduler, der er tilsluttet et net”.

Medlemsstaterne kan desuden, navnlig i tilfælde, hvor indtægtsloftet indebærer en risiko for at øge CO₂-emissionerne og mindske produktionen af vedvarende energi, beslutte, at indtægtsloftet ikke finder anvendelse på elektricitet produceret i hybridanlæg, som også anvender konventionelle energikilder, jf. artikel 7, stk. 3.

Medlemsstaterne kan endvidere beslutte, at indtægtsloftet ikke finder anvendelse på indtægterne fra salg af elektricitet på balancemarkedet og fra kompensation for belastningsomfordeling og modkøb, jf. artikel 7, stk. 4.

Medlemsstaterne kan herudover beslutte, at indtægtsloftet kun finder anvendelse på 90 procent af de indtægter, der overstiger indtægtsloftet, jf. artikel 7, stk. 5. Af præambelbetragtning 39 fremgår herom, at for at tage højde for forsyningssikkerhedsproblemer bør medlemsstaterne have mulighed for at fastsætte loftet over indtægter på en måde, der giver elproducenterne mulighed for at tilbageholde 10 procent de ekstraordinære indtægter over loftet over indtægter.

2.1.3. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.1.3.1. Betalingspligt

Det foreslås i lovforslagets § 2, at betalingspligten efter loven påhviler producenter, som har indtægter fra salg og levering af elektricitet, der i perioden fra og med den 1. december 2022 til og med den 30. juni 2023 er produceret på produktionsanlæg i Danmark, der producerer elektricitet ved anvendelse

UDKAST

af energikilderne vindkraft, solenergi (solvarme og solceller), geotermisk energi, vandkraft uden reservoir, biomassebrændsel (fast eller gasformigt) undtagen biometan, affald, atomkraft, brunkul, råolieprodukter og tørv. Opregningen svarer til nødindgrebsforordningens opregning af de produktionsanlæg, der omfattes af indtægtsloftet.

Betalingspligtige vil både kunne være fysiske og juridiske personer, idet det er de producenter, der har indtægter fra salg og levering af elektricitet, der er betalingspligtige efter forslaget.

De betalingspligtige skal til statskassen indbetale 90 pct. af det betalingsgrundlag, der opgøres for hver afregningsperiode, jf. om betalingsgrundlaget umiddelbart nedenfor i punkt 2.1.3.2. Det foreslås således, at indtægtsloftet alene skal finde anvendelse på 90 procent af de indtægter, der overstiger indtægtsloftet, jf. nødindgrebsforordningens artikel 7, stk. 5.

Forslaget om, at indtægtsloftet alene skal finde anvendelse på 90 procent af indtægterne over 180 euro per MWh, vurderes at være væsentligt af hensyn til at sikre bud i markederne, herunder særligt balancemarkedet, hvor der foretages handler de sidste 45 minutter inden driftsøjeblikket. Forslaget har således til hensigt at bidrage til forsyningssikkerheden.

2.1.3.2. Betalings- og beregningsgrundlag

Ifølge lovforslagets § 3, stk. 1 og 2, skal der for hver kalendermåned opgøres et beregningsgrundlag for hvert produktionsanlæg, og betalingsgrundlaget er summen af afregningsperiodens positive beregningsgrundlag. Det indebærer, at der vil skulle anvendes en månedsbaseret beregningsmetode, der tager udgangspunkt i den faktiske produktion og i de faktiske indtægter på månedsbasis, og at prisudsving inden for en kalendermåned vil kunne udlignes.

Det følger endvidere af den foreslåede bestemmelse, at der vil skulle opgøres et beregningsgrundlag for hvert enkelt produktionsanlæg, der er omfattet af forslaget til § 2, stk. 1, og det betyder, at der ikke vil være mulighed for at udligne prisforskelle mellem elektricitet, der er produceret på forskellige produktionsanlæg. Ved et produktionsanlæg forstås ifølge elmarkedsforordningens artikel 2, nr. 28, et anlæg, der omdanner primær energi til elektrisk energi, og som består af et eller flere produktionsmoduler, der er tilsluttet et net.

UDKAST

Beregningsgrundlaget er de realiserede indtægter, der er oppebåret ved salg og levering af den elektricitet, der på produktionsanlægget i kalendermåneden er produceret fra energikilder omfattet af § 2, stk. 1, jf. § 4, fratrukket 180 euro per MWh produceret elektricitet. De realiserede indtægter opgøres som de samlede bruttoindtægter eksklusive moms og beløb i form af offentlig støtte.

Det foreslås at anvende en månedsbaseret beregningsmetode, der tager udgangspunkt i den faktiske produktion og indtægt på månedsbasis. Forslaget skal ses i sammenhæng med, at branchen har oplyst, at producenter ofte afregnes på månedsbasis.

Det er vurderingen, at en opgørelse af de faktiske indtægter på f.eks. dags- eller timebasis vil indebære betydelige administrative omkostninger for producenterne og stille meget mere detaljerede krav til handelsselskabernes opgørelser, end hvad der følger af afregningerne i dag.

For at sikre forsyningssikkerheden er det vigtigt, at producenter fortsat har incitament til at deltage på alle markeder, herunder også de sidste markeder (intraday- og balancemarkedet), hvor der handles op mod driftsøjeblikket. Dette kræver dog, at priserne på disse markeder kan overstige priserne på spotmarkedet. Ved at opgøre realiserede indtægter på månedsbasis vil producenterne have mulighed for at udligne eventuelle høje indtægter fra tidspunkter med høje intraday- og balancepriser med de perioder, hvor deres indtægter er lavere. Den foreslåede opgørelsesmetode vurderes derfor at ville mindske forstyrrelsen i markedsincitamenterne.

Den foreslåede opgørelsesmetode vurderes endvidere at indebære, at de relevante oplysninger vil være tilgængelige for producenterne, så de selv kan opgøre deres eventuelle realiserede indtægter over indtægtsloftet ved en angivelse, som det vil være muligt for myndighederne at føre kontrol med.

2.1.3.3. Forhøjet indtægtsloft

For produktionsanlæg, der producerer elektricitet fra råolieprodukter og faste biomassebrændsler, foreslås der et forhøjet indtægtsloft. Efter forslaget vil indtægtsloftet for disse producenters vedkommende således skulle fastsættes efter de særlige regler i lovforslagets bilag 2. Forslaget herom er baseret på nødindgrebsforordningens artikel 8, stk. 1, nr. 5, om muligheden for at fastsætte et forhøjet indtægtsloft for visse producenter.

UDKAST

I tilfælde, hvor producentens investeringer og driftsomkostninger er højere end indtægtsloftet, er der risiko for, at producenten ikke vil byde ind på el-markedet, hvilket kan have konsekvenser for forsyningssikkerheden. Derudover er der risiko for at bringe producenterne økonomiske levedygtighed i fare. Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at producenter, der producerer elektricitet fra henholdsvis olie og fra fast biomassebrændsel, vil have eller vil være i betydelig risiko for at have investeringer og driftsomkostninger, der overstiger indtægtsloftet på 180 euro per MWh. Fast biomassebrændsel omfatter eksempelvis træpiller, træflis og halm. Der bør derfor fastsættes et højere, dynamisk indtægtsloft for disse kilder, jf. lovforslagets § 3, stk. 2, 4. pkt.

Vurderingen, der er baseret på et øjebliksbillede i et marked, der er præget af fluktuerende brændsels- og kvotepriser, tager udgangspunkt i en række nøgletal baseret på Energistyrelsens og Energinets offentliggjorte teknologikatalog, Energistyrelsens samfundsøkonomiske beregningsforudsætninger samt offentliggjorte priser.

Et dynamisk forhøjet indtægtsloft vil i modsætning til et fast forhøjet indtægtsloft kunne sikre, at indtægtsloftet ikke fastsættes for højt, og at de heraf omfattede producenter dermed utilsigtet undtages fra indtægtsloftet. Hvis der modsat fastsættes et fast loft, vil det være nødvendigt ud fra et forsigtighedsprincip at fastsætte det faste loft til et højt niveau for at tage hensyn til brændselsprisernes volatilitet og for at sikre, at producenter får deres investeringer og driftsomkostninger dækket i tilfælde af stigende brændselspriser. Samtidig vil et dynamisk indtægtsloft sikre, at indtægtsloftet ikke fastsættes for lavt, hvilket vil medføre en risiko for forsyningssikkerheden og for at bringe producenterne økonomiske levedygtighed i fare, hvis brændselspriserne stiger mere end forventet.

Producenter, der producerer elektricitet fra henholdsvis råolieprodukter og fast biomassebrændsel, vil være omfattet af et højere indtægtsloft. Loftet vil dog ikke kunne blive mindre end 180 euro per MWh.

Ved beregningen af brændselsprisen benyttes den pris, der fastsættes på afslutningstidspunktet for den periode, der afregnes for. CO₂-kvoteprisen aflæses på en offentligt tilgængelig handelsplatform, European Energy Exchange AG. CO₂-kvoteprisen, der indgår i beregningsmetoden, skal være kvoteprisen i euro per ton for den måned, der afregnes for. Ved beregningen anvendes dagsprisen, der fremgår af handelsplatformen som End of Day Index,

UDKAST

for hver dag i kalendermåneden. Brændsels- og CO₂-kvoteprisen beregnes som middelværdi over hver kalendermåned.

Brændselsprisen skal være den faktiske pris i euro per MWh for det konkret anvendte brændsel. Det vil sige, at hvis det anvendte brændsel er indkøbt på forskellige tidspunkter, vil den vægtede gennemsnitspris skulle beregnes.

Hvis brændslet er indkøbt i en anden enhed end euro per MWh, f.eks. kr. per ton, foretages en omregning til euro per MWh under anvendelse af valutakursen for den dato, brændslet er indkøbt samt en brændværdi. Brændværdien kan dokumenteres med repræsentative målinger eller ved at benytte standardværdier fra Energistyrelsens årlige, offentliggjorte Energistatistik.

Den foreslåede beregningsmetode anvender en række nøgletal, der er baseret på Energistyrelsens og Energinets offentliggjorte teknologikatalog, Energistyrelsens samfundsøkonomiske beregningsforudsætninger samt offentliggjorte priser. Beregningsmetoden indeholder et fast tillæg, der øger indtægtsloftet med henblik på at bevare incitamentet til at levere elektricitet på markedet og dermed sikre forsyningssikkerheden. Det foreslåede tillæg er fastsat til et niveau, der har til formål at tage hensyn til, at der kan være afvigelser mellem de faktiske priser og de i beregningsmetoden anvendte nøgletal. Endvidere er det foreslåede tillæg fastsat på baggrund af en vurdering af, hvad de omfattede producenter med rimelighed kunne have forventet og har dermed til formål at understøtte, at det alene er de ekstraordinære indtægter, der omfattes af det højere loft over indtægter.

2.1.3.4. Koncernforhold m.v.

For producenter, der er en del af en koncern, foreslås det, at indtægtsloftet skal omfatte de realiserede indtægter ved salg ud af koncernen. Indtægten ved salg ud af koncernen omfatter også koncernselskabernes eventuelle gevinst eller tab på prissikringsaftaler med koncerneksterne parter, når disse kontrakter er indgået med henblik på risikoafdækning af elproduktionen. Det foreslås således, at det er koncernens samlede, reelle indtægt på månedsbasis fra produktionen, der omfattes af indtægtsloftet, idet de realiserede indtægter skal kunne henføres til produktionsanlægget i Danmark.

Når indtægtsloftet efter forslaget vil skulle omfatte de realiserede indtægter ved salg ud af koncernen, vurderes det, at risikoen for at omgå indtægtsloftet ved at afsætte elektricitet til en lav pris internt i koncernforbundne virksomheder og efterfølgende afsætte det med overnormale profitter på markedet minimeres.

UDKAST

Derudover foreslås det, at hvis elektriciteten er solgt til en fysisk eller juridisk person, der har en forbindelse til den betalingspligtige som omhandlet i ligningslovens § 2 eller er et associeret selskab i en koncern, hvori producenten indgår eller er et associeret selskab, og salget er sket med henblik på videresalg til en fysisk eller juridisk person uden for denne kreds, vil der ved opgørelsen af indtægterne skulle medregnes de samlede bruttoindtægter eksklusive moms, eventuelle øvrige afgifter og beløb i form af offentlig støtte, som er oppebåret ved videresalget.

Det indgår endvidere i forslaget, at den betalingspligtige ved opgørelsen af betalingsgrundlaget skal anvende priser og vilkår for handelsmæssige eller økonomiske transaktioner med interesseforbundne fysiske eller juridiske personer i overensstemmelse med, hvad der kunne være opnået, hvis transaktionerne var afsluttet mellem uafhængige parter. Sådanne transaktioner vil således skulle være på såkaldte armslængdevilkår.

Dette skal bidrage til at sikre en korrekt opgørelse af betalingsgrundlaget, så priser og vilkår ved deres indbyrdes transaktioner ikke påvirkes af interessefællesskabet. Dette vurderes ligeledes at bidrage til, at risikoen for omgåelse af indtægtsloftet minimeres.

For en nærmere beskrivelse af den omhandlede kreds af personer og selskaber, der efter forslaget skal anses for interesseforbundne, henvises til de specielle bemærkninger til forslagets §§ 4 og 7.

2.1.3.5. Prissikringsaftaler m.v.

Der kan sondres mellem handel på de finansielle markeder og handel på de fysiske markeder, dvs. engrosmarkedet for elektricitet, som består af day ahead-markedet, intraday-markedet og balancemarkedet. Ved opgørelse af indtægter for elproduktion i medfør af nødindgrebsforordningen vil indtægter fra alle markeder kunne indgå i prisfastsættelsen.

På de finansielle markeder kan der fra måneder eller år før driftsdøgnet og frem til dagen før driftsdøgnet handles på et finansielt marked for elektricitet. Både forbrugere og producenter bruger de finansielle markeder til at afdække deres prisrisiko for at undgå at være fuldt eksponerede over for udsving i spotprisen for elektricitet. På de finansielle markeder handles der ikke med fysisk energi, men kun med finansielle produkter, der knytter sig til den fremtidige spotpris for produceret elektricitet. Producenter kan både handle selv eller via et handelsselskab.

UDKAST

Der handles med forskellige typer finansielle produkter, herunder særligt futures og forwards. En future er en kontrakt på at købe eller sælge en bestemt vare i fremtiden, der handles via et clearinghus. En forwardkontrakt er en bilateral aftale mellem køber og sælger om på et givent tidspunkt i fremtiden at købe eller sælge en given mængde elektricitet for en fastsat elpris.

Der kan også anvendes andre bilaterale aftaler til prissikring. Dette sker bl.a. gennem såkaldte Power Purchase Agreements (PPA'er), som kan indebære køb og salg af en bestemt mængde elektricitet, herunder eventuelt til en fast pris.

For at handle på de fysiske markeder skal producenter i henhold til lov om elforsyning (herefter elforsyningsloven) enten selv agere balanceansvarlig aktør (Balance Responsible Party – BRP) eller uddelegere balanceansvaret til en ekstern balanceansvarlig aktør, som handler på deres vegne, hvilket mange producenter gør. Ofte vil producenter, der uddelegerer balanceansvaret til en ekstern aktør, uddelegere det til et handelsselskab, der også foretager de finansielle handler på vegne af producenten. Nogle enkelte større producenter indgår imidlertid selv finansielle aftaler på forward-markedet via Nasdaq, der er en finansiell børs, eller direkte med en tredjepart uden om BRP'en.

Producenter, som ikke selv handler på engrosmarkedet for elektricitet, får ofte en månedlig opgørelse fra deres handelsselskaber, hvor producentens indtægter fra engrosmarkederne er opgjort på månedsbasis. I det omfang producenten har handlet på de finansielle markeder, vil dette følge af opgørelser fra handelsselskabet, hvis handelsselskaberne har stået for handlerne. Ellers vil disse opgørelser følge af producentens separate aftaler herom.

Det følger af nødindgrebsforordningen artikel 2, nr. 5, at der ved indtægter forstås ”realiserede indtægter, som en producent modtager til gengæld for salg og levering af elektricitet i Unionen, uanset i hvilken kontraktform en sådan udveksling finder sted, herunder energiforsyningsaftaler og andre former for risikoafdækning mod prisudsving på engrosmarkedet for elektricitet, og med undtagelse af enhver form for støtte ydet af medlemsstater”.

Det fremgår af præambelbetragtning 30, at indtægtsloftet bør lægges over indtægter frem for samlede produktionsindtægter for at undgå, at et projekts oprindelige forventede rentabilitet påvirkes i væsentlig grad. Uanset under

UDKAST

hvilken kontraktform handlen med elektricitet finder sted, bør indtægtsloftet derfor kun gælde for realiserede indtægter. Dette er nødvendigt for at undgå at skade producenter, som rent faktisk ikke drager fordel af de nuværende høje elpriser, fordi de har sikret deres indtægter mod udsving på engrosmarkedet for elektricitet.

Det foreslås på den baggrund, at der ved opgørelsen af indtægterne tages hensyn til indgåede prissikringsaftaler på den måde, at det realiserede nettoresultat af prissikringsaftaler, som den betalingspligtige har indgået med henblik på afdækning af prisrisici forbundet med den elektricitet, der i kalendermåneden er produceret fra energikilder omfattet af betalingspligten, tillægges eller fradrages i de opgjorte indtægter.

Elproducenter indgår ofte leverings- og prissikringsaftaler i form af såkaldte baseloadkontrakter, der forpligter dem til at levere en fast mængde elektricitet ligeligt fordelt over en periode til en forbruger eller en elhandler. Årlige baseloadkontrakter er et af standardprodukterne på elmarkedet og ofte efterspurgt af store forbrugere, fordi de garanterer en bestemt mængde elektricitet til en fast pris. Samtidig har producenterne en interesse i at indgå kontrakter med en fast pris, da det garanterer dem en fast indtægt over året.

For producenter, der f.eks. har indgået årlige baseloadkontrakter, der dækker den forventede produktion, eller en væsentlig del heraf, fra produktionsanlæg med store sæsonbetonede udsving i produktionsomfanget, kan der gøre sig særlige forhold gældende, som det vurderes nødvendigt at tage højde for ved udformningen af indtægtsloftet for disse producenter.

Særligt for solcelleanlæg er der generelt stor forskel på produktionen i vinter- og sommerhalvåret. Hvis producenten for et sådant anlæg har indgået en baseloadkontrakt, der dækker den forventede årsproduktion eller en væsentlig del heraf, vil producenten om sommeren, hvor produktionen er høj, oftest kunne producere og levere den aftalte mængde elektricitet. Når der produceres mere end den aftalte mængde, vil denne kunne afsættes til spotprisen. Det modsatte vil ofte være tilfældet om vinteren, hvor solcelleanlægene ikke vil kunne producere den aftalte mængde. Producenten vil derfor for at overholde sin kontraktmæssige forpligtelse til at levere en bestemt mængde være nødt til at købe elektricitet på spotmarkedet eller dække kontraktspartens tab ved et sådant køb på spotmarkedet.

UDKAST

Med de nuværende priser vil producenterne derfor kunne være nødt til at anvende et eventuelt overskud fra sommermånederne til at dække et eventuelt underskud fra vintermånederne.

Også for vindenergiproducenter kan vejrforhold medføre væsentlige udsving i produktionsomfanget, således at en baseloadkontrakt isoleret set kan medføre tab i visse perioder og gevinst i andre.

Den foreslåede ordning, hvorefter beregningsgrundlaget opgøres på månedsbasis, kan for de nævnte producenter efter omstændighederne medføre en risiko for, at sådanne gevinster og tab, der udelukkende skyldes sæsonudsving eller vejrforhold, ikke kan udlignes hen over den periode, som baseloadkontrakten dækker. Det vil kunne være tilfældet, hvis indtægtsloftet er overskredet i de måneder, hvor baseloadkontrakten har indebåret gevinster, der isoleret set skyldes sæson- eller vejrbestemte udsving i produktionsomfanget.

Der foreslås derfor en særlig ordning for anlæg, der producerer elektricitet fra vindkraft eller solenergi (solvarme og solceller), hvorefter et realiseret nettotab fra en baseloadkontrakt, der kan henføres til produktionen i en bestemt kalendermåned, helt eller delvist skal kunne vælges fratrullet ved opgørelsen af beregningsgrundlaget for samme anlæg i en anden kalendermåned inden for afregningsperioden. Endvidere foreslås det, at nettotab på baseloadkontrakterne, der ikke er fratrullet ved opgørelsen af betalingsgrundlaget i den første afregningsperiode, skal kunne fremføres til fradrag i en kalendermåned i den anden afregningsperiode. Det vil skulle være en betingelse, at baseloadkontrakten også dækker produktionen på anlægget i den kalendermåned, hvor nettotabet fratrækkes.

Det bemærkes endeligt, at da indgåelse af prissikringsaftaler i en energikoncern kan være udskilt til et særskilt koncernselskab eller en anden nært forbundet part, indgår det i forslaget, at der vil skulle tages hensyn til gevinst og tab på prissikringsaftaler indgået af enten producenten, en fysisk eller juridisk person, der har en forbindelse til den betalingspligtige som omhandlet i ligningslovens § 2 eller er et associeret selskab i forhold til et selskab i en koncern, hvori producenten enten indgår eller er et associeret selskab. Dette svarer til den ordning, der gælder, når den producerede elektricitet sælges inden for den omhandlede kreds med henblik på videresalg, jf. ovenfor i pkt. 2.1.3.5.

UDKAST

For en nærmere beskrivelse af den omhandlede kreds af personer og selskaber, der efter forslaget skal anses for interesseforbundne, henvises til de specielle bemærkninger til forslagets §§ 4 og 7.

2.1.3.6. Undtagelser til nødindgrebsforordningen

2.1.3.6.1. Produktionsanlæg med en installeret effekt under 1 MW

Det foreslås i lovforslagets § 8, nr. 1, at indtægtsloftet ikke skal finde anvendelse på indtægter fra elektricitet produceret på produktionsanlæg med en installeret effekt på op til 1 MW.

Det følger af nødindgrebsforordningens artikel 7, stk. 3, 1. pkt., at medlemsstaterne navnlig i tilfælde, hvor indtægtsloftet medfører en betydelig administrativ byrde, kan beslutte, at loftet over indtægter ikke finder anvendelse på producenter, der producerer elektricitet på produktionsanlæg med en installeret effekt på op til 1 MW.

Det er vurderingen, at der er grundlag for at undtage produktionsanlæg med installeret kapacitet på op til 1 MW, f.eks. husstandsmøller og -solceller da medtagelse af sådanne produktionsanlæg medfører en administrativ byrde. Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at en undtagelse af disse produktionsanlæg vil nedbringe antallet af omfattede anlæg fra ca. 121.500 til ca. 1.000 anlæg, hvilket alt andet lige vil øge administrerbarheden for staten og for producenterne. Undtagelsen indebærer, at den omfattede produktion reduceres med ca. 6 pct. af den samlede produktion for perioden.

2.1.3.6.2. Kraftvarmeanlæg

Det foreslås i lovforslagets § 8, nr. 2, at undtage kraftvarmeanlæg, som ikke opgør de nødvendige omkostninger, der kan indregnes i varmeprisen efter kapitel 4 i lov om varmforsyning (herefter varmforsyningsloven), på grundlag af en regnskabsmæssig opdeling.

Forslaget er en udmøntning af undtagelsen i nødindgrebsforordningens artikel 7, stk. 2, hvorefter indtægtsloftet ikke finder anvendelse på producenter, hvis indtægter per MWh allerede er begrænset som følge af statslige eller offentlige foranstaltninger, der ikke er vedtaget i henhold til artikel 8.

Kraftvarmeanlæg, der leverer energi til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand (herefter fjernvarme), og som har en varmekapacitet på 0,25 MW eller derover, eller en eleffekt på over 25, er omfattet af var-

UDKAST

meforsyningslovens kapitel 4 om priser for varme. Udgangspunktet for prisreguleringen følger af varmemeforsyningslovens § 20, stk. 1. Prisreguleringen indebærer, at varmepriserne reguleres efter princippet om nødvendige omkostninger. De regulerede varmemeforsyningsvirksomheder, herunder kraftvarmeanlæg, kan i varmeprisen indregne nødvendige udgifter til bl.a. energi, andre driftsomkostninger og administration.

For kraftvarmeanlæg, der anvender biomassebrændsler, giver varmemeforsyningslovens regler mulighed for at indregne et overskud i prisen for varme efter § 20 b. Centrale kraftvarmeanlæg, der er ombygget fra fossile brændsler til biomasse, kan ligeledes indregne et overskud i form af afgiftsfordelen ved anvendelse af biomasse i forhold til fossile brændsler – også kaldet nettoafgiftsfordelen, jf. § 20, stk. 15.

Indtægter og udgifter i varmemeforsyningsvirksomheder skal balancere, så virksomhederne hviler i sig selv over årene. Kraftvarmeanlæg, der leverer fjernvarme, kan enten være ejet af varmemeforbrugerne (amba), kommunalt ejet eller kommercielt ejet.

Et kraftvarmeanlægs indtægter fra elektricitet kan bruges til at sænke varmeprisen fra kraftvarmeanlægget. I de tilfælde, hvor kraftvarmeanlægget ligger i et andet selskab end varmemeforsyningsvirksomheden, er der i de fleste tilfælde indgået en privatretlig kontrakt mellem de to parter om prisen for varme. En sådan kontrakt indeholder typisk en fordeling af omkostningerne på kraftvarmeanlægget, hvorved varmeprisen direkte eller indirekte påvirkes af indtægten fra elektricitet. I de tilfælde, hvor en kraftvarmeproducent og varmemeforsyningsvirksomhed er i samme selskab, anvendes hele overskuddet efter dækning af udgifter som oftest til reduktion af varmeprisen. Hvis dette ikke skal gøre sig gældende, følger det af Forsyningstilsynets praksis, at der skal være en regnskabsmæssig adskillelse mellem levering af elektricitet og levering af varme.

Forsyningstilsynet fører tilsyn med varmepriserne og afgør i den forbindelse, hvilke udgifter og omkostninger, herunder overskud, der må anses for nødvendige, og som derfor kan indregnes i priserne. Derudover må prisen ikke være urimelig, jf. varmemeforsyningslovens § 21, stk. 4.

Det følger af Forsyningstilsynets praksis, at den samlede varmepris inklusiv et overskud efter § 20 b og nettoafgiftsfordel efter § 20, stk. 15, ikke må overstige den såkaldte substitutionspris. Substitutionsprisprincippet er ikke fastsat ved lov, men er udviklet og fastslået i administrativ praksis ud fra begrebet nødvendige omkostninger, jf. varmemeforsyningslovens § 20, stk. 1.

UDKAST

Substitutionsprisen udgør varmeaftagerens pris ved at fremskaffe en tilsvarende varmemængde enten ved egenproduktion eller ved køb fra en anden leverandør.

Kraftvarmeanlæg, der ikke leverer fjernvarme (f.eks. industrielle kraftvarmeanlæg, der anvender varmeproduktionen til procesvarme), er ikke omfattet af statslige eller offentlige foranstaltninger, der begrænser produktionsanlæggets indtægter per MWh produceret elektricitet.

Disse kraftvarmeanlægges indtægter undtages derfor ikke af indtægtsloftet efter lovforslagets § 8, nr. 2.

2.1.3.6.3. Affaldsforbrændingsanlæg

Det foreslås i § 8, nr. 3, at undtage affaldsforbrændingsanlæg, der er omfattet af elforsyningslovens § 75, stk. 3.

Forslaget er en udmøntning af undtagelsen i nødindgrebsforordningens artikel 7, stk. 2, hvorefter indtægtsloftet ikke finder anvendelse på producenter, hvis indtægter per MWh produceret elektricitet allerede er begrænset som følge af statslige eller offentlige foranstaltninger, der ikke er vedtaget i henhold til artikel 8.

Affaldsforbrændingsanlæg er underlagt et hvile i sig selv-princip efter elforsyningslovens § 75, stk. 3, hvor indtægterne fra elektricitet fratrækkes produktionsanlæggets samlede omkostninger, hvorefter de resterende omkostninger til kraftvarmeproduktionen fordeles mellem varmemeforbrugerne og forbrugernes affaldstakster.

Indtægterne fra elektricitet fra affaldsforbrændingsanlæg kommer således alene forbrugerne til gode, og dette sker direkte som følge af en statslig regulering. Affaldsforbrændingsanlæg kan også medforbrænde biomasse.

2.1.3.6.4. Produktionsanlæg i almene vandforsyninger og spildevandsforsyningsselskaber

Det foreslås i § 8, nr. 4, at undtage produktionsanlæg i spildevandsforsyningsselskaber, som er omfattet af § 1, stk. 4, i lov om betalingsregler for spildevandsforsyningsselskaber m.v. (herefter spildevandsbetalingsloven).

Det foreslås endvidere i § 8, nr. 5, at undtage produktionsanlæg i almene vandforsyninger, som er omfattet af § 52 a, stk. 1, i lov om vandforsyning m.v. (herefter vandforsyningsloven).

UDKAST

Forslagene i § 8, nr. 4 og 5, er en udmøntning af undtagelsen i nødindgrebsforordningens artikel 7, stk. 2, hvorefter indtægtsloftet ikke finder anvendelse på producenter, hvis indtægter per MWh allerede er begrænset som følge af statslige eller offentlige foranstaltninger, der ikke er vedtaget i henhold til artikel 8.

Almene vandforsyninger og spildevandsforsyningsselskaber kan producere elektricitet, f.eks. på solcelleanlæg eller ved anvendelse af gasformigt biomassebrændsel.

Størrelsen på bidrag og takster i almene vandforsyninger og spildevandsforsyningsselskaber skal fastsættes i overensstemmelse med hvile i sig selv-princippet, der hovedsageligt er fastlagt i vandforsyningslovens § 52 a, stk. 1, og spildevandsbetalingslovens § 1, stk. 4.

Efter vandforsyningslovens og spildevandsbetalingslovens hvile i sig selv-princip kan der hos de tilsluttede forbrugere kun opkræves bidrag og takster til dækning af de nødvendige udgifter, der direkte er relateret til de almindelige forsyningsaktiviteter i den almene vandforsyning eller spildevandsforsyningsselskabet, eller som følger af særlige hjemler i vandforsyningsloven og spildevandsbetalingsloven vedrørende vandselskabernes indregning af udgifter og indtægter i prisen (dvs. i taksten eller bidraget).

Hvile i sig selv-princippet indeholder desuden et krav til vandselskaberne om, at der over en årrække skal være balance mellem indtægter og udgifter. Kravet om balance omfatter indtægter og udgifter, der er relateret til det pågældende vandselskabs almindelige forsyningsaktivitet, samt indtægter og udgifter, der skal indregnes i henhold til de ovenfor nævnte særlige hjemler.

2.1.3.6.5. Demonstrationsprojekter

Det foreslås i lovforslagets § 8, nr. 6, at undtage demonstrationsprojekter.

Som anført ovenfor finder nødindgrebsforordningen ifølge artikel 7, stk. 2, ikke anvendelse på demonstrationsprojekter. Det fremgår endvidere af forordningens præambelbetragtning 35, at dette skal sikre, at incitamenterne til at udvikle innovative teknologier bevares. Nødindgrebsforordningen henviser til elmarkedsforordningens artikel 2, nr. 24, for så vidt angår definitionen af demonstrationsprojekter. Heraf følger, at et demonstrationsprojekt er et projekt, der fremviser en teknologi, som er den første af sin art i Unionen, og som udgør en væsentlig nyskabelse, der rækker langt ud over det bedste eksisterende tekniske niveau.

UDKAST

Elmarkedsforordningens definition af demonstrationsprojekter sætter efter ordlyden snævre grænser for, hvornår der er tale om et demonstrationsprojekt. Ved vurderingen af, om et produktionsanlæg er et demonstrationsprojekt, vil der efter en konkret vurdering kunne lægges vægt på en række forskellige elementer ved fortolkning af bestemmelsen, herunder vindforhold, geologiske forhold, modningsgraden af teknologien, der demonstreres, miljøet hvori projektet demonstreres, projektets formål, ordlyden af præambelbetragtning nummer 35 i forordningen og technology readiness level (Europa-Kommissionen har den 21. december 2017 udgivet rapporten ”Technology readiness level, Guidance principles for renewable energy technologies - TRL”). Der vil altså skulle afvejes en flerhed af hensyn ved fortolkning af bestemmelsen, men udgangspunktet er, at der er tale om en snæver definitionsbestemmelse.

I lov om fremme af vedvarende energi (herefter VE-loven) nævnes der forsøgsmøller flere steder, eksempelvis i §§ 35 c og 35 d. Hav- og landforsøgsvindmøller vil under nærmere forudsætninger kunne anses som demonstrationsprojekter som defineret i denne lov, men det, at de i anden lovgivning omtales som forsøgsvindmøller, vil ikke i sig selv gøre, at de vil kunne betragtes som demonstrationsprojekter.

Undtagelsen vil også kunne omfatte demonstrationsprojekter knyttet til andre kilder omfattet af forordningens artikel 7, stk. 1, end vindmøller, f.eks. nettilsluttede demonstrationsanlæg til produktion af elektricitet fra solcelleanlæg, biomasse eller bølgekraft.

Det bemærkes endvidere, at der vil kunne være demonstrationsprojekter, som ikke får offentlig støtte. Undtagelse fra indtægtsloftet omfatter alle demonstrationsprojekter, der opfylder definitionen i elmarkedsforordningen, uafhængigt af om de modtager offentlig støtte eller ej.

Energistyrelsen har dog ikke kendskab til sådanne demonstrationsprojekter, som kan leve op til kriterierne for at udgøre et demonstrationsprojekt uden samtidig at være omfattet af VE-lovens bestemmelser om forsøgsvindmøller i medfør af §§ 35 c og 35 d.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet har vurderet, at demonstrationsprojekter i hvert fald omfatter de vindmøller, der er opstillet på de nationale testcentre for store vindmøller ved Høvsøre i Lemvig Kommune og Østerild i Thisted Kommune. Der er ved vurderingen bl.a. lagt vægt på, at de nævnte vindmøller fremviser teknologi, der ikke tidligere er blevet afprøvet i den størrelse under de forhold i form af vindforhold, geologiske forhold m.v.,

UDKAST

der findes på de nationale testcentre og på den baggrund udgør en væsentlig nyskabelse, der ikke tidligere har været afprøvet.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet har desuden lagt vægt på, at de nationale testcentre har karakter af en test-, demonstrations- og udviklingsplads, hvor nye teknologier m.v. afprøves under realistiske forhold og i fuldskala. Endvidere har ministeriet lagt vægt på, at vindmøller på de nationale testcentre er præget af høje udviklingsomkostninger, og at dele af vindmøllerne ofte justeres, ligesom der eksperimenteres med udskiftning og afprøvning af dele af vindmøllerne herunder vinger.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet har endvidere vurderet, at andre kilder end vindmøller, der er omfattet af forordningens artikel 7, stk. 1, f.eks. solceller, nettilsluttede demonstrationsanlæg til produktion af el fra biomasse eller bølgekraft, eller andre typer af lignende projekter vil kunne omfattes af definitionen af demonstrationsprojekter for indeværende og dermed undtages for indtægtsloftet, såfremt de falder ind under den snævre definition af demonstrationsprojekter.

2.1.3.6.6. Hybridanlæg

Det foreslås i lovforslagets § 8, nr. 7, at undtage hybridanlæg, der anvender biomassebrændsel, jf. § 2, stk. 1, nr. 5, og som også kan anvende konventionelle energikilder, der ikke er omfattet af § 2, stk. 1.

Forslaget i § 8, nr. 7, er en udmøntning af undtagelsen i nødindgrebsforordningens artikel 7, stk. 3, 2. pkt., hvorefter medlemsstaterne navnlig i tilfælde, hvor anvendelsen af indtægtsloftet indebærer en risiko for at øge CO₂-emissionerne og mindske produktionen af vedvarende energi, kan beslutte, at indtægtsloftet ikke finder anvendelse på elektricitet produceret i hybridanlæg, som også anvender konventionelle energikilder.

Der er ingen definition af hybridanlæg i nødindgrebsforordningen og heller ikke i elmarkedsdirektivet og elmarkedsforordningen.

Det er vurderingen, at såfremt hybridanlæg, der både kan anvende vedvarende energikilder, jf. § 2, stk. 1, og konventionelle energikilder, der ikke er omfattet af § 2, stk. 1, bliver omfattet af indtægtsloftet, er der risiko for, at sådanne anlæg i højere grad eller alene vil anvende sådanne konventionelle energikilder til produktion af elektricitet.

Det vil indebære en risiko for forøgelse af producenternes CO₂-emissioner og vil samtidig kunne risikere at øge efterspørgslen på gas og stenkul, der

UDKAST

ikke omfattes af § 2, stk. 1, hvilket kan medføre yderligere prisstigninger på gas og stenkul og dermed også øge priserne på elektricitet i elmarkedet.

Omfattes sådanne hybridanlæg af indtægtsloftet, er der endvidere risiko for, at produktionen af vedvarende energi bliver mindsket, da hybridanlæg i dette tilfælde vil have økonomisk incitament til at anvende konventionelle energikilder, der ikke er omfattet af indtægtsloftet.

Derfor foreslås det, at indtægtsloftet, jf. lovforslagets § 8, nr. 7, ikke skal finde anvendelse på indtægter fra elektricitet produceret i hybridanlæg, der anvender biomassebrændsel (fast eller gasformigt), undtagen biomethan, og som også kan anvende konventionelle energikilder, der ikke er omfattet af § 2, stk. 1.

2.1.3.6.7. Støtteordninger for VE-producenter med fast afregningspris

Det foreslås i lovforslagets § 8, nr. 8, at undtage producenter, der producerer elektricitet på produktionsanlæg, der er omfattet af støtteordninger i §§ 35 b, 39 og 41, § 43 f, stk. 1, § 43 g, stk. 1, og § 47, stk. 2, stk. 3, nr. 1, stk. 4-7 og stk. 9, nr. 1, i lov om fremme af vedvarende energi.

Forslaget i § 8, nr. 8, er en udmøntning af undtagelsen i nødindgrebsforordningens artikel 7, stk. 2, hvorefter indtægtsloftet ikke finder anvendelse på producenter, hvis indtægter per MWh allerede er begrænset som følge af statslige eller offentlige foranstaltninger, der ikke er vedtaget i henhold til artikel 8.

De eksisterende støtteordninger for VE-producenter i Danmark, som har hjemmel i VE-lovens §§ 35 b, 39 og 41, § 43 f, stk. 1, § 43 g, stk. 1, og § 47, stk. 2, stk. 3, nr. 1, stk. 4-7 og stk. 9, nr. 1, er indrettet således, at VE-producenter omfattet af ordningerne modtager støtte i form af en fast afregningspris. Dette indebærer, at producenter omfattet af disse ordninger modtager støtte bestående af et pristillæg, der fastsættes således, at dette og den efter VE-lovens § 51, stk. 2, nr. 1, fastsatte markedspris tilsammen udgør en fast afregningspris. Betaling for elektricitet produceret på de omfattede produktionsanlæg i 1 time kan ikke overstige den faste afregningspris. Hvis markedsprisen i 1 time overstiger den faste afregningspris, modregnes det overstigende beløb ved førstkommende udbetalinger af markedspris og pristillæg.

UDKAST

Det er vurderingen, at støtteordningerne med fast afregningspris således medfører en begrænsning af støttemodtagernes indtægter per MWh produceret elektricitet i forordningens forstand, idet støttemodtagerne ikke er berettiget til højere indtægter end den faste afregningspris.

På den baggrund er det Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at producenterne på støtteordninger med fast afregningspris ikke er omfattet af indtægtsloftet, jf. lovforslagets § 2.

Det er vurderingen, at der herudover ikke er eksisterende støtteordninger for VE-producenter i Danmark, der medfører en begrænsning af producenternes indtægter per MWh produceret elektricitet i lovforslagets eller forordningens forstand.

De øvrige eksisterende støtteordninger for VE-producenter i Danmark er indrettet således, at støttemodtagerne oppebærer de fulde indtægter under ordningerne. Støttemodtagerne vil derfor ikke skulle indbetale indtægter til staten efter disse ordninger, men drager den fulde fordel af prisstigningerne på elmarkedet. Støtteordningerne medfører derfor ikke en begrænsning af støttemodtagernes indtægter, hvorfor producenterne på disse ordninger heller ikke skal undtages fra indtægtsloftet.

Med lovforslagets § 8, nr. 8, foreslås det, at indtægtsloftet i § 2, ikke skal finde anvendelse på producenter, der er omfattet af en ordning med fast afregningspris efter VE-lovens §§ 35 b, 39 og 41, § 43 f, stk. 1, § 43 g, stk. 1, og § 47, stk. 2, stk. 3, nr. 1, stk. 4-7 og stk. 9, nr. 1.

Undtagelsen vurderes som sagt ikke at være relevant i forhold til øvrige eksisterende støtteordninger i Danmark. Der foreslås derfor ikke indført regler herom.

Derimod vurderes der at være behov for en konsekvensændring i VE-loven for så vidt angår VE-producenter omfattet af støtteordningerne i VE-lovens § 37, således at det sikres, at der ikke beregnes negative pristillæg i medfør af VE-lovens § 51, stk. 5, i det omfang der er sket betaling af indtægter i henhold til denne lov.

2.1.3.7. Administration af indtægtsloftet

Lovforslaget indeholder i §§ 13-23 bestemmelser vedrørende administration af indtægtsloftet.

UDKAST

Der foreslås en delt administration mellem Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet og Skatteforvaltningen. Det foreslås således, at klima-, energi- og forsyningsministeren på grund af sine særlige faglige kompetencer kan kontrollere, om produktionsanlæg er omfattet af indtægtsloftet, jf. lovforslagets § 2, og om det forhøjede indtægtsloft, jf. § 3, stk. 2, 4. pkt., finder anvendelse, eller om et anlæg er omfattet af en af undtagelserne, jf. den foreslåede § 8. Det kan f.eks. være en vurdering af, om et produktionsanlæg udgør et demonstrationsprojekt, jf. § 8, nr. 6, eller om et produktionsanlæg udgør et hybridanlæg, jf. § 8, nr. 7. Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil delegere sin kompetence til Energistyrelsen.

Det vil derimod være Skatteforvaltningen, der skal varetage administration af ordningen og føre kontrol med, at producenterne opgør og angiver de korrekte indtægter over indtægtsloftet.

Det foreslås derfor, at processen for angivelse, opkrævning og kontrol overordnet følger den proces, der generelt anvendes for afgifter på Skatteministeriets område. Det er dog en afvigelse fra den almindelige proces, at virksomhederne ikke skal registreres forudgående, og at virksomhedernes angivelse sker via en digital blanket, som manuelt indtastes i Skatteforvaltnings systemer, da det inden for de snævre tidsmæssige rammer for indtægtsloftets ikrafttræden ikke er muligt at udvikle et it-system eller foretage en tilretning af allerede eksisterende it-systemer.

I stedet stiller Skatteforvaltningen en digital blanket til rådighed på skat.dk, hvor producenterne selv skal angive oplysninger om bl.a. produktionsanlæg, der vurderes omfattet, og indtægter omfattet af indtægtsloftet, med henblik på at der sker angivelse og opkrævning af betaling i Skatteforvaltningens system.

Det foreslås, at producenterne selv angiver deres indtægter over indtægtsloftet med efterfølgende kontrol, og at de realiserede indtægter opgøres på månedsbasis.

Det følger af forslaget, at angivelsespligten alene gælder for producenter, der producerer elektricitet fra produktionsanlæg omfattet af den foreslåede § 2. Dette indebærer, at der også vil gælde en angivelsespligt for producenter, som har produktion omfattet af loven, men som ikke har oppebåret indtægter, som overstiger indtægtsloftet. Derimod vil der ikke være en angivelsespligt for producenter for produktion fra produktionsanlæg, der er undtaget fra indtægtsloftet.

UDKAST

Efter modtagelse af blanketten vil Skatteforvaltningen skulle indtaste oplysningerne fra blanketten manuelt til opkrævning via Skattekontoen, hvor virksomhederne vil kunne se kravet og foretage indbetaling. Såfremt virksomhederne ikke betaler, vil der efter Skatteforvaltningens almindelige praksis herfor skulle sendes en rykker (hvis tilsvaret og anden gæld på Skattekontoen overstiger 5.000 kr.), ligesom der vil kunne ske tilskrivning af rente, inden kravet i sidste ende vil kunne sendes til Gældsstyrelsen, som inddriver gæld på vegne af det offentlige. Rykkerproces, renteberegning og oversendelse til inddrivelse vil blive fuldautomatiseret. I tilfælde af at opkrævningen ikke kan tilskrives en virksomhed, men vedrører en person, vil oplysningerne fra blanketten blive indtastet manuelt i SAP38. Rykkerproces, renteberegning og oversendelse til inddrivelse vil i dette tilfælde være manuelt.

Skatteforvaltningen og Energistyrelsen vil herefter have til opgave at kontrollere, om indtægter, der er omfattet af indtægtsloftet angives og afregnes korrekt.

Skatteforvaltningens kontrol vil kunne give anledning til en regulering af producentens angivelse, hvor der enten vil skulle sendes en ekstra regning til producenten, hvis det konstateres, at producenten har angivet for lidt, eller tilbagebetales et beløb til producenten, hvis der er angivet for meget.

I forslaget lægges der op til, at Skatteforvaltningen træffer afgørelse om det beløb, som producenterne skal betale – hvilket vil kunne ske i forlængelse af en kontrol – mens klima-, energi- og forsyningsministeren kan træffe afgørelse om, hvorvidt en producents produktionsanlæg er omfattet af indtægtsloftet.

Skatteforvaltningen vil kunne udtage en producents angivelse til kontrol og træffe afgørelse om ændring af opgørelse af betaling på indtægterne, og klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne træffe afgørelse om, hvorvidt en producents produktionsanlæg er omfattet af indtægtsloftet. I det omfang klima-, energi- og forsyningsministeren træffer afgørelse om, at et produktionsanlæg er omfattet af indtægtsloftet, vil Skatteforvaltningen følge op med kontrol af, at der sker efterfølgende angivelse. I det omfang der ikke sker korrekt angivelse, kan Skatteforvaltningen træffe afgørelse om opgørelse af betalingen på indtægterne.

UDKAST

Producenterne skal have mulighed for at klage over de afgørelser, som Skatteforvaltningen og klima-, energi- og forsyningsministeren træffer. Det foreslås, at afgørelser truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren, om hvorvidt producenter er omfattet af indtægtsloftet, samt afgørelser truffet af Skatteforvaltningen, om hvorvidt virksomheden har angivet tilsvaret korrekt, begge kan påklages til Landsskatteretten.

Af hensyn til at smidiggøre klageprocessen foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministerens afgørelse om, hvorvidt produktionsanlæg er omfattet af ordningen, først vil kunne påklages, når Skatteforvaltningen også har truffet afgørelse om opgørelse af tilsvaret. På denne måde vil begge afgørelser kunne påklages til Landsskatteretten, som vil vurdere sagen samlet. Hvis særlige grunde foreligger, kan en klage over klima-, energi- og forsyningsministerens afgørelse dog behandles særskilt, jf. nærmere i bemærkningerne til den foreslåede § 16, stk. 4.

Herudover foreslås det, at øvrige regler i medfør af skatteforvaltningsloven og skattekontrolløven finder anvendelse for Skatteforvaltningens administration af ordningen. Da administrationen af ordningen ikke er administration af lovgivning om skatter, jf. skatteforvaltningslovens § 1, og administrationen dermed ikke omfattes af reglerne i skatteforvaltningsloven, er det nødvendigt at lade en række af reglerne i skatteforvaltningsloven m.v. finde tilsvarende anvendelse på administrationen af ordningen. Det foreslås blandt andet, at virksomhederne skal have mulighed for genoptagelse af ansættelsen, og ligeledes foreslås det, at blandt andet reglerne om tvangsbøder og håndhævelse skal finde tilsvarende anvendelse. Herudover indeholder forslaget bestemmelser fra skatteforvaltningsloven, som vil gælde for både Skatteforvaltningen og klima-, energi- og forsyningsministeren, da en fælles administration forudsætter, at der f.eks. gælder samme frister for klage, genoptagelse og indbringelse af afgørelser for domstolene. Endelig foreslås det, at reglerne for klage og klagebehandling i skatteforvaltningsloven ligeledes finder tilsvarende anvendelse.

2.1.3.8. Udveksling af oplysninger

2.1.3.8.1. Gældende ret

Almindelige regler om videregivelse af oplysninger mellem forvaltningsmyndigheder findes i forvaltningslovens kapitel 8, der gælder for al virksomhed, der udøves inden for den offentlige forvaltning, jf. lovens § 2, stk. 3.

UDKAST

Det følger af skatteforvaltningslovens § 17, stk. 1, at skattemyndighederne under ansvar efter straffelovens §§ 152, 152 a og 152 c -152 f har ubetinget tavshedspligt over for uvedkommende med hensyn til oplysninger om en fysisk eller en juridisk persons økonomiske, erhvervmæssige eller privatliv tilhørende forhold, som de under varetagelsen af deres arbejde bliver bekendt med.

Det er forudsat i bemærkningerne til skatteforvaltningslovens § 17, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), L 110, som fremsat den 24. februar 2005 side 4248, at oplysninger omfattet af tavshedspligten kan videregives til andre forvaltningsmyndigheder efter de almindelige regler herom i forvaltningsloven, hvis der er saglig grund til at videregive oplysningerne, og det er relevant for den modtagende myndighed. For så vidt angår (elektronisk behandlede) personoplysninger skal reglerne i persondataloven (nu databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven) følges.

Forvaltningslovens § 28, stk. 2, indeholder regler om videregivelse af oplysninger fra en forvaltningsmyndighed til en anden forvaltningsmyndighed. Bestemmelsen omhandler oplysninger af fortrolig karakter, som ikke er personoplysninger, f.eks. oplysninger om juridiske personer. Efter bestemmelsen må fortrolige oplysninger kun videregives til en anden forvaltningsmyndighed, hvis mindst en af betingelserne i stk. 2 er opfyldt. Oplysningerne kan bl.a. videregives til en anden forvaltningsmyndighed, hvis det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, at oplysningen skal videregives (nr. 2), eller hvis det må antages, at oplysningen vil være af væsentlig betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, myndigheden skal træffe (nr. 3). Sidstnævnte har den konsekvens, at den afgivende myndighed skal påse, at der er et sagligt behov for, at oplysningen udleveres.

Hvis der er tale om videregivelse af personoplysninger til en anden forvaltningsmyndighed, der helt eller delvist foretages ved hjælp af automatisk (elektronisk) databehandling, gælder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven. Videregivelsen reguleres således af databeskyttelsesreglerne og ikke af forvaltningslovens § 28, stk. 2.

Ved personoplysninger forstås enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person.

Behandling af almindelige personoplysninger er efter databeskyttelsesforordningen lovlig, hvis behandlingen opfylder mindst én af betingelserne i

UDKAST

artikel 6, stk. 1, litra a-f. En behandling vil eksempelvis være lovlig efter forordningens artikel 6, stk. 1, litra e, hvis behandlingen er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige, jf. litra c, eller af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse, eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt, jf. litra e.

Det følger af forvaltningslovens § 31, at i det omfang en forvaltningsmyndighed er berettiget til at videregive en oplysning, skal myndigheden på begæring af en anden forvaltningsmyndighed videregive oplysningen, hvis den er af betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, som myndigheden skal træffe. Bestemmelsen finder tilsvarende anvendelse i forhold til videregivelse af personoplysninger, som en forvaltningsmyndighed efter bl.a. databeskyttelsesforordningens artikel 6 ville være berettiget at videregive, til en anden forvaltningsmyndighed, således at myndigheden er forpligtet til at videregive oplysningerne, når betingelserne i forvaltningslovens § 31 er opfyldt.

2.1.3.8.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

For at kunne administrere indtægtsloftet er det afgørende, at Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet og Skatteforvaltningen har adgang til de oplysninger, som er nødvendige for, at de pågældende myndigheder kan udføre deres opgaver. Det skal omvendt sikres, at myndighederne ikke har adgang til oplysninger i større omfang, end opgaverne kræver.

Det er vurderingen, at der er hjemmel i forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 3, til at udveksle fortrolige oplysninger om juridiske personer mellem Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet og Skatteforvaltningen, som er af væsentlig betydning for udførelsen af opgaven med administration og kontrol af indtægtsloftet. For så vidt angår personoplysninger er der hjemmel i databeskyttelsesforordningens artikel 6, litra e, til at udveksle oplysninger.

Med henblik på at sikre et klart retsgrundlag herfor foreslås det dog, at adgangen til at udveksle oplysninger mellem klima-, energi- og forsyningsministeren og Skatteforvaltningen lovfæstes, så det tydeligt fremgår af loven, at de pågældende myndigheder kan udveksle oplysninger med hinanden, som er nødvendige for udførelsen af opgaven med administration og kontrol af indtægtsloftet. Baggrunden herfor er hensynet til at skabe klarhed for myndighederne om, hvornår der må ske udveksling af oplysninger.

UDKAST

Det er forventningen, at hovedparten af de producenter, der er omfattet af indtægtsloftet, vil være juridiske personer. Der vil dog være tale om behandling af personoplysninger i navnlig de tilfælde, hvor der behandles oplysninger om enkeltmandsejede virksomheder, der er ejet af fysiske personer.

I det omfang der vil ske behandling af personoplysninger, vil der være tale om såkaldte ”almindelige” personoplysninger omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6.

Behandlingen, herunder videregivelsen, af oplysninger fra henholdsvis Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet og Skatteforvaltningen, vurderes at kunne ske inden for rammerne af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, om opgaver, som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet bliver dataansvarlig for den efterfølgende behandling af de personoplysninger, som er modtaget fra Skatteforvaltningen. Tilsvarende bliver Skatteforvaltningen dataansvarlig for de personoplysninger, som Skatteforvaltningen modtager fra Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet.

Al behandling af personoplysninger i medfør af loven skal ske i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven, herunder i overensstemmelse med principperne for databehandling i databeskyttelsesforordningens artikel 5, reglerne om oplysningspligt i artikel 13 og 14 og reglerne om behandlingssikkerhed i artikel 32.

Forslaget vurderes i øvrigt at kunne vedtages inden for rammerne af databeskyttelsesforordningen.

2.2. Konsekvensændring af lov om fremme af vedvarende energi

2.2.1. Gældende ret

De eksisterende støtteordninger for producenter i Danmark, der anvender vedvarende energikilder, jf. VE-lovens § 2, stk. 2, undtagen ordninger med en fast afregningspris, er indrettet således, at støttemodtagerne oppebærer de fulde indtægter under ordningernes løbetid. Dette gælder uanset, om den konkrete støttemodel er indrettet som et fast pristillæg, et glidende pristillæg eller som en modificeret differencekontrakt. Producenter, som er omfattet af disse støtteordninger, vil derfor som udgangspunkt være omfattet af indtægtsloftet i nødindgrebsforordningen, da støtteordningerne ikke begrænser producenternes indtægter per MWh produceret elektricitet, jf. nødindgrebsforordningens artikel 7, stk. 2.

UDKAST

Dog kan retten til fremtidig støtte bortfalde for producenter med pristillæg efter VE-lovens § 37, såfremt den aktuelle markedspris overstiger det samlede beløb for pristillæg og markedspris, som er fastlagt for den enkelte støtteordning. I denne situation beregnes i henhold til VE-lovens § 51, stk. 5, et negativt pristillæg. Eventuelle negative pristillæg opkræves ikke, men modregnes i kommende positive pristillæg. Der er ingen tidsbegrænsning i den periode for hvilken, der kan beregnes negative pristillæg.

2.2.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at det som følge af loftet over indtægter i nødindgrebsforordningen er nødvendigt at ændre i VE-lovens § 51 for at sikre, at der ikke vil blive beregnet negative pristillæg efter VE-lovens § 51, stk. 5, for indtægter, som bliver opkrævet hos støttemodtagerne efter indtægtsloftsloven.

Med lovforslaget foreslås det, at indtægter, der opkræves fra støttemodtagere efter bestemmelserne i indtægtsloftsloven, undtages fra modregningsadgangen i VE-lovens § 51, stk. 5.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

3.1. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Indtægtsloftet omfatter ca. 8 mia. kWh efter korrektion for bestemmelser i EU-forordningen og prissikringskontrakter, hvilket under usikkerhed skønnes at medføre et umiddelbart provenu på ca. 1,8 mia. kr., jf. tabel 1. Vurderingen er foretaget med udgangspunkt i forwardpriser per den 19. december 2022. Den faktiske udvikling i elpriserne vil være afgørende for provenuets størrelse. Det er forudsat, at indtægtsloftet omfatter 90 pct. af producenternes gennemsnitlige indtægt over måneden.

Grundet tilbageløb vil dette umiddelbare provenu reduceres. Det skyldes, at der vil være færre indtægter fra afledte skatter og afgifter generelt på de ekstraordinære indtægter ved salg af elektricitet. Der skønnes med betydelig usikkerhed en gennemsnitlig tilbageløbssats på 60 pct., da grundlaget primært omfatter færre indtægter gennem selskabsskatten samt statsligt ejede selskaber.

Hertil kommer adfærdseffekter, der reducerer provenuet. Dette skønnes primært at ske ved, at producenter indgår finansielle aftaler, der medfører en realiseret pris under loftet. For koncernforbundne virksomheder (nationalt)

UDKAST

vil det være de realiserede indtægter ud af koncernen, der lægges til grund for indtægtsloftet, hvilket begrænser muligheder for kunstigt lave priser. Selv om producenter fortsat vil modtage 10 pct. af indtægten over loftet, vil der være en stor fortjeneste ved at tilrettelægge kontrakter m.v., der minimerer betalingsforpligtelsen. På denne baggrund er det lagt til grund, at adfærdseffekten er 50 pct. Dette er dog behæftet med betydelig usikkerhed. Efter adfærd og tilbageløb skønnes dette at reducere provenuet med 80 pct., men det kan ikke afvises, at der ikke realiseres et provenu. Den konkrete implementering er ikke kendt for producenterne fra periodens begyndelse. Det gør det vanskeligere for de enkelte producenter at indgå kontrakter, der minimerer betalingsforpligtelsen. Dette vil trække i retning af et højere provenu. Effekten heraf er dog meget usikker.

Det skønnes derfor med betydelig usikkerhed, at indtægtsloftet vil medføre et provenu efter tilbageløb og adfærd på 0,4 mia. kr., jf. tabel 1. Der er tale om en ny form for beskatningsgrundlag med en meget høj skattesats på 90 pct., hvor der har været begrænset tid til at udvikle en implementerbar metode. Der er ikke et erfaringsgrundlag, der direkte kan anvendes til vurdering af de afledte effekter af den foreslåede model. Desuden er der usikkerhed om opgørelsen af det omfattede grundlag, og der er meget stor usikkerhed om de fremtidige elpriser. De samlede provenukonsekvenser af implementeringen af indtægtsloftet kan dermed kun opgøres med en meget stor usikkerhed.

Ved faktiske elpriser, der svarer til +/- 50 pct. i forhold til gennemsnitsprisen for oktober og november 2022, skønnes det med betydelig usikkerhed, at indtægtsloftet vil medføre et provenu på 0-1,3 mia. kr.

Tabel 1. Provenumæssige konsekvenser ved implementering af indtægtsloft

	Faktiske priser	50 pct. over gen- snitspris for oktober og no- vember 2022	50 pct. under gen- snitspris for oktober og novem- ber 2022
Mia. kr. 2023-niveau			
Umiddelbart provenu	1,8	6,7	0
Provenu efter tilbageløb	0,7	2,7	0
Provenu efter adfærd og til- bageløb	0,4	1,3	0

Anm.: Ved beskatning på 90 pct. af realiseret pris over indtægtsloft (månedsgennemsnit). De faktiske priser er opgjort med udgangspunkt i forwardpriser per den 19. december 2022. Skønnet er forbundet med betydelig usikkerhed som følge af usikkerhed om udviklingen i el-, olie- og gaspriserne samt den forventede adfærd, herunder omfanget af producenter, der indgår finansielle aftaler, som medfører en realiseret pris under indtægtsloftet. Grundet det ekstraordinært usikre skøn kan det ikke afvises, at provenuet kan blive større, nul eller negativt.

3.2 Implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes isoleret set at medføre implementeringsmæssige konsekvenser for Skatteforvaltningen på 0,1 mio. kr. i 2022, 3,1 mio. kr. i 2023, 4,0 mio. kr. i 2024 og 2,0 mio. kr. i 2025. Udgifterne vedrører bl.a. kontrol og vejledning.

Lovforslaget vurderes overordnet at have visse negative implementeringskonsekvenser for Energistyrelsen, idet klima-, energi- og forsyningsministerens beføjelser i henhold til lovforslaget forventes at blive delegeret til Energistyrelsen. Styrelsen skal således i samarbejde med Skatteforvaltningen varetage opgaven med administration og kontrol af indtægtsloftet.

Implementeringskonsekvenserne er forbundet med udarbejdelse af nye administrative processer for bl.a. den energifaglige vejledning af producenter om indtægtsloftet, herunder f.eks. undtagelsesmulighederne i forhold til de enkelte producenters anlægsportefølje. Herudover skal der udarbejdes nye administrative processer for kontrollen af f.eks. hvilke produktionsanlæg, der kan være omfattet af indtægtsloftet m.v. De præcise konsekvenser af disse processer er afhængige af den konkrete kontrolmodel, som er under afklaring. Det er i forslaget forudsat, at klima-, energi- og forsyningsministerens kontrol vil være baseret på stikprøvekontroller. Antallet af stikprøvekontroller vil forventeligt afhænge af, hvor mange producenter, der undlader at foretage angivelse, eller selv vurderer, at et produktionsanlæg er omfattet af en undtagelse i lovforslaget. Det er således ikke på nuværende tidspunkt muligt at vurdere omfanget og hermed de præcise implementeringskonsekvenser ved kontrollen.

Lovforslaget vurderes at medføre implementeringsmæssige konsekvenser for Energistyrelsen på 2,6 mio. kr. i 2023, 0,1 mio. kr. i 2024 og 0,1 mio. kr. i 2025. Udgifterne vedrører bl.a. administrations- og kontrolopgaver, bl.a. vurdering af omfattede produktionsanlæg samt vejledning og kontrol af anvendelse af undtagelsesmuligheder.

Der forventes dog i forbindelse med det ovennævnte ikke at ske udvikling eller ændring af eksisterende it-understøttelse i Energistyrelsen.

For at kunne administrere indtægtsloftet er det videre vurderet nødvendigt, at Energistyrelsen og Skatteforvaltningen har adgang til oplysninger, som er nødvendige for, at myndighederne kan udføre deres opgaver i henhold til lovforslaget.

UDKAST

Det er vurderet, at der er hjemmel i forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 3, til at udveksle fortrolige oplysninger om juridiske personer mellem de nævnte myndigheder, som er af væsentlig betydning for udførelsen af opgaven med administration og kontrol af indtægtsloftet. For så vidt angår personoplysninger er der hjemmel i databeskyttelsesforordningens artikel 6, litra e, til at udveksle oplysningerne.

Der vurderes ikke at være implementeringsmæssige konsekvenser for regioner og kommuner.

Ved udarbejdelsen af lovforslaget har de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning været overvejet. Lovforslaget vurderes at følge de syv principperne for digitaliseringsklar lovgivning.

Det vurderes, at princip 1 om enkle og klare regler er delvist iagttaget. Lovforslaget retter sig primært mod elproducenter og myndigheder, og det vurderes, at disse aktører på baggrund af lovteksten kan løse de arbejdsopgaver, der tilkommer dem efter lovforslaget. Det fremgår f.eks. af lovforslaget hvilke indtægter, der er omfattet af betalingspligten, hvilke kilder til produktion af elektricitet, der er omfattet af indtægtsloftet, hvilke produktionsanlæg, der er undtaget, og hvilken periode, der er relevant.

Princip 2 om digital kommunikation vurderes ligeledes delvist at være iagttaget. Skatteforvaltningen stiller en digital blanket til rådighed på skat.dk, hvor producenterne skal foretage en angivelse. Betalingspligtige virksomheder vil ved angivelsen blive oplyst, at betaling skal ske via deres Skattekonto. Ved behov for opkrævning af personer vil disse modtage en opkrævningskrivelse med henblik på betaling via SAP38.

For så vidt angår princip 3 om muliggørelse af automatisk sagsbehandling, vurderes dette at være i hvert fald delvist iagttaget, da administrationen af betalingsordningen i et vist omfang kan ske digitalt, idet de omfattede producenter som anført skal angive deres indtægter over indtægtsloftet via en digital blanket. Angivelsen indtastes dog manuelt i Skatteforvaltningens systemer, da det inden for de snævre tidsmæssige rammer som fastsat i nøddgrebsforordningen ikke har været muligt at udvikle et it-system eller foretage en tilretning af allerede eksisterende it-systemer. Den videre proces for bl.a. opkrævning af betaling foretages i Skatteforvaltningens eksisterende systemer.

UDKAST

Det vurderes, at princip 4 om ensartede begreber og genbrug af data vurderes iagttaget, da lovforslaget gør brug af begreber, der allerede er veldefinerede i elmarkedsforordningen og elmarkedsdirektivet, hvortil der henvises. Det fremgår endvidere af nødindgrebsforordningens artikel 2, at de begrebsdefinitioner, der er fastsat i elmarkedsforordningens artikel 2 og elmarkedsdirektivets artikel 2, finder anvendelse. I det omfang, samme begreber anvendes i dette lovforslag, skal disse begreber således forstås på samme måde.

Det vurderes, at princip 5 om tryk og sikker datahåndtering er efterlevet. Der henvises til pkt. 2.1.6 om udveksling af oplysninger mellem Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet og Skatteforvaltningen for at administrere indtægtsloftet, der vedrører, hvem der er dataansvarlig og forholdet til databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

For så vidt angår princip 6 om anvendelse af offentlig infrastruktur vil allerede eksisterende infrastruktur så vidt muligt blive anvendt. Opkrævning af betaling fra virksomheder vil ske via skattekontoen, som virksomhederne kender fra andre ind- og udbetalinger inden for skatte- og afgiftsområdet. Her anvendes MitID til at logge på skattekontoen. Eventuel opkrævning af betaling fra personer vil ske via SAP38, som i dag håndterer andre personkrav f.eks. motorafgifter.

Endelig vurderes princip 7 om forebyggelse af snyd og fejl efterlevet, da lovforslaget tager højde for en efterfølgende kontrol.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget medfører administrative konsekvenser for erhvervslivet, da den foreslåede ordning, hvor producenterne selv skal opgøre og angive deres indtægter, forventes at medføre midlertidige administrative omkostninger for de omfattede virksomheder.

Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR) vurderer samlet set, at de kvartalsvise administrative omkostninger udgør 2-23 mio. kr., inkl. kontrol. Omkostningerne forventes at være størst for koncerner eller producenter, der selv handler på finansielle markeder med forskellige og overlappende prissikringsaftaler.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget har administrative konsekvenser for borgerne i det omfang, at en borger er en betalingspligtig producent, der fremstiller elektricitet, hvis indtægter fra produktionen af elektricitet overstiger indtægtsloftet på 180 euro per MWh. En producent skal forstås som en fysisk eller juridisk person, der fremstiller elektricitet, som defineret i elmarkedsdirektivets artikel 2, nr. 38.

6. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at medføre klimamæssige konsekvenser.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at medføre miljø- og naturmæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører og supplerer bestemmelserne om begrænsning af ekstraordinære indtægter for producenter med lave marginalomkostninger ved hjælp af et loft over sådanne indtægter fra salg af elektricitet i kapitel II i Rådets forordning (EU) nr. 2022/1854 af 6. oktober 2022 om et nødindgreb for at imødegå høje energipriser. Forordningen trådte i kraft den 8. oktober 2022 og gælder umiddelbart i Danmark fra denne dato. Indtægtsloftet har virkning fra og med den 1. december 2022.

Nødindgrebsforordningens bestemmelser om indtægtsloftet indeholder dog et betydeligt råderum for medlemsstaterne i relation til fastsættelse af udfyldende eller supplerende national lovgivning, herunder ved at opretholde eller indføre tilsvarende nationale foranstaltninger.

Det er vurderingen, at lovforslaget udelukkende gengiver og supplerer forordningens regler, i det omfang det er nødvendigt for at gennemføre indtægtsloftet i dansk ret på en hensigtsmæssig måde.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 27. januar 2023 til den 24. februar 2023 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Aalborg Universitet, Aarhus Universitet, Advokatsamfundet, ADB (Association Dansk Biobrændsel), Affald Plus, Akademikerne, Aluminium Danmark, Ankenævnet på Energiområdet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdstilsynet, ARI (Affalds- og ressourceindustrien under DI), Asfaltindustrien, Better Energy, Biobrændselsforeningen, Biogas Danmark, Blik-

UDKAST

og Rørarbejderforbundet, Borger- og retssikkerhedschefen i Skatteforvaltningen, Brancheforeningen Dansk Luftfart, Brancheforeningen for Decentral Kraftvarme, Brancheforeningen for Flaskegenbrug, Brancheforeningen for Husstandsvindmøller, Brancheforeningen for Skov, Have og Park-Forretninger, Brancheforeningen for Små- og Mellemstore Vindmøller, Brintbranchen, Bryggeriforeningen, Business Danmark, Bygge-, Anlægs- og Trækartellet (BAT-kartellet), Center for Electric Power and Energy (DTU), CEPOS, Cevea, CO-industri, Concito, DAKOFA, Danmarks Almene Boliger (BL), Danmarks Fiskeriforening, Danmarks Frie Autocampere, Danmarks Jordbrugsforskning, Danmarks Jægerforbund, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Skibskredit, Danmarks Vindmølleforening, Danmarks Tekniske Universitet (DTU), Dansk Affaldsforening, Dansk Arbejdsgiverforening (DA), Dansk Biotek, Dansk Byggeri, Danske Bygningscenter, Dansk Center for Lys, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Gartneri, Dansk Gasteknisk Center, Dansk Industri, Dansk Landbrugsrådgivning, Dansk Maskinhandlerforening, Dansk Metal, Dansk Methanolforening, Dansk Miljøteknologi, Dansk Offshore, Dansk Ornitologisk Forening, Dansk Producentansvarssystem, Dansk Retursystem A/S, Dansk Skovforening, Dansk Solcelleforening, Dansk Standard, Dansk Told- og Skatteforbund, Dansk Transport og Logistik (DLTL), Dansk Varefakta Nævn, Danske Advokater, Danske Annoncører og Markedsførere, Danske Arkitektvirksomheder, Danske Energiforbrugere (DENFO), Danske Halmleverandører, Danske Maritime, Danske Mediedistributører, Danske Regioner, Danske Tegl, Danske Udlejere, Danske Vandværker DANVA, DANVAK, Datatilsynet, Dataetisk Råd, Decentral Energi, Det Økologiske Råd, DI Energi, DI Transport, DKCPC, Digitaliseringsstyrelsen, Drivkraft Danmark, Eksportrådet, EmballageIndustrien, Energi Danmark, Energinet, Energistyrelsen, Erhvervsstyrelsen – Område for Bedre Regulering (OBR), Fagligt Fælles Forbund (3F), FDO, FH - Fagbevægelsens Hovedorganisation, Finans Danmark, Finansforbundet, Fonden Kraka, Forbrugerrådet Tænk, Forenede Danske El-bilister (FDEL), Foreningen af Danske Skatteankenævn, Foreningen af fabrikanter og importører af elektriske belysningsarmaturer (FABA), Foreningen af fabrikanter og importører af elektriske husholdningsapparater (FEHA), Foreningen af Rådgivende Ingeniører (FRI), Foreningen Biogasbranchen, Foreningen for Platformsøkonomi i Danmark (FPD), Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Forsyningstilsynet, Frie Funktionærer, FSE, FSR - danske revisorer, GAFSAM, GRAKOM, Greenpeace Danmark, Green Power Denmark, Havarikommissionen for Offshore Olie- og Gasaktiviteter, HK-Kommunal, HK-Privat, HORESTA, Ingeniørforeningen i Danmark (IDA), Institut for produktudvikling (IPU), Intelligent Energi, IT-Branchen, Justitia,

UDKAST

KL, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kraka, Kræftens Bekæmpelse, Landbrug & Fødevarer, Landsbyggefonden, Landsforeningen af Solcelleejere, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen Naboer til Kæmpevindmøller, Landsforeningen Polio-, Trafik- og Ulykkesskadede, Landsskatteretten, Lederne Søfart, Ledernes Hovedorganisation, Lokale Pengeinstitutter, Mellemfolkeligt Samvirke, Miljøstyrelsen, Nasdaq OMX Copenhagen A/S, Nationalbanken, Nationalt Center for Miljø og Energi, Naturstyrelsen, Noah, Nordisk Folkecenter for Vedvarende Energi, Nærbutikkernes Landsforening, Nævnenes Hus, Oxfam IBIS, Rejsearbejdere.dk, Rejsearrangører i Danmark, Ren Energi Oplysning (REO), Regstrup Natur og miljøforening, Rådet for Bæredygtig Trafik, Rådet for grøn omstilling, SEGES, Serviceforbundet, Sikkerhedsstyrelsen, SKAD - Autorskade- og Køretøjsopbyggerbranchen i Danmark, Skatteankeforvaltningen, SMVdanmark, SRF Skattefaglig Forening, Statens ByggeforskningsInstitut, Synergi, Søfartsstyrelsen, Teknologisk Institut, Varmepumpefabrikantforeningen, Vedvarende Energi, Verdens Skove, VELTEK, Vin og Spiritus Organisationen i Danmark, VisitDenmark, WWF, Ældre Sagen, Økonomistyrelsen, Økologisk Landsforening, 92-Gruppen.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Det skønnes med betydelig usikkerhed, at indtægtsloftet vil medføre et provenu efter tilbageløb og adfærd på 0,4 mia. kr.	Ingen.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Lovforslaget vurderes isoleret set at medføre implementeringsmæssige konsekvenser for Skatteforvaltningen på 0,1 mio. kr. i 2022, 3,1 mio. kr. i 2023, 4,0 mio. kr. i 2024 og 2,0 mio. kr. i 2025. Udgifterne vedrører bl.a. kontrol og vejledning.

UDKAST

		<p>Lovforslaget vurderes at medføre implementeringsmæssige konsekvenser for Energistyrelsen på 2,6 mio. kr. i 2023, 0,1 mio. kr. i 2024 og 0,1 mio. kr. i 2025. Udgifterne vedrører bl.a. administrations- og kontrolopgaver.</p> <p>Der vurderes ikke at være implementeringsmæssige konsekvenser for regioner og kommuner.</p> <p>Lovforslaget vurderes at følge de syv principperne for digitaliseringsklar lovgivning.</p>
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	De administrative omkostninger vurderes at udgøre 2-23 mio. kr. i kvartalet.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Den foreslåede ordning, hvor producenterne selv skal opgøre og angive deres indtægter forventes at medføre midlertidige administrative omkostninger for de omfattede virksomheder.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Lovforslaget har administrative konsekvenser for borgerne i det omfang, en borger er en betalingspligtig producent, der fremstiller elektricitet, hvis indtægter fra produktionen overstiger indtægtsloftet på 180 euro per MWh.
Klimamæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.

UDKAST

<p>Forholdet til EU-retten</p>	<p>Lovforslaget gennemfører og supplerer bestemmelserne om begrænsning af ekstraordinære indtægter for producenter med lave marginalomkostninger ved hjælp af et loft over sådanne indtægter fra salg af elektricitet i kapitel II i Rådets forordning (EU) nr. 2022/1854 af 6. oktober 2022 om et nødindgreb for at imødegå høje energipriser. Forordningen trådte i kraft den 8. oktober 2022 og gælder umiddelbart i Danmark fra denne dato. Indtægtsloftet har virkning fra og med den 1. december 2022.</p> <p>Nødindgrebsforordningens bestemmelser om indtægtsloftet indeholder dog et betydeligt råderum for medlemsstaterne i relation til fastsættelse af udfyldende eller supplerende national lovgivning, herunder ved at opretholde eller indføre tilsvarende nationale foranstaltninger.</p> <p>Det er vurderingen, at lovforslaget udelukkende gengiver og supplerer forordningens regler, i det omfang det er nødvendigt for at gennemføre indtægtsloftet i dansk ret på en hensigtsmæssig måde.</p>				
<p>Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)</p>	<table style="width: 100%; text-align: center;"> <tr> <td style="width: 50%;">Ja</td> <td style="width: 50%;">Nej</td> </tr> <tr> <td></td> <td>X</td> </tr> </table>	Ja	Nej		X
Ja	Nej				
	X				

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Der findes ikke gældende regler på området.

Det foreslås, at loven gennemfører og supplerer bestemmelserne om et loft over indtægter fra elproduktion for producenter med lave marginalomkostninger i kapitel II, afdeling 2, i Rådets forordning nr. 2022/1854 af 6. oktober 2022 om et nødindgreb for at imødegå høje energipriser, jf. bilag 1 til denne lov.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med, at det vurderes nødvendigt ved lov at fastsætte regler, der supplerer forordningen for at sikre en korrekt og effektiv gennemførelse af indtægtsloftet i Danmark. Hertil kommer, at nødindgrebsforordningen i vid udstrækning lader det være op til medlemsstaterne selv at indrette indtægtsloftet og bestemme, hvilke af nødindgrebsforordningens mulige undtagelser og særregler der skal finde anvendelse i national ret.

Nødindgrebsforordningen forudsætter således, at medlemsstaterne fastsætter nærmere regler, der gennemfører forordningens mere overordnede regulering, selv om forordningen gælder i den form, som den er vedtaget.

Til § 2

Det foreslås i *stk. 1*, at betalingspligten efter denne lov påhviler producenter, som har indtægter fra salg og levering af elektricitet, der i perioden fra og med den 1. december 2022 til og med den 30. juni 2023 er produceret her i landet på produktionsanlæg som defineret i artikel 2, nr. 28, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 943/2019/EU af 5. juni 2019 om det indre marked for elektricitet, der anvender følgende energikilder, jf. dog § 8: 1) vindkraft, 2) solenergi (solvarme og solceller), 3) geotermisk energi, 4) vandkraft uden reservoir, 5) biomassebrændsel (fast eller gasformigt) undtagen biomethan, 6) affald, 7) atomkraft, 8) brunkul, 9) råolieprodukter og 10) tørv.

Forslaget indebærer, at den betalingspligtige vil skulle være den virksomhed, der oppebærer indtægterne fra den elektricitet, der produceres på et

produktionsanlæg. Drives virksomheden f.eks. af et interessentskab, vil interessentskabet og ikke de enkelte interessenter således skulle anses for betalingspligtig efter loven.

Der henvises i den foreslåede bestemmelse til, at produktionsanlæg vil skulle forstås i overensstemmelse med definitionen i elmarkedsforordningens artikel 2, nr. 28. Af denne bestemmelse følger, at der ved et produktionsanlæg forstås et anlæg, der omdanner primær energi til elektrisk energi, og som består af et eller flere produktionsmoduler, der er tilsluttet et net.

Det følger af endvidere af forslaget, at det kun er producenter, der har indtægter fra salg og levering af elektricitet produceret i perioden fra og med 1. december 2022 til og med 30. juni 2023, der er betalingspligtige efter loven. Dette er i overensstemmelse med nødindgrebsforordningens artikel 22, stk. 2, litra c, hvoraf det fremgår, at indtægtsloftet i forordningens artikel 6 finder anvendelse fra og med den 1. december 2022 til og med den 30. juni 2023.

Det følger herudover af den foreslåede bestemmelse, at betalingspligten kun påhviler producenter, der har indtægter fra salg og levering af elektricitet, der i den nævnte periode er produceret på produktionsanlæg beliggende i Danmark, der anvender energikilder omfattet af den udtrykkelige opregning i bestemmelsen, og som ikke er undtaget efter forslaget til bestemmelsen i § 8.

Det bemærkes, at de energikilder, der opregnes i den foreslåede bestemmelse, gengiver opregningen i nødindgrebsforordningens artikel 7, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at de betalingspligtige til statskassen skal indbetale 90 pct. af det betalingsgrundlag, der efter § 3 opgøres for hver afregningsperiode efter § 9.

Det foreslås med denne bestemmelse at begrænse opkrævningen til 90 pct. af de indtægter, som overstiger det indtægtsloft, der er fastsat i nødindgrebsforordningens artikel 6, stk. 1. Medlemsstaternes mulighed for at fastsætte denne begrænsning fremgår af nødindgrebsforordningens artikel 7, stk. 5.

Beløb, som den betalingspligtige indbetaler efter loven, skal anses for en driftsomkostning, der vil kunne fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Det provenu, staten oppebærer, skal anvendes i overensstemmelse med nødindgrebsforordningens artikel 10.

Til § 3

Det foreslås i *stk. 1*, at betalingsgrundlaget er summen af afregningsperiodens positive beregningsgrundlag opgjort efter *stk. 2 og 3 og §§ 4-6*.

Forslaget indebærer, at den betalingspligtige vil skulle opgøre et samlet betalingsgrundlag for hele afregningsperioden, og at dette betalingsgrundlag vil skulle opgøres som summen af de positive beregningsgrundlag, der for hvert enkelt produktionsanlæg er opgjort efter de foreslåede bestemmelser i § 3, *stk. 2 og 3*, og §§ 4-6.

Det foreslås, at der opgøres et beregningsgrundlag for hver kalendermåned, jf. umiddelbart nedenfor om forslaget til § 3, *stk. 2*. Når det i den foreslåede bestemmelse foreslås, at betalingsgrundlaget vil være afregningsperiodens positive beregningsgrundlag, vil det således indebære, at negative beregningsgrundlag ikke vil kunne modregnes i afregningsperiodens positive beregningsgrundlag.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med forslaget til § 10, hvorefter afregningsperioderne foreslås at være fra og med den 1. december 2022 til og med den 31. januar 2023 og fra og med den 1. februar til og med den 30. juni 2023.

Forslaget til § 3, *stk. 2 og 3*, indeholder regler om opgørelse af beregningsgrundlaget, herunder et særskilt beregningsgrundlag (indtægtsloft) for produktion af elektricitet fra råolieprodukter og biomassebrændsel og regler for tilfælde, hvor elektriciteten også produceres fra kilder, der ikke er omfattet af nødindgrebsforordningens indtægtsloft.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at der for hver kalendermåned skal opgøres et beregningsgrundlag for hvert produktionsanlæg omfattet af § 2, *stk. 1*.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at der vil skulle anvendes en månedsbaseret beregningsmetode, der tager udgangspunkt i den faktiske produktion og de faktiske indtægter på månedsbasis. Forslaget herom vil indebære, at prisudsving inden for en kalendermåned vil kunne udlignes.

Derudover følger det af den foreslåede bestemmelse, at der vil skulle opgøres et beregningsgrundlag for hvert enkelt produktionsanlæg, der er omfattet af forslaget til § 2, *stk. 1*. Der vil således ikke skulle være mulighed for at udligne prisforskelle mellem den elektricitet, der er produceret på forskellige produktionsanlæg.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at beregningsgrundlaget er de realiserede markedsindtægter, jf. forslagens § 4, for den elektricitet produceret fra energikilder omfattet af forslagens § 2, stk. 1, der i kalendermåneden er produceret og leveret fra produktionsanlægget, fratrukket 180 euro per MWh elektricitet.

Forslaget gengiver indtægtsloftet på 180 euro per MWh produceret elektricitet i forordningens artikel 6, stk. 1.

Af forslaget følger, at det vil være de realiserede markedsindtægter, der erhverves ved salg af den elektricitet, der i kalendermåneden er produceret og leveret fra produktionsanlægget, der vil skulle medregnes ved opgørelsen af beregningsgrundlaget. Det vil således ikke skulle være afgørende, om der f.eks. er fremsendt en afregning vedrørende salget af elektriciteten, eller om indtægterne faktisk er oppebåret af den betalingspligtige i den pågældende kalendermåned. Det er således afgørende, om der er erhvervet ret til indtægten i overensstemmelse med det almindelige skatteretlige retserhvervsprincip.

Det foreslås i *stk. 2, 3. pkt.*, at fradraget efter 2. pkt. skal omregnes til danske kroner på grundlag af den af Danmarks Nationalbank offentliggjorte gennemsnitlige valutakurs for den pågældende kalendermåned.

Det vil følge af forslaget, at det beløb på 180 euro, der efter forslaget til *stk. 2, 2. pkt.*, vil skulle fradrages ved opgørelsen af beregningsgrundlaget, altid vil skulle omregnes til danske kroner på grundlag af den af Danmarks Nationalbank offentliggjorte gennemsnitlige valutakurs for den pågældende kalendermåned.

Forslaget er begrundet i hensynet til at have en ens og let administrerbar regel for kursomregningen fra euro, idet angivelsen og betalingen vil skulle ske i danske kroner.

Det foreslås i *stk. 2, 4. pkt.*, at for produktionsanlæg, der producerer elektricitet fra råolieprodukter og fast biomassebrændsel, fastsættes fradraget efter 2. pkt. efter reglerne i lovforslagets bilag 2.

I bestemmelsen foreslås det at udnytte den mulighed, der følger af nødindgrebsforordningens artikel 8, stk. 1, litra b, hvorefter medlemsstaterne har mulighed for at fastsætte et højere loft over markedsindtægter for producenter, der producerer elektricitet fra de kilder, der er anført i artikel 7, stk. 1,

forudsat at deres investeringer og driftsomkostninger overstiger det maksimum, der er fastsat i artikel 6, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at producenter, der producerer elektricitet fra henholdsvis råolieprodukter og fast biomassebrændsel, vil skulle udregne det forhøjede fradrag ved brug af beregningsmetoden, der fremgår af bilag 2. Fradraget kan dog ikke blive mindre end 180 euro per MWh. Det følger heraf, at producenten i beregningsmetoden vil skulle indsatte brændselsprisen og CO₂-kvoteprisen for det pågældende anlæg.

Ved beregningen af brændselsprisen for olie og fast biomasse benyttes den pris, der fastsættes på aftaletidspunktet for den periode, der afregnes for. CO₂-kvoteprisen aflæses på en offentlig tilgængelig handelsplatform, European Energy Exchange AG. CO₂-kvoteprisen, der indgår i beregningsmetoden, skal være kvoteprisen i euro per ton for den måned, der afregnes for. Ved beregning af CO₂-kvoteprisen anvendes dagsprisen, der fremgår af handelsplatformen som End of Day Index, for hver dag i kalendermåneden. Brændselsprisen og CO₂-kvoteprisen beregnes som middelværdi over hver kalendermåned.

CO₂-kvoteprisen tilgås per dags dato via følgende link:

<https://www.eex.com/en/market-data/environmentals/spot>

Brændselsprisen skal være den faktiske pris i euro per MWh for det konkrete anvendte brændsel. Det vil sige, at hvis det anvendte brændsel er indkøbt på forskellige tidspunkter, vil den vægtede gennemsnitspris skulle beregnes. Hvis brændslet er indkøbt i en anden enhed end euro per MWh, f.eks. kroner per ton, foretages en omregning til euro per MWh under anvendelse af den af Danmarks Nationalbank offentliggjorte gennemsnitlige valutakurs for den dato, hvor aftalen om indkøb af brændslet er indgået samt en brændværdi. Brændværdien kan dokumenteres med repræsentative målinger eller ved at benytte standardværdier fra Energistyrelsens årlige, offentliggjorte Energistatistik.

I medfør af den foreslåede § 19 vil producenten være underlagt en pligt til efter anmodning fra kontrolmyndigheden at indsende materiale, der kan have betydning for betalingskontrollen. Ved anvendelse af det højere fradrag vil dokumentation for beregningen i medfør af bilag 2, herunder særligt dokumentation for beregning af brændselsprisen og CO₂-kvoteprisen, være relevant for betalingskontrollen. Der henvises til lovforslagets § 19.

Det foreslås i *stk. 2, 5. pkt.*, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan anmode om, at fradraget efter 4. pkt. bekræftes ved en erklæring med høj grad af sikkerhed fra en godkendt revisor.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at producenter med produktionsanlæg, der producerer elektricitet fra råolieprodukter og faste biomassebrændsler, skal kunne fremlægge en erklæring med høj grad af sikkerhed, som bekræfter, at fastsættelsen af fradraget er sket korrekt i henhold til beregningsmetoden angivet i lovforslagets bilag 2. Erklæringen skal herunder anvendes til at dokumentere brændselsprisen opgjort i euro per MWh hver kalendermåned. Erklæringen skal kun indsendes, hvis klima-, energi- og forsyningsministeren i forbindelse med sin kontrol, anmoder om dette.

Erklæringen vil skulle være en såkaldt erklæring med sikkerhed, jf. revisorlovens § 1, stk. 2, og den vil skulle afgives af en godkendt revisor, jf. revisorlovens kapitel 2.

Revisorer, der er godkendt efter regler, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber, og som er etableret i et andet EU-land, i et EØS-land eller i et andet land, som EU har indgået aftale med, vil også kunne afgive erklæringer efter forslaget, såfremt de er anmeldt til Erhvervsstyrelsen efter revisorlovens § 11. Erhvervsstyrelsen fører et offentligt register over de revisorer, der er anmeldt efter revisorlovens § 11, jf. bestemmelsens stk. 3.

Erklæringen skal efter forslaget afgives med høj grad af sikkerhed, og den skal udformes i overensstemmelse med de krav til erklæringer med sikkerhed, der følger af revisorlovgivningen, jf. herved §§ 16-18 i bekendtgørelse nr. 1468 af 12. december 2017 om godkendte revisorers erklæringer.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at produceres elektriciteten både fra energikilder omfattet af § 2, stk. 1, og fra andre energikilder, opgøres den elektricitet, der er produceret fra energikilder omfattet af § 2, stk. 1, særskilt med henblik på opgørelsen af beregningsgrundlaget efter stk. 2.

Bestemmelsen finder anvendelse i tilfælde, hvor der anvendes forskellige brændsler i samme anlæg, men hvor anlægget ikke kan anses for at være et hybridanlæg. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis der både anvendes olie og stenkul i samme anlæg.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at den del af produktionen, der er produceret fra energikilder omfattet af § 2, stk. 1, skal opgøres ved måling.

Baggrunden for dette er, at såfremt man ved måling kan opgøre omfanget af den elektricitet, som er produceret på grundlag af de enkelte typer energikilder eller brændsler, så vil måling være den mest retvisende og administrativt enkle løsning.

Det foreslås i *stk. 3, 3. pkt.*, at kan den del af produktionen, der er produceret fra energikilder omfattet af § 2, stk.1, ikke opgøres ved måling, skal opgørelsen efter 1. pkt. foretages på grundlag af energiindholdet i de anvendte brændsler.

Det foreslås i *stk. 3, 4. pkt.*, at kan energiindholdet i brændslerne ikke dokumenteres, skal energiindholdet som anført i § 9, stk. 2, i lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v. (herefter mineralolieafgiftsloven), anvendes.

Denne opgørelsesmetode følger principperne for fordelingen af brændsler til henholdsvis betalingsfri elproduktion- og betalingspligtig varmeproduktion i medfør af energiafgiftslovene, herunder f.eks. mineralolieafgiftsloven, når der sker samproduktion af el og varme. Det følger af disse love, at fordelingen kan ske på grundlag af måling, og at hvis dette ikke er muligt, vil opgørelsen skulle ske på grundlag af opgørelser, som er baseret på brændslernes energiindhold. Det følger af bl.a. mineralolieafgiftsloven, at kraftvarmeproducenten kan anvende energiindholdet for det konkrete parti brændsel ved fordeling mellem varme og elproduktionen, hvis der ikke har været måling af, hvor meget elektricitet der er produceret på de enkelte typer brændsel. Det anvendte energiindhold vil i givet fald skulle kunne dokumenteres af producenten.

Baggrunden for, at producenterne gives mulighed for at kunne dokumentere det konkrete energiindhold, er, at energiindholdet i en given type brændsel kan variere alt efter kvaliteten af det enkelte brændsel. Dette kan for eksempel afhænge af kvaliteten af det konkrete parti biomasse, hvor forskellige faktorer har betydning for energiindholdet.

Såfremt en virksomhed foretager opgørelse af energiindholdet i brændsler efter faktisk brændværdi, skal virksomheden kunne konstatere eller verificere brændværdien og på forlangende fremvise dokumentation herfor over for Skatteforvaltningen, hvis Skatteforvaltningen måtte anmode om dokumentation herfor, jf. forslagets § 19 om pligt til at indsende materiale til kontrolmyndigheden.

Til § 4

Den i § 4 foreslåede bestemmelse indeholder regler, der tilsigter at udmønte kravet i nødindgrebsforordningens artikel 2, nr. 5, hvorefter indtægtsloftet opgøres med udgangspunkt i producentens realiserede markedsindtægter.

Den foreslåede bestemmelse skal endvidere udmønte punkt 30 i forordningens præambel, hvoraf det fremgår, at markedsindtægterne skal forstås som de realiserede markedsindtægter, således at der tages hensyn til f.eks. indgåede fastpris- og prissikringsaftaler, som indebærer, at producenten rent faktisk ikke drager fordel af de nuværende høje elpriser.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at ved opgørelsen af de realiserede markedsindtægter efter lovforslagets § 3, stk. 2, skal medregnes de samlede bruttoindtægter eksklusive moms, eventuelle øvrige afgifter og beløb i form af offentlig støtte, som den betalingspligtige har oppebåret ved salg og levering af den elektricitet, der på produktionsanlægget i kalendermåneden er produceret fra energikilder omfattet af § 2, stk. 1.

De realiserede markedsindtægter vil efter forslaget skulle opgøres eksklusive moms. Moms pålagt ved salget vil skulle indbetales til statskassen af sælgeren, og den udgør således ikke en realiseret indtægt for virksomheden.

De realiserede markedsindtægter vil endvidere skulle opgøres eksklusive eventuel offentlig støtte, hvilket følger af nødindgrebsforordningens artikel 2, nr. 5.

Det følger endvidere af forslaget, at de realiserede markedsindtægter opgøres som de bruttoindtægter, der opnås ved salget af den producerede elektricitet. Til bruttoindtægterne vil skulle medregnes samtlige beløb, som der er erhvervet ret til ved salget af kalendermånedens produktion, jf. det almindelige skatteretlige retserhvervesprincip. Det vil kun være de udtrykkeligt nævnte beløb i form af moms og eventuel offentlig støtte, der vil kunne fradrages.

Det bemærkes, at hovedparten af producenterne har et handelsselskab, som forestår salg af elproduktionen på producentens vegne. Ved handelsselskabets afregning til producenten vil der typisk indgå en række udgiftsposter, blandt andet tariffes, producentgebyrer og administrationsbidrag. Efter forslaget vil de betalingspligtige producenter ikke kunne fratrække sådanne udgiftsposter ved opgørelsen af de realiserede markedsindtægter.

Det bemærkes endvidere, at producenter kan oppebære indtægter i forbindelse med nedregulering eller ved at stille reservekapacitet til rådighed. Producenternes indtægter herfra er imidlertid ikke fra produktion, salg og levering af elektricitet og falder derfor uden for nødindgrebsforordningens anvendelsesområde og indgår ikke i de realiserede markedsindtægter.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at er elektricitet solgt til en fysisk eller juridisk person, der har en forbindelse til den betalingspligtige som omhandlet i ligningslovens § 2, og er salget sket med henblik på videresalg til en fysisk eller juridisk person, der ikke har en forbindelse til den betalingspligtige som omhandlet i ligningslovens § 2, medregnes i stedet de samlede bruttoindtægter eksklusive moms, eventuelle øvrige afgifter og beløb i form af offentlig støtte, som er oppebåret ved videresalget.

Den foreslåede bestemmelse vedrører tilfælde, hvor en mellemmand, der er interesseforbundet med producenten, køber og videresælger elektriciteten til en fysisk eller juridisk person, der ikke indgår i interessefællesskabet. Bestemmelsen vedrører også tilfælde, hvor der indgår flere interesseforbundne mellem mænd i en sådan handelskæde.

I relation til sådanne mellemhandelstilfælde, som f.eks. kan omfatte en eller flere handler mellem koncernforbundne selskaber, vil den foreslåede bestemmelse indebære, at der ved opgørelsen af de realiserede markedsindtægter ikke vil skulle ske medregning af producentens egne bruttoindtægter ved salget til den interesseforbundne part, men i stedet af de bruttoindtægter, der opnås ved (første) salg ud af kredsen af interesseforbundne parter.

Den foreslåede bestemmelse indebærer således, at det vil skulle være de bruttoindtægter, som den interesseforbundne kreds oppebærer ved salg af elektriciteten til uafhængige parter, der skal indgå ved opgørelsen af de realiserede markedsindtægter. Dette vil kunne medvirke til at hindre omgåelse af indtægtsloftet ved sådanne salg inden for et interessefællesskab, idet priser og vilkår for samhandel inden for dette interessefællesskab vil kunne være påvirket af interessefællesskabet.

Den foreslåede bestemmelse henviser til ligningslovens § 2 med henblik på at fastlægge kredsen af de interesseforbundne parter. Det indebærer, at det vil dreje det sig om betalingspligtige,

1. hvorover fysiske eller juridiske personer udøver en bestemmende indflydelse,
2. der udøver en bestemmende indflydelse over juridiske personer,

3. der er koncernforbundet med en juridisk person,
4. der har et fast driftssted beliggende i udlandet,
5. der er en udenlandsk fysisk eller juridisk person med et fast driftssted i Danmark, eller
6. der er en udenlandsk fysisk eller juridisk person med kulbrintetilknyttet virksomhed omfattet af kulbrinteskattelovens § 21, stk. 1 eller 4.

Ifølge ligningslovens § 2, stk. 2, forstås ved bestemmende indflydelse ejerskab eller rådighed over stemmerettigheder, således at der direkte eller indirekte ejes mere end 50 pct. af aktiekapitalen eller rådes over mere end 50 pct. af stemmerne. Ved bedømmelsen af, om den betalingspligtige anses for at have bestemmende indflydelse over en juridisk person, eller om der udøves en bestemmende indflydelse over den betalingspligtige af en juridisk eller fysisk person, medregnes aktier og stemmerettigheder, som indehaves af koncernforbundne selskaber, af personlige aktionærer og deres nærtstående eller af en fond eller trust stiftet af moderselskabet selv eller af de nævnte koncernforbundne selskaber, nærtstående m.v. eller af fonde eller truster stiftet af disse. Tilsvarende medregnes ejerandele og stemmerettigheder, som indehaves af andre selskabsdeltagere, med hvem selskabsdeltageren har en aftale om udøvelse af fælles bestemmende indflydelse. Tilsvarende medregnes ejerandele og stemmerettigheder, som indehaves af en person omfattet af kildeskattelovens § 1 eller et dødsbo omfattet af dødsboskattelovens § 1, stk. 2, i fællesskab med nærtstående eller i fællesskab med en fond eller trust stiftet af den skattepligtige eller dennes nærtstående eller fonde eller truster stiftet af disse.

Endvidere fremgår det af ligningslovens § 2, stk. 3, at ved koncernforbundne juridiske personer forstås juridiske personer, hvor samme kreds af selskabsdeltagere har bestemmende indflydelse, eller hvor der er fælles ledelse.

Bestemmelsen vil efter forslaget skulle finde anvendelse, når salget af elektricitet sker med henblik på videresalg ud af interessefællesskabet, uanset om den interesseforbundne mellemhandler (koncernselskab m.v.) har hjemsted her i landet eller i udlandet. Det vil sige, at producentens markedsindtægt også ved salg til f.eks. et udenlandsk koncernselskab vil skulle være det bruttobeløb, som modtages som vederlag f.eks. ved videresalget ud af koncernen. Det vil ikke ændre på, at det efter de foreslåede bestemmelser vil være producenten og ikke det køvende koncernselskab, der er betalingspligtig efter loven.

Bestemmelsen skal efter forslaget kun finde anvendelse, når salget sker med henblik på videresalg til en ikke-interesseforbundet part. Sælger producenten elektricitet til en interesseforbundet part med henblik på vedkommendes eget forbrug, vil det således være producentens bruttoindtægter ved salget opgjort efter forslaget til stk. 1, 1. pkt., der vil skulle medregnes ved opgørelsen af de realiserede markedsindtægter. Dette gælder også ved videresalg til et andet koncernselskab med henblik på vedkommendes eget forbrug.

I sidstnævnte tilfælde vil producenten ved opgørelsen af bruttoindtægterne dog skulle anvende en eventuel højere videresalgspris som grundlag for opgørelsen af bruttoindtægterne, hvis der ikke foreligger en tilstrækkelig forretningsmæssig begrundelse for, at elektriciteten ikke er solgt direkte til det koncernselskab, der skal forbruge den. Dette vil være en følge af den i § 7 foreslåede bestemmelse om anvendelse af armslængdepriser og -vilkår.

Det foreslås i 3. pkt., at 2. pkt. skal finde tilsvarende anvendelse, når den betalingspligtige og virksomheden, der har købt elektriciteten, indgår eller er associerede virksomheder, jf. pkt. B, nr. 1 og 5, i bilag 1 til årsregnskabsloven, i samme koncern.

Af årsregnskabslovens bilag 1, B, nr. 1 og 5, fremgår, at der ved en associeret virksomhed forstås en virksomhed, som ikke er en dattervirksomhed, men i hvilken en anden virksomhed og dennes dattervirksomheder besidder kapitalinteresser og udøver en betydelig indflydelse på virksomhedens driftsmæssige og finansielle ledelse. En virksomhed formodes at udøve betydelig indflydelse, hvis virksomheden og dens dattervirksomheder tilsammen besidder 20 pct. eller mere af stemmerettighederne.

Den foreslåede bestemmelse vil f.eks. skulle finde anvendelse, hvis den betalingspligtige (producentvirksomheden) er en associeret virksomhed i en koncern, fordi koncernens moderselskab og dennes datterselskaber tilsammen besidder 20 pct. eller mere af stemmerettighederne i producentvirksomheden, og elektriciteten er videresolgt til et af koncernens selskaber med henblik på videresalg til en fysisk eller juridisk person, der hverken indgår i koncernen, er en associeret virksomhed i koncernen eller har en forbindelse til den betalingspligtige som omhandlet i ligningslovens § 2.

Det foreslås i stk. 2, 1. pkt., at det realiserede nettoresultat af prissikringsaftaler, som den betalingspligtige har indgået med henblik på afdækning af prisrisici forbundet med den elektricitet, der i kalendermåneden er produceret fra energikilder omfattet af § 2, stk. 1, skal tillægges eller fradrages de samlede bruttoindtægter opgjort efter stk. 1.

Det følger af nødindgrebsforordningens artikel 2, nr. 5, og punkt 30 i forordningens præambel, at der ved opgørelsen af indtægterne indgår energiforsyningsaftaler og andre former for risikoafdækning mod prisudsving på engrosmarkedet for elektricitet. Den foreslåede bestemmelse tager højde herfor, idet den indebærer, at er der indgået fastprisaftaler eller andre lignende prissikringsaftaler, vil det skulle være producentens bruttoindtægter opgjort efter tillæg eller fradrag af nettoresultatet af disse aftaler, som skal indgå ved opgørelsen af de realiserede markedsindtægter.

Prissikringsaftaler kan både være aftaler i form af fastprisaftaler indgået med bestemte forbrugere og finansielle kontrakter som forwards, futures, swaps, optioner og lignende. Der henvises herved også til gennemgangen i pkt. 2.1.3.5. i de almindelige bemærkninger, hvor der redegøres for elmarkedet, herunder typiske kontraktformer anvendt ved handel med elektricitet.

Det vil efter forslaget kun være nettoresultatet af de prissikringsaftaler, der er indgået med henblik på afdækning af prisrisici forbundet med den i kalendermåneden producerede elektricitet, der vil skulle tillægges eller fradrages de samlede bruttoindtægter. Gevinst eller tab på prissikringsaftaler skal henføres til markedsindtægterne fra produktionen for den periode, som prissikringsaftalerne vedrører. Den betalingspligtige vil have bevisbyrden for, at f.eks. finansielle kontrakter har til formål at prissikre produktionen, og den betalingspligtige vil derfor også på forlangende skulle kunne redegøre herfor og i nødvendigt omfang fremvise dokumentation herfor, hvis Skatteforvaltningen måtte anmode herom, jf. forslagets § 19 om pligt til at indsende materiale til kontrolmyndigheden.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på prissikringsaftaler indgået af en fysisk eller juridisk person, der har en forbindelse til den betalingspligtige som omhandlet i ligningslovens § 2, eller som indgår eller er en associeret virksomhed, jf. pkt. B, nr. 1 og 5, i bilag 1 til årsregnskabsloven, i en koncern, hvori også den betalingspligtige indgår eller er en associeret virksomhed.

Forslaget indebærer, at resultatet af prissikringsaftaler, der f.eks. er indgået af et andet koncernselskab, vil kunne indgå ved opgørelsen af beregningsgrundlaget efter de foreslåede bestemmelser. Herved tages f.eks. hensyn til, at hedgingfunktionen i større energikoncerner ofte foretages i et særskilt koncernselskab.

Om afgrænsningen af den kreds af parter, der er omfattet af ligningslovens § 2, og om afgrænsningen af begrebet associeret virksomhed henvises i øvrigt til bemærkningerne til stk. 1.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at kan en prissikringsaftale ikke henføres til afdækning af prisrisici forbundet med elektricitet produceret på et bestemt produktionsanlæg, vil det realiserede nettoresultat efter stk. 2 skulle fordeles forholdsmæssigt på produktionen på alle de produktionsanlæg, hvis prisrisici aftalen skal afdække.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at nettoresultatet af prissikringsaftaler, der vedrører produktionen på et bestemt produktionsanlæg, også vil skulle indgå ved opgørelsen af de realiserede markedsindtægter ved salget af produktionen fra det pågældende anlæg, jf. forslaget til § 3, stk. 2. Det vil skulle gælde både tabsgivende og gevinstgivende prissikringsaftaler.

Medregner den betalingspligtige nettoresultatet af en prissikringsaftale ved opgørelsen af de realiserede markedsindtægter fra et bestemt produktionsanlæg, vil den betalingspligtige på forlangende skulle kunne redegøre herfor og i nødvendigt omfang fremvise dokumentation herfor, hvis Skatteforvaltningen måtte anmode herom, jf. forslagets § 19 om pligt til at indsende materiale til kontrolmyndigheden.

En prissikringsaftale indgået af en producent med flere produktionsanlæg vil ofte ikke vedrøre produktionen på et bestemt anlæg. Hvor det gør sig gældende, følger det af den foreslåede bestemmelse, at nettoresultatet af aftalen vil skulle fordeles forholdsmæssigt på produktionen på alle de produktionsanlæg, hvis prisrisici aftalen skal afdække.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at den forholdsmæssige fordeling kan ske på grundlag af produktionen på de enkelte anlæg eller på grundlag af de samlede bruttoindtægter opgjort efter stk. 1 for de enkelte anlæg.

Forslaget om den forholdsmæssige fordeling af nettoresultatet fra prissikringsaftaler, der ikke kan henføres til produktionen på et bestemt produktionsanlæg, indebærer, at nettoresultatet vil kunne vælges fordelt i forhold til elproduktionen på de enkelte produktionsanlæg i den pågældende måned, hvis prisrisici aftalen skal afdække, eller på grundlag af hvert enkelt af disse anlægs realiserede markedsindtægter i den pågældende måned opgjort efter forslaget til stk. 1.

Den betalingspligtige vil efter forslaget frit kunne vælge hvilken af disse to metoder, der anvendes ved fordelingen. Fordelingen vil skulle foretages mellem alle de nævnte produktionsanlæg, dvs. at fordelingen også skal foretages i forhold til anlæg med et forhøjet indtægtsloft efter forslaget til § 3, stk. 2, 3. pkt., og anlæg, der er undtaget fra indtægtsloftet efter forslaget til § 8.

Det foreslås i *stk. 3, 3. pkt.*, at det valgte princip for fordeling af prissikringsaftaler skal anvendes for alle opgørelser af betalingsgrundlaget efter § 3.

Fordelingsmetoden vil efter forslaget skulle vælges i forbindelse med opgørelsen og angivelsen af betalingsgrundlaget for den første afregningsperiode, og den valgte metode vil herefter skulle anvendes for de efterfølgende afregningsperioder.

Forslaget skal ses i lyset af, at den forholdsmæssige fordeling skal løse et praktisk problem, når resultatet af prissikringsaftalerne ikke kan henføres til konkrete anlæg. Det er ikke hensigten, at der skal være mulighed for at ændre princip for de enkelte afregningsperioder for at opnå et lavere afgiftsgrundlag. Derfor vil det opgørelsesprincip, der vælges for den første afregningsperiode, efter forslaget skulle være bindende for den efterfølgende afregningsperioder.

Den betalingspligtige skal kunne dokumentere hvilken fordelingsmetode, der er valgt anvendt for den første afregningsperiode, og at denne metode herefter også er anvendt i den efterfølgende afregningsperioder. Hvis Skatteforvaltningen måtte anmode herom, vil denne dokumentation skulle indsendes til Skatteforvaltningen, jf. forslagets § 19.

Til § 5

Det foreslås i § 5, *1. pkt.*, at er den forventede produktion fra et produktionsanlæg omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1 og 2, helt eller delvist omfattet af en aftale om levering til fast pris af en fast mængde elektricitet ligeligt fordelt over aftaleperioden, kan et realiseret nettotab, der efter reglerne i § 4 kan henføres til anlæggets produktion i en bestemt kalendermåned, helt eller delvist vælges fratrullet ved opgørelsen af beregningsgrundlaget for samme anlæg i en anden kalendermåned inden for afregningsperioden.

Den foreslåede bestemmelse vedrører leverings- og prissikringsaftaler i form af såkaldte baseloadkontrakter, hvorefter en producent er forpligtet til

at levere en fast mængde elektricitet ligeligt fordelt over en periode til en forbruger eller en elhandler. Den vedrører kun tilfælde, hvor en sådan baseloadkontrakt omfatter produktionsanlæg omfattet af forslaget til § 2, stk. 1, nr. 1 og 2, dvs. produktionsanlæg, der producerer elektricitet ved anvendelse af vindkraft eller solenergi (solvarme og solceller).

Forslaget vil indebære, at et realiseret nettotab fra en baseloadkontrakt, der kan henføres til produktionen på det pågældende anlæg i en bestemt kalendermåned, helt eller delvist skal kunne vælges fratrullet ved opgørelsen af beregningsgrundlaget for samme anlæg i en anden kalendermåned inden for afregningsperioden. Den betalingspligtige vil således kunne vælge at fradrage det realiserede tab på kontrakten i en anden kalendermåned inden for afregningsperioden end den kalendermåned, som tabet faktisk er vedrører.

Det bemærkes, at i tilfælde, hvor en baseloadkontrakt omfatter den forventede produktion fra flere produktionsanlæg, vil kalendermånedens realiserede nettoresultat på kontrakten efter reglerne i forslaget til § 4, stk. 3, skulle fordeles forholdsmæssigt på produktionen på alle de produktionsanlæg, aftalen omfatter.

Det foreslås i § 5, 2. pkt., at et realiseret nettotab efter 1. pkt. i den første afregningsperiode, der af producenten ikke er fratrullet ved opgørelsen af betalingsgrundlaget for afregningsperioden, kan fratrækkes ved opgørelsen af beregningsgrundlaget for samme anlæg i en eller flere kalendermåneder i den anden afregningsperiode.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at den betalingspligtige skal kunne undlade at fratrække et tab på en baseloadkontrakt konstateret i en af de 3 kalendermåneder i den første afregningsperiode og i stedet fremføre dette tab til fradrag ved opgørelsen af beregningsgrundlaget i en eller flere kalendermåneder i den anden afregningsperiode. Den betalingspligtige vil frit kunne vælge, i hvilke(n) kalendermåned(er) i den anden afregningsperiode det fremførte tab fradrages.

Det foreslås i § 5, 3. pkt., at fradrag efter 1. og 2. pkt. kun kan foretages i en kalendermåned, når anlæggets forventede produktion i kalendermåneden helt eller delvist er omfattet af den i 1. pkt. nævnte aftale.

Både i relation til overførsel af tab på en baseloadkontrakt til en anden kalendermåned i afregningsperioden og i relation til fremførsel af tab fra første afregningsperiode til en eller flere kalendermåneder i den anden afregnings-

periode, vil det efter forslaget skulle være en betingelse, at baseloadkontrakten også dækker produktionen på anlægget i den kalendermåned, hvor nettotabet fratrækkes.

Omfatter en baseloadkontrakt f.eks. kun den forventede produktion på et solcelleanlæg i 2022, mens der er indgået en ny kontrakt for 2023, skal et eventuelt tab på kontrakten i december 2022 således hverken kunne vælges fradraget ved opgørelsen af beregningsgrundlaget i januar 2023 eller overføres til fradrag i beregningsgrundlaget i en af kalendermånederne i den anden afregningsperiode.

Om baggrunden for denne særlige ordning for baseloadkontrakter omfattende den forventede produktion fra anlæg, der producerer elektricitet ved anvendelse af vindkraft eller solenergi, henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.1.3.5.

Til § 6

Det foreslås i § 6, *stk. 1*, at ved opgørelsen af de realiserede indtægter efter § 3, *stk. 2*, for kraftvarmeanlæg, fratrækkes den del af månedens bruttoindtægter opgjort efter § 4, der anvendes til at reducere varmeprisen eller affaldstaksten.

Kraftvarmeanlæg kan efter varmemforsyningslovens § 20, *stk. 1*, i priserne for levering til det indenlandske marked af opvarmet vand, damp eller gas, bortset fra naturgas, kun indregne de i bestemmelsen opregnede nødvendige udgifter. Herudover kan biomassebaserede kraftvarmeanlæg, som leverer opvarmet vand m.v. til et kollektivt varmemforsyningsanlæg, indkalkulere et overskud i prisen for de i varmemforsyningslovens § 20, *stk. 1*, nævnte ydelser efter varmemforsyningslovens § 20 b. Endelig kan centrale kraftvarmeanlæg indregne afgiftsfordelen ved anvendelse af biomasse i forhold til fossile brændsler i prisen for levering af opvarmet vand eller damp til et kollektivt varmemforsyningsanlæg, når en række omstændigheder er opfyldt, jf. varmemforsyningslovens § 20, *stk. 15*. Disse muligheder for at indregne et overskud i prisen for levering af opvarmet vand m.v. gælder således alene for de nævnte kraftvarmeanlæg og deres levering til et kollektivt varmemforsyningsanlæg. Det kollektive varmemforsyningsanlægs levering af opvarmet vand m.v. til forbrugerne kan efter varmemforsyningslovens § 20, *stk. 1*, alene indregne de i bestemmelsen opregnede nødvendige udgifter. Varmeforsyningslovens prisbestemmelser indebærer, at levering af opvarmet vand m.v. som udgangspunkt skal holdes regnskabsmæssigt adskilt fra eventuelle andre ydelser, som en virksomhed leverer, således at der kan ske en kontrol af, om

prisfastsættelsen for det opvarmede vand m.v. er sket i overensstemmelse med prisbestemmelserne.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at de kraftvarmeanlæg, der overfører en andel af de realiserede indtægter fra salg og levering af elektricitet til varmesiden og dermed varmemeforbrugerne, vil kunne fratrække denne andel af indtægterne ved opgørelsen af de realiserede markedsindtægter, der indgår i beregningsgrundlaget efter forslaget til § 4, stk. 2. Ved opgørelsen af de realiserede markedsindtægter fratrækkes desuden den del af månedens bruttoindtægter, der anvendes til at reducere affaldstaksten. Hvis Skatteforvaltningen måtte anmode herom, vil dokumentation for overførslen skulle indsendes til Skatteforvaltningen, jf. forslagens § 19.

Den foreslåede bestemmelse tager hensyn til, at der efter nødindgrebsforordningen ved opgørelsen af indtægtsloftet ikke skal medregnes indtægter, der direkte overføres til forbrugerne, idet producenterne i sådanne tilfælde ikke drager fordel af de høje elpriser. Der henvises herved til forordningens artikel 7, stk. 2, sammenholdt med punkt 36 i præambelen.

Det bemærkes, at Forsyningstilsynet har en langvarig praksis for, at levering af opvarmet vand m.v. ikke skal holdes regnskabsmæssigt adskilt fra levering af elektricitet, hvis indtægterne fra elektricitet anvendes til at nedsætte varmeprisen. Det følger af den i § 8, nr. 2, foreslåede bestemmelse, at indtægterne fra produktion af elektricitet fra sådanne kraftvarmeanlæg foreslås helt undtaget fra de ved lovforslaget foreslåede bestemmelser.

Det foreslås i § 6, stk. 2, at Skatteforvaltningen efter udløb af den anden afregningsperiode kan anmode om, at eventuelt fradrag efter stk. 1 bekræftes ved en erklæring med høj grad af sikkerhed fra en godkendt revisor.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at kraftvarmeanlæg skal kunne fremlægge en revisorerklæring, der omfatter lovens samlede anvendelsesperiode, og som bekræfter, at eventuelt fradrag efter stk. 1 svarer til markedsindtægter anvendt til at reducere forbrugernes pris. Opgørelse af bruttoindtægter skal ske per kalendermåned og opdeles i de to afregningsperioder som angivet i § 10. Revisorerklæringen skal kun indsendes, hvis Skatteforvaltningen anmoder om det.

Erklæringen vil skulle være en såkaldt erklæring med sikkerhed, jf. revisorlovens § 1, stk. 2, og den vil skulle afgives af en godkendt revisor, jf. revisorlovens kapitel 2.

Revisorer, der er godkendt efter regler, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber, og som er etableret i et andet EU-land, i et EØS-land eller i et andet land, som EU har indgået aftale med, vil også kunne afgive erklæringer efter forslaget, såfremt de er anmeldt til Erhvervsstyrelsen efter revisorlovens § 11. Erhvervsstyrelsen fører et offentligt register over de revisorer, der er anmeldt efter revisorlovens § 11, jf. bestemmelsens stk. 3.

Erklæringen skal efter forslaget afgives med høj grad af sikkerhed, og den skal udformes i overensstemmelse med de krav til erklæringer med sikkerhed, der følger af revisorlovgivningen, jf. herved §§ 16-18 i bekendtgørelse nr. 1468 af 12. december 2017 om godkendte revisorers erklæringer.

Til § 7

Det foreslås i § 7, 1. pkt., at ved opgørelsen af betalingsgrundlaget efter dette kapitel skal den betalingspligtige anvende priser og vilkår for handelsmæssige eller økonomiske transaktioner med fysiske eller juridiske personer, der har en forbindelse til den betalingspligtige som omhandlet i ligningslovens § 2, i overensstemmelse med, hvad der kunne være opnået, hvis transaktionerne var afsluttet mellem uafhængige parter.

Forslaget indebærer, at betalingspligtige, der har samhandel eller andre økonomiske transaktioner med interesseforbundne parter, vil skulle opgøre betalingsgrundlaget, som det ville have været, hvis samhandlen m.v. var sket på markedsvilkår med uafhængige parter (armslængdeprincippet). Priser og vilkår, der er udslag af interessefællesskabet, kan således ikke anvendes til at nedbringe betalingsgrundlaget.

Den foreslåede bestemmelse svarer grundlæggende til bestemmelsen i ligningslovens § 2, der har til formål at sikre, at armlængdeprincippet finder anvendelse ved samhandel mellem interesseforbundne parter ved opgørelsen af den skatte- eller udlodningspligtige indkomst.

Forslaget henviser derfor også til bestemmelsen i ligningslovens § 2 med henblik på at fastlægge kredsen af de interesseforbundne parter. Det indebærer, at det vil dreje det sig om betalingspligtige,

1. hvorover fysiske eller juridiske personer udøver en bestemmende indflydelse,

2. der udøver en bestemmende indflydelse over juridiske personer,
3. der er koncernforbundet med en juridisk person,
4. der har et fast driftssted beliggende i udlandet,
5. der er en udenlandsk fysisk eller juridisk person med et fast driftssted i Danmark, eller
6. der er en udenlandsk fysisk eller juridisk person med kulbrintetilknyttet virksomhed omfattet af kulbrinteskattelovens § 21, stk. 1 eller 4.

Ifølge ligningslovens § 2, stk. 2, forstås ved bestemmende indflydelse ejerskab eller rådighed over stemmerettigheder, således at der direkte eller indirekte ejes mere end 50 pct. af aktiekapitalen eller rådes over mere end 50 pct. af stemmerne. Ved bedømmelsen af, om den betalingspligtige anses for at have bestemmende indflydelse over en juridisk person, eller om der udøves en bestemmende indflydelse over den betalingspligtige af en juridisk eller fysisk person, medregnes aktier og stemmerettigheder, som indehaves af koncernforbundne selskaber, af personlige aktionærer og deres nærtstående eller af en fond eller trust stiftet af moderselskabet selv eller af de nævnte koncernforbundne selskaber, nærtstående m.v. eller af fonde eller truster stiftet af disse. Tilsvarende medregnes ejerandele og stemmerettigheder, som indehaves af andre selskabsdeltagere, med hvem selskabsdeltageren har en aftale om udøvelse af fælles bestemmende indflydelse. Tilsvarende medregnes ejerandele og stemmerettigheder, som indehaves af en person omfattet af kildeskattelovens § 1 eller et dødsbo omfattet af dødsboskattelovens § 1, stk. 2, i fællesskab med nærtstående eller i fællesskab med en fond eller trust stiftet af den skattepligtige eller dennes nærtstående eller fonde eller truster stiftet af disse.

Endvidere fremgår det af ligningslovens § 2, stk. 3, at ved koncernforbundne juridiske personer forstås juridiske personer, hvor samme kreds af selskabsdeltagere har bestemmende indflydelse, eller hvor der er fælles ledelse.

Forslaget omfatter alle handelsmæssige og økonomiske transaktioner mellem parterne, hvis transaktionerne har betydning for opgørelsen af betalingsgrundlaget.

Forslaget vurderes i samspil med forslaget til § 5, stk. 1, 2. pkt., om opgørelse af beregningsgrundlaget ved mellemhandel inden for interessefællesskaber, at kunne bidrage til at minimere risikoen for omgåelse af indtægtsloftet.

Det bemærkes, at det følger af nødindgrebsforordningens artikel 6, stk. 3, at medlemsstaterne skal træffe effektive foranstaltninger for at forhindre, at producenternes forpligtelser omgås. De skal navnlig sikre, at loftet over markedsindtægter anvendes effektivt i tilfælde, hvor producenterne kontrolleres eller delvis ejes af andre virksomheder, navnlig når de er en del af en vertikalt integreret virksomhed. Det foreslåede krav om anvendelse af armslængdeprincippet vil således bl.a. kunne medvirke til at hindre, at indtægter ved hjælp af aftaler indgået mellem parter, der tilhører kredsen omfattet af ligningslovens § 2, kunstigt søges placeret uden for den periode, hvor indtægtsloftet gælder.

Det foreslås i § 7, 2. pkt., at 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på den betalingspligtiges transaktioner med fysiske eller juridiske personer, der indgår i en koncern eller er en associeret virksomhed, jf. årsregnskabslovens bilag 1, B, nr. 1 og 5, i en koncern, hvori den betalingspligtige indgår eller er en associeret virksomhed.

Af årsregnskabslovens bilag 1, B, nr. 1 og 5, fremgår, at der ved en associeret virksomhed forstås en virksomhed, som ikke er en dattervirksomhed, men i hvilken en anden virksomhed og dennes dattervirksomheder besidder kapitalinteresser og udøver en betydelig indflydelse på virksomhedens driftsmæssige og finansielle ledelse. En virksomhed formodes at udøve betydelig indflydelse, hvis virksomheden og dens dattervirksomheder tilsammen besidder 20 pct. eller mere af stemmerettighederne.

Den foreslåede bestemmelse vil således indebære, at armslængdeprincippet vil skulle finde anvendelse på aftaler indgået mellem f.eks. den betalingspligtige (producentvirksomheden) og en anden virksomhed, hvis producentvirksomheden er en associeret virksomhed i en koncern, fordi koncernens moderselskab og dennes datterselskaber tilsammen besidder 20 pct. eller mere af stemmerettighederne i producentvirksomheden, og medkontrahten er et andet af koncernens selskaber.

Til § 8

Det foreslås i § 8, at undtaget fra betalingspligten er indtægter ved salg og levering af elektricitet, der er produceret på produktionsanlæg opregnet i nr. 1-8.

Det indebærer, at producenter hverken vil skulle anses for betalingspligtige efter § 2 for indtægterne ved salg af elektricitet fra produktionsanlæg omfattende af § 8, nr. 1-8, eller for at være forpligtede til at angive disse indtægter til Skatteforvaltningen efter § 10.

Det foreslås i § 8, *nr. 1*, at undtage indtægter ved salg og levering af elektricitet, der er produceret på produktionsanlæg med en installeret effekt på op til 1 MW.

Det følger af forordningens artikel 7, stk. 3, 1. pkt., at medlemsstaterne navnlig i tilfælde, hvor anvendelsen af indtægtsloftet medfører en betydelig administrativ byrde, kan beslutte, at indtægtsloftet ikke finder anvendelse på producenter, der producerer elektricitet på produktionsanlæg med en installeret effekt på op til 1 MW.

Medlemsstater kan således undtage produktionsanlæg med en installeret kapacitet på op til 1 MW, f.eks. husstandsvindmøller og -solceller, hvis det medfører en administrativ byrde.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at angivelses- og betalingspligten ikke vil finde anvendelse på producenters indtægter fra elektricitet, der hidrører fra produktionsanlæg, der har en installeret effekt på op til 1 MW. Produktionsanlæg med en installeret effekt på under 1 MW såvel som produktionsanlæg med en installeret effekt på præcis 1 MW foreslås omfattet af bestemmelsen.

Hvis en producent ejer flere produktionsanlæg, der hver især har en installeret effekt på op til 1 MW, vil hvert produktionsanlæg være undtaget fra betalingsforpligtelsen. Produktionsanlæg skal således bedømmes hver for sig.

Består et produktionsanlæg med en samlet installeret effekt på over 1 MW af flere moduler, der hver især har en installeret effekt på 1 MW eller derunder, og hvor de enkelte moduler ejes af forskellige producenter, vil indtægterne fra produktionsanlægget, herunder fra de enkelte moduler, ikke være undtaget fra betalingsforpligtelsen efter bestemmelsen.

Det foreslås i § 8, *nr. 2*, at undtage indtægter fra salg og levering af elektricitet, der produceret på kraftvarmeanlæg, som ikke opgør de nødvendige omkostninger, der kan indregnes i varmeprisen efter varmforsyningslovens kapitel 4, på grundlag af en regnskabsmæssig opdeling.

Bestemmelsen er en udmøntning af nødindgrebsforordningens artikel 7, stk. 2, hvoraf følger, at indtægtsloftet ikke finder anvendelse på producenter,

hvis indtægter per MWh produceret elektricitet allerede er begrænset som følge af statslige eller offentlige foranstaltninger, der ikke er vedtaget i henhold til artikel 8.

Et kraftvarmeanlæg, der leverer elektricitet og opvarmet vand eller damp omfattet af varmemforsyningslovens kapitel 4, kan bruge indtægter fra elproduktion til at sænke varmeprisen fra kraftvarmeanlægget. Hvis levering af elektricitet og levering af varme ikke er regnskabsmæssigt adskilt, vil hele markedsindtægten blive direkte eller indirekte overført til varmemforbrugerne, herunder kollektive varmemforsyningsselskaber, der økonomisk hviler i sig selv.

Forsyningstilsynet har en langvarig praksis for, at levering af opvarmet vand m.v. ikke skal holdes regnskabsmæssigt adskilt fra levering af elektricitet, hvis indtægterne fra elektriciteten anvendes til at nedsætte varmeprisen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at indtægter fra elproduktion på kraftvarmeanlæg bliver undtaget fra betalingsforpligtelsen, når kraftvarmeanlægget ikke har en regnskabsmæssig adskillelse mellem el- og varmesiden.

Der henvises herudover til den foreslåede § 6 i forhold til opgørelse af indtægter fra kraftvarmeanlæg, som ikke er omfattet af § 8.

Det foreslås i § 8, *nr. 3*, at undtage indtægter ved salg og levering af elektricitet, der er produceret på affaldsforbrændingsanlæg, som er omfattet af elforsyningslovens § 75, stk. 3.

Affaldsforbrændingsanlæg, der er omfattet af elforsyningslovens § 75, stk. 3, skal økonomisk hvile i sig selv, og leveringen af varme skal herudover overholde varmemforsyningslovens § 20, stk. 1. Indtægterne fratrækkes anlæggets samlede omkostninger, hvorefter de resterende omkostninger til kraftvarmeproduktionen fordeles mellem varmemforbrugerne i kraft af et kollektivt varmemforsyningsselskab og forbrugernes affaldstakster. Det kollektive varmemforsyningsselskab skal økonomisk hvile i sig selv. Affaldsforbrændingsanlæg, der er omfattet af elforsyningslovens § 75, stk. 3, er derfor undtaget fra betalingspligten.

Det følger af elforsyningslovens § 75, stk. 3, at virksomheder, som producerer elektricitet med tilladelse efter elforsyningslovens § 12 a, ikke er omfattet af hvile i sig selv-princippet efter § 75, stk. 3. Det drejer sig om elproduktion ved afbrænding af affald på anlæg på centrale kraftværkspladser og

ved forbrænding af kød- og benmel og lignende produkter, dog ikke elektricitet produceret på anlæg, som producerer elektricitet udelukkende ved forbrænding af affald. Disse anlæg betragtes som et kraftvarmeanlæg og vil således i udgangspunktet være omfattet af § 6 i denne lov. De kan dog også være omfattet af en af de andre undtagelser i § 8.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at indtægter fra affaldsforbrændingsanlæg omfattet af elforsyningslovens § 75, stk. 3, ikke omfattes af betalingspligten i § 2.

Det foreslås i § 8, *nr. 4*, at undtage indtægter ved salg og levering af elektricitet, der er produceret på produktionsanlæg i spildevandsforsyningsselskaber, som er omfattet af spildevandsbetalingslovens § 1, stk. 4.

Spildevandsforsyningsselskaber kan i taksterne for spildevandshåndtering alene indregne udgifter, der er nødvendige til udførelse, drift og vedligeholdelse af spildevandsanlæg og andre anlæg til brug for selskabets håndtering af spildevand samt anlæg, som er kontraktligt tilknyttet spildevandsforsyningsselskabet, jf. § 1, stk. 4, i lov om betalingsregler for spildevandsforsyningsselskaber m.v. eller i øvrigt er specifikt hjemlet. Et eventuelt overskud fra produktionen af elektricitet vil derfor ikke kunne realiseres til andre formål end videreførelse til dem, der leder spildevand til spildevandsforsyningsselskabers anlæg, eller som er kontraktligt tilknyttet spildevandsforsyningsselskabet, f.eks. i form af reducerede takster. Det vurderes derfor, at spildevandsforsyningsselskaber, der producerer elektricitet f.eks. ved anvendelse af gasformigt biomassebrændsel, er undtaget fra betalingspligten, jf. § 2.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at indtægter fra produktionen af elektricitet i et spildevandsforsyningsselskab ikke omfattes af betalingspligten.

Det foreslås i § 8, *nr. 5*, at undtage indtægter ved salg og levering af elektricitet, der er produceret på produktionsanlæg i almene vandforsyninger, som er omfattet af vandforsyningslovens § 52 a, stk. 1.

Almene vandforsyninger kan i taksterne alene indregne udgifter, der er nødvendige til indvinding og distribution af vand eller i øvrigt er specifikt hjemlet, jf. vandforsyningslovens § 52 a, stk. 1. Et eventuelt overskud fra produktionen af elektricitet vil derfor ikke kunne realiseres til andre formål end videreførelse til de tilknyttede vandforbrugere, f.eks. i form af reducerede takster. Det vurderes derfor, at almene vandforsyninger, der producerer

elektricitet f.eks. ved anvendelse af solcelleanlæg, er undtaget fra betalingspligten.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at indtægter fra elproduktion i en almen vandforsyning ikke omfattes af betalingspligten.

Det foreslås i § 8, *nr. 6*, at undtage indtægter ved salg og levering af elektricitet, der er produceret på demonstrationsprojekter som defineret i artikel 2, nr. 24, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/943 af 5. juni 2019 om det indre marked for elektricitet.

Det fremgår af artikel 7, stk. 2, i nødindgrebsforordningen, at indtægtsloftet, ikke finder anvendelse på demonstrationsprojekter. Det fremgår endvidere af nødindgrebsforordningens artikel 2, stk. 1, at ved anvendelsen af nødindgrebsforordningen finder de definitioner, der er fastsat i artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/943 af 5. juni 2019 om det indre marked for elektricitet (elmarkedsforordningen), anvendelse.

Et demonstrationsprojekt er i elmarkedsforordningens artikel 2, nr. 24, defineret som et projekt, der fremviser en teknologi, som er den første af sin art i Unionen, og som udgør en væsentlig nyskabelse, der rækker langt ud over det bedste eksisterende tekniske niveau.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at elproduktion, som i udgangspunktet er omfattet af betalingspligten, jf. § 2, stk. 1, ikke er omfattet, hvis der er tale om demonstrationsprojekter.

Som anført under de almindelige bemærkninger, pkt. 2.1.3.6.5., er definitionen af demonstrationsprojekter snæver og en fortolkning af bestemmelsen skal foretages i det lys.

I vurderingen af, om et projekt er et demonstrationsprojekt, vil der skulle indgå en flerhed af hensyn. Disse hensyn vil eksempelvis kunne være modningsgraden af teknologien, der demonstreres, miljøet hvori projektet demonstreres, herunder vind- og geologiske forhold, projektets beliggenhed i forhold til afprøvning af specifikke elementer på projektet, testforløb, hvor længe projektet har været opsat eller i drift, holdbarheden af projektet, effekten af projektet, belastningen som projektet udsættes for, og hvor stressende det er for projektet, terrænets ruhed, herunder turbulens m.v., opstillingsmetode, hvorvidt projektet er prækommercielt, hvor meget der udskiftes og afprøves og forventes udskiftet og afprøvet på demonstrationsprojektet, ligesom selve projektets formål også kan indgå. Er det eksempelvis en vindmølle, der kun er opstillet i kort tid, og hvor der forekommer hyppige

udskiftninger af dele af vindmøllen i vindmøllens levetid, og hvor der har været høje udviklingsomkostninger, kan dette tale i retning af, at der er tale om et demonstrationsprojekt.

Modsat vil det kunne tale imod at anse et produktionsanlæg som et demonstrationsprojekt, hvis projektet har været i gang i en længere periode, hvor der ikke hyppigt er foretaget større eksperimenter med hele eller dele af projektet, hvor der ikke har været tale om uforholdsmæssigt høje udviklingsomkostninger, hvor projektet bygger på en moden teknologi, og hvor der ikke er beskrevet særlige demonstrationsformål i beskrivelsen af projektet.

Endvidere vil der i vurderingen også indgå andre elementer, f.eks. hvilket Technology Readiness Level (TRL) vindmøllen befinder sig på. Europa-Kommissionen har den 21. december 2017 udgivet rapporten ”Technology readiness level, Guidance principles for renewable energy technologies”. TRL-niveauet kan indgå som en del af den samlede vurdering af, om et projekt er et demonstrationsprojekt eller ej. Det vurderes i den forbindelse, at såfremt en vindmølle befinder sig på TRL 9, vil den ikke kunne anses som et demonstrationsprojekt. TRL-niveau 9 er det niveau, hvor en teknologi er vurderet som afprøvet og markedsmoden. Hvorvidt projekter på lavere TRL-niveauer kan anses som demonstrationsprojekter vil bero på en helhedsvurdering af projekterne.

På samme måde er det forhold, at en vindmølle har eller har haft et gyldigt prototypecertifikat, ikke en indikator for, at der er tale om et demonstrationsprojekt. Der vil skulle foretages en konkret vurdering af, hvorvidt den enkelte vindmølle lever op til definitionen af et demonstrationsprojekt.

Den foreslåede bestemmelse vil bl.a. medføre, at elproduktion på vindmøller på land, der opstilles på de nationale testcentre for store vindmøller i Høvsøre i Lemvig Kommune og Østerild i Thisted Kommune, ikke vil skulle anses for omfattet af betalingspligten.

Det foreslås i § 8, *nr. 7*, at undtage indtægter ved salg af elektricitet, der er produceret på hybridanlæg, der anvender biomassebrændsel (fast eller gasformigt), undtagen biomethan, og som også kan anvende konventionelle energikilder, der ikke er omfattet af § 2, stk. 1, fra betalingspligten.

Det følger af nødindgrebsforordningens artikel 7, stk. 3, 2. pkt., at medlemsstaterne, navnlig i tilfælde, hvor anvendelsen af indtægtsloftet indebærer en risiko for at øge CO₂-emissionerne og mindske produktionen af vedvarende

energi, kan beslutte, at loftet over indtægter ikke finder anvendelse på elektricitet produceret i hybridanlæg, som også anvender konventionelle energikilder.

Medlemsstater kan således undtage hybridanlæg, dvs. produktionsanlæg, som kan anvende både grønne og fossile brændsler, dvs. gas eller stenkul, hvis der er risiko for, at loftet fører til højere CO₂-udledning eller til mindsket VE-produktion. Rationalet er, at hybridanlæg kan have tilskyndelse til at skifte fra grønne brændsler, som ikke er undtaget fra indtægtsloftet til fossile brændsler, som er undtaget.

Forslaget er således begrundet i et hensyn til at forhindre, at produktionen af vedvarende energi mindskes, at CO₂-emissioner ved elproduktion øges samt, at forhindre yderligere prisstigninger på gas og stenkul og dermed på elektricitet.

Med hybridanlæg i lovforslaget forstås produktionsanlæg, der kan basere sin produktion på biomassebrændsel (fast eller gasformigt), undtagen biometan, og som også kan basere sin produktion på konventionelle energikilder. Hybridanlægget skal være indrettet således, at det både er lovligt samt teknisk og praktisk muligt for hybridanlægget at omlægge sin produktion til konventionelle energikilder. Hybridanlægget skal eksempelvis være indrettet med en funktionsdygtig brændselsleverance, herunder eventuelt funktionsdygtigt lager til opbevaring af konventionelle energikilder på anlægget, samt have den nødvendige tilladelse til at kunne anvende konventionelle energikilder i sin produktion.

Som hybridanlæg anses derimod ikke produktionsanlæg, der alene kan anvende konventionelle energikilder som opstartsmiddel af sin produktion, men som baserer sin produktion på energikilder omfattet af § 2, jf. nøddindgrebsforordningens artikel 7, stk. 1.

Med konventionelle energikilder forstås energikilder, der ikke er omfattet af definitionen af vedvarende energikilder i VE-lovens § 2, stk. 2. Efter bestemmelsen forstås ved vedvarende energikilder ”vedvarende ikkefossile kilder i form af vindkraft, solenergi, geotermisk energi, omgivelsesenergi, tidevands- og bølgeenergi og andre former for havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsanlæg og biogas.” Et hybridanlæg vil således eksempelvis kunne være et produktionsanlæg, der kan anvende biomassebrændsel (fast eller gasformigt), undtagen biometan, og som også kan anvende stenkul. Produktionsanlæg, der både kan anvende olie og stenkul, anses ikke som hybridanlæg.

De enkelte hybridanlæg afgrænses i overensstemmelse med definitionen af et produktionsanlæg i elmarkedsforordningens artikel 2, nr. 28.

Det foreslås i § 8, nr. 8, at undtage indtægter ved salg af elektricitet, der er produceret på et produktionsanlæg, der er omfattet af støtteordninger med fast afregningspris i VE-lovens §§ 35 b, 39 og 41, § 43 f, stk. 1, § 43 g, stk. 1, og § 47, stk. 2, stk. 3, nr. 1, stk. 4-7 og stk. 9, nr. 1.

Støtteordningerne efter VE-lovens §§ 35 b, 39 og 41, § 43 f, stk. 1, § 43 g, stk. 1, og § 47, stk. 2, stk. 3, nr. 1, stk. 4-7 og stk. 9, nr. 1, er indrettet således, at producenterne omfattet af ordningerne modtager støtte i form af en fast afregningspris. Dette indebærer, at producenterne på disse ordninger modtager støtte bestående af et pristillæg, der fastsættes således, at dette og den efter VE-lovens § 51, stk. 2, nr. 1, fastsatte markedspris tilsammen udgør en fast afregningspris.

Betaling for elektricitet produceret på de omfattede anlæg i 1 time kan ikke overstige den faste afregningspris. Hvis markedsprisen i 1 time overstiger den faste afregningspris, modregnes det overstigende beløb ved førstkomende udbetalinger af markedspris og pristillæg.

Det følger heraf, at støtteordninger med fast afregningspris medfører en begrænsning af de omfattede producenters indtægter i nødindgrebsforordningens forstand.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at støttemodtagere på disse ordninger ikke bliver omfattet af indtægtsloftet, og at lovforslaget således er i overensstemmelse med nødindgrebsforordningens artikel 7, stk. 2.

Såfremt en producent alene er omfattet af en af disse støtteordninger i en del af perioden fra og med den 1. december 2022 til og med den 30. juni 2023, vil bestemmelsen alene finde anvendelse for den periode, hvor producenten er tilknyttet støtteordningen.

Til § 9

Det foreslås i § 9, at producenter, der er betalingspligtige efter § 2, for hver afregningsperiode skal opføre betalingen efter reglerne i kapitel 3.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en producent har pligt til at forholde sig konkret til, om et eller eventuelt flere af dennes produktionsanlæg er omfattet af indtægtsloftet, og om producenten derfor er betalingspligtig efter § 2. Hvis et eller flere af producentens produktionsanlæg vurderes at

være omfattet af indtægtsloftet, skal der for hvert af disse opgøres de indtægter, der ligger ud over indtægtsloftet.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er desuden at præcisere, at uanset, at producenten skal afregne betaling for perioderne 1. december 2022 til og med 28. februar 2023 og 1. marts til og med 30. juni 2023, vil producenterne skulle opgøre deres indtægter i medfør af reglerne i kapitel 3 om betalingsgrundlaget, hvorefter afregningsperiodens positive beregningsgrundlag opgøres på månedsbasis og summeres, jf. § 5, stk. 1-3, og § 6.

Producenten skal opgøre og foretage en angivelse af de realiserede indtægter ud over indtægtsloftet på 180 euro per MWh produceret elektricitet ved anvendelse af en blanket, som fremgår af Skatteforvaltningens hjemmeside (skat.dk).

Hvis producenten vurderer, at producenten ikke har produktionsanlæg, der er omfattet af indtægtsloftet, skal producenten ikke foretage en angivelse.

Hvis producenten derimod vurderer, at et produktionsanlæg er omfattet af indtægtsloftet, men at producenten ikke har indtægter, der overstiger dette, skal producenten angive ikke at have indtægter over indtægtsloftet.

Til § 10

Det foreslås i *stk. 1*, at afregningsperioderne er fra og med den 1. december 2022 til og med den 28. februar 2023 samt fra og med den 1. marts 2023 til og med den 30. juni 2023.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at de af lovforslaget omfattede producenter vil skulle opgøre og angive betalingen for hver af de to perioder. Det følger af den foreslåede § 9, at producenterne vil skulle opgøre deres indtægter på månedsbasis for hver måned i afregningsperioden i medfør af reglerne i kapitel 3 om betalingsgrundlaget hvorefter afregningsperiodens positive beregningsgrundlag opgøres på månedsbasis og summeres, jf. § 5, stk. 1-3, og § 6.

Baggrunden for, at der skal ske opgørelse og angivelse for to perioder, og ikke for hver måned, er ønsket om at mindske administrative byrder for såvel virksomheder som myndigheder. Hertil kommer, at det alene i begrænset omfang har været muligt at nyudvikle en særskilt IT-understøttelse af indtægtsloftet.

Desuden vil det medføre, at der alene vil være én samlet fordring, som oprettes for hver periode og ikke flere separate fordringer for hver kalendermåned.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at producenter, der er betalingspligtige efter § 2, efter udløbet af hver afregningsperiode til Skatteforvaltningen skal angive det beløb, der skal betales til Skatteforvaltningen.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at betalingspligtige producenter af elektricitet efter udløbet af hver afregningsperiode vil skulle angive betalingen til Skatteforvaltningen.

Den første afregningsperiode vil angå betaling, der vedrører perioden fra og med den 1. december 2022 til og med den 28. februar 2023.

Den anden afregningsperiode vil angå betaling, der vedrører perioden fra og med den 1. marts 2023 til og med den 30. juni 2023.

Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 2.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at hvis producenten ikke har en betaling at foretage efter reglerne i kapitel 3, skal dette også angives.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at tydeliggøre, at en producent har pligt til at foretage en angivelse også i de situationer, hvor vedkommende ikke har realiserede indtægter over indtægtsloftet. Tydeliggørelsen skal navnlig ses i sammenhæng med, at en producent kan straffes, hvis vedkommende ikke foretager en angivelse heraf.

Det foreslås i *stk. 3*, at angivelse efter *stk. 2* skal foretages senest den 1. i den fjerde måned efter afregningsperiodens udløb.

Det betyder, at det beløb, der vil skulle betales for den første periode fra og med den 1. december 2022 til og med den 28. februar 2023, vil skulle angives senest den 1. juni 2023, jf. den foreslåede § 10, *stk. 3*. Dette beløb vil forfalde til betaling den 1. marts 2023 og vil principielt skulle betales senest den 1. juli 2023, jf. § 12, *stk. 1*. Da den 1. juli 2023 imidlertid er en lørdag, er den sidste rettidige betalingsfrist dog mandag den 3. juli 2023, jf. § 11. Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til § 12 om opkrævning af betaling.

Det betyder endvidere, at det beløb, der vil skulle betales for den anden periode fra og med den 1. marts 2023 til og med den 30. juni 2023, vil skulle angives senest den 1. oktober 2023. Da den 1. oktober 2023 er en søndag, vil den sidste rettidige angivelsesfrist dog være mandag den 2. oktober 2023, jf. § 11. Beløbet vil forfalde til betaling den 1. juli 2023 og vil skulle betales senest den 1. november 2023.

Det foreslås i *stk. 4*, at har den betalingspligtige ikke rettidigt foretaget korrekt angivelse efter *stk. 2*, kan Skatteforvaltningen pålægge daglige tvangsbøder.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Skatteforvaltningen vil kunne pålægge daglige tvangsbøder med henblik på at fremtvinge korrekt angivelse, jf. den foreslåede bestemmelse i § 10, *stk. 2*. Dette vil kunne være tilfældet, hvis angivelse slet ikke er foretaget, eller hvis der er foretaget en angivelse, der ikke opfylder kravene for angivelse og derfor ikke er korrekt.

Hvis den betalingspligtige ikke foretager rettidig eller korrekt angivelse, vil Skatteforvaltningen kunne sende en rykker med varslings om pålæg af daglige tvangsbøder og heri anføre, at hvis korrekt angivelse ikke foretages inden en fastsat frist, vil der blive pålagt daglige tvangsbøder for hver dag, fristen overskrides.

Den foreslåede bestemmelse om daglige tvangsbøder vil skulle administreres efter den praksis, der gælder for daglige tvangsbøder på Skatteforvaltningens område. De daglige tvangsbøder vil således kunne gives for hver kalenderdag, det vil sige syv dage om ugen. Ved fastsættelsen af tvangsbøden vil der skulle tages hensyn til den oplysningspligtiges økonomiske forhold, således at pressionen har effekt. Tvangsbøden vil skulle udgøre mindst 1.000 kr. dagligt og vil kunne forhøjes med skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat.

Ikke betalte tvangsbøder vil bortfalde, når den betalingspligtige efterlever pålægget, mens betalte tvangsbøder ikke vil blive tilbagebetalt.

Det foreslås i *stk. 5*, at pålæg efter *stk. 4* kan påklages til Landsskatteretten efter reglerne i § 16. Herved vil pålæg efter *stk. 5* kunne påklages til Landsskatteretten efter de samme regler, som i øvrigt gælder for klager til Landsskatteretten i medfør af loven.

Det foreslås i *stk. 6*, at skatteministeren vil kunne fastsætte nærmere regler for angivelsen.

Det er hensigten at fastsætte regler om, at angivelsen vil skulle ske elektronisk efter Skatteforvaltningens nærmere anvisning eller foretages på en særlig blanket, der vil kunne rekvireres hos Skatteforvaltningen.

Derudover er det hensigten at fastsætte regler om det nærmere indhold af angivelsen. Det er således hensigten at fastsætte nærmere regler om, at angivelsen skal indeholde oplysning om producentens navn, adresse, cvr-nummer, de beregnede realiserede indtægter, det beregnede indtægtsloft, betalingsgrundlaget og den beregnede betaling.

Til § 11

Det foreslås i § 11, at såfremt den sidste rettidige angivelses- og betalingsdag er en banklukkedag, anses den førstkommende bankdag som sidste rettidige angivelses- og betalingsdato.

Det foreslås, at fristen således forlænges til førstkommende bankdag, hvis sidste rettidige angivelses- og betalingsdag falder på en banklukkedag, så lovteksten svarer til lovgivningen om at respektere banklukkedage, jf. bl.a. den gældende regel i opkrævningslovens § 2, stk. 3.

Det foreslås, at sidste rettidige betalingsfrist forlænges således, at hvis sidste rettidige betalingsdag falder på en banklukkedag, forlænges fristen til den førstkommende bankdag.

Forslaget vil med de nuværende banklukkedage have den konsekvens, at sidste rettidige betalingsdag for afregningsperioden fra og med den 1. december 2022 til og med 28. februar 2023 er mandag den 3. juli 2023 frem for lørdag den 1. juli 2023. For afregningsperioden fra og med den 1. marts 2023 til og med den 30. juni 2023 vil forslaget have den konsekvens, at angivelsesfristen vil være mandag den 2. oktober 2023 frem for søndag den 1. oktober 2023.

Til § 12

Bestemmelsen i § 12 omhandler stiftelsesdato, forfaldsdato og sidste rettidige betalingsdato.

Det foreslås i *stk. 1*, at krav på betaling stiftes og forfalder den første dag efter afregningsperioden, og at betaling skal ske senest den 1. i den femte måned efter afregningsperiodens udløb.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at kravet på betaling både stiftes og forfalder til betaling den første dag efter afregningsperioden, uanset hvilken af de to afregningsperioder der er tale om, jf. § 10, stk. 1. For den første afregningsperiode vil kravet således blive stiftet og forfalde den 1. marts 2023, mens kravet for den anden afregningsperiode vil blive stiftet og forfalde den 1. juli 2023.

Den foreslåede bestemmelse vil endvidere indebære, at den 1. i den femte måned efter afregningsperiodens udløb vil være den sidste rettidige betalingsdag, uanset hvilken af de to afregningsperioder der er tale om, jf. § 10, stk. 1. For den første afregningsperiode vil kravet således have den 1. juli 2023 som sidste rettidige betalingsdag, mens kravet for den anden afregningsperiode vil have den 1. november 2023 som sidste rettidige betalingsdag.

Den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 1, skal ses i sammenhæng med, at angivelsen vil skulle ske elektronisk efter Skatteforvaltningens nærmere anvisning eller foretages på en særlig blanket, der vil kunne rekvireres hos Skatteforvaltningen, jf. bemærkningerne ovenfor til § 10, stk. 2. Det vil af denne grund kunne forekomme, at angivelsen skal registreres manuelt af Skatteforvaltningen i Skatteforvaltningens system, hvorved tidspunktet for registreringen ikke kendes på forhånd. Angivelsen anses for modtaget, når den er kommet frem til Skatteforvaltningen. Det er således ikke afgørende for, om en angivelse er modtaget rettidigt, hvornår Skatteforvaltningen har registreret den i Skatteforvaltningens systemer.

Krav, der skal indbetales til skattekontoen, skal således registreres på skattekontoen, når der er sket angivelse heraf, eller når kravet med sikkerhed kan opgøres, jf. opkrævningslovens § 16 a, stk. 3. Hvis der til skattekontoen indbetales et beløb til dækning af krav, der ikke er blevet registreret på skattekontoen, vil beløbet blive tilbagebetalt i medfør af § 16 c, stk. 6, medmindre creditsaldoen på skattekontoen efter denne indbetaling holder sig under den beløbsgrænse på højst 200.000 kr., som en virksomhed kan fastsætte, jf. opkrævningslovens § 16 c, stk. 5. Den foreslåede bestemmelse med en betalingsfrist, der ligger en hel måned efter angivelsesfristen, der ifølge den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 3, skal være den 1. i den fjerde måned

efter afregningsperiodens udløb, har til formål at sikre, at Skatteforvaltningen efter modtagelsen af angivelsen vil kunne nå at registrere kravet på skattekontoen, jf. opkrævningslovens § 16 a, stk. 3, inden kravet skal betales.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at opkrævningslovens kapitel 5 finder anvendelse på ind- og udbetalinger efter loven, jf. dog stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 3, indeholder en bemyndigelse for skatteministeren til at fastsætte regler om, at ind- og udbetalinger i forhold til producenter, der alene har et personnummer og derfor ikke kan betale eller modtage betaling via skattekontoen, skal ske på anden vis, dvs. til et andet af Skatteforvaltningens opkrævningssystemer.

Opkrævningslovens kapitel 5 indeholder bestemmelser om skattekontoen, som virksomheder skal anvende til indbetaling af moms, A-skat, arbejdsmarkedsbidrag, punktafgifter m.v. og selskabsskatter, hvis der er tale om selskaber m.v., der omfattes af selskabsskatteloven.

Den foreslåede bestemmelse indebærer således, at betalingen skal indbetales til skattekontoen, ligesom reglerne om skattekontoen i øvrigt vil finde anvendelse på betalingen. Også en udbetaling af for meget indbetalt betaling vil skulle ske til skattekontoen. Det betyder bl.a., at ind- og udbetalinger af skatter og betalinger m.v. omfattet af opkrævningslovens § 16 modregnes automatisk efter et saldoprincip, og at meddelelse om modregning fremgår af skattekontoen, jf. § 16 a, stk. 1.

I opkrævningslovens § 16 a, stk. 2, er det bestemt, at hvis den samlede sum af registrerede forfaldne krav på virksomhedens konto overstiger den samlede sum af registrerede og forfaldne tilgodehavender til virksomheden, udgør forskellen (debetsaldoen) det samlede beløb, som virksomheden skylder Skatteforvaltningen. Er den samlede sum af registrerede og forfaldne krav på indbetalinger fra virksomheden derimod mindre end de registrerede og forfaldne krav på udbetalinger til virksomheden, udgør forskellen (kreditsaldoen) virksomhedens samlede tilgodehavende hos Skatteforvaltningen.

Af opkrævningslovens § 16 a, stk. 3, fremgår, at krav på ind- og udbetalinger registreres på skattekontoen fra det tidspunkt, hvor der er sket angivelse heraf, eller hvor kravene med sikkerhed kan opgøres.

Når angivelse efter den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 2, er sket, vil betalingen derfor blive registreret på skattekontoen som et skyldigt beløb.

I opkrævningslovens § 16 a, stk. 4, bestemmes, at krav på indbetalinger fra virksomheder påvirker (debiteres) saldoopgørelsen efter stk. 2 fra den seneste rettidige betalingsdag for beløbet, mens det i opkrævningslovens § 16 a, stk. 5, er bestemt, at indbetalinger fra virksomheder til opfyldelse af krav efter stk. 4 påvirker (krediteres) saldoopgørelsen efter stk. 2 fra indbetalingsdagen uanset betalingsmetoden. På sidste rettidige betalingsdag for betalingen, jf. herom lovforslagets § 12, stk. 1 og 2, vil betalingen derfor blive debiteret saldoen.

I opkrævningslovens § 16 a, stk. 5, er det bestemt, at tilgodehavender til virksomheder omfattet af kapitel 5 påvirker (krediteres) saldoopgørelsen efter stk. 2 fra det tidspunkt, hvor beløbet kan opgøres efter § 12, mens det i § 16 a, stk. 7, bestemmes, at udbetalinger til virksomheder til opfyldelse af krav efter stk. 6 påvirker (debiteres) saldoopgørelsen efter stk. 2 på det tidspunkt, hvor der sker udbetaling til virksomheden.

Af opkrævningslovens § 16 a, stk. 8, fremgår, at hvor virksomheders indbetaling helt eller delvis anvendes til betaling af en debetsaldo, der er sammensat af flere krav, går betalingen til dækning af det ældst forfaldne krav først. På skattekontoen anvendes således et FIFO-princip (first in, first out), og det er derfor ikke muligt at øremærke sin betaling til dækning af et bestemt krav.

Af opkrævningslovens § 16 b, stk. 1, fremgår, at beløb indbetales til skattekontoen uden angivelse af, hvad betalingen skal dække, jf. dog stk. 2. Reglen skal ses i sammenhæng med den manglende mulighed for øremærkning af betalinger til skattekontoen.

Det er i opkrævningslovens § 16 c, stk. 1, bestemt, at en debetsaldo forrentes med den rente, der er fastsat i § 7, stk. 1, jf. stk. 2. Renten beregnes dagligt og tilskrives månedligt. Renten er ikke fradragsberettiget. En debetsaldo på 200 kr. eller derunder forrentes ikke efter registreringen af virksomhedens ophør.

På skattekontoen beregnes som følge af den månedlige tilskrivning af de dagligt påløbne renter således renters rente, idet renterne beregnes af saldoen på skattekontoen.

I opkrævningslovens § 7, stk. 1, 1. pkt., bestemmes, at hvis et beløb ikke betales rettidigt, eller er der ydet henstand med betalingen, skal der betales en månedlig rente som fastsat efter stk. 2 med tillæg af 0,7 procentpoint

regnet fra den seneste rettidige betalingsdag for beløbet, og frem til beløbet betales. I stk. 2 bestemmes, at renten fastsættes for kalenderåret. Renten offentliggøres senest den 15. december forud for det år, hvor den skal have virkning. Renten for 1 år beregnes på grundlag af et simpelt gennemsnit af den af Danmarks Nationalbank opgjorte kassekreditrente for ikkefinansielle selskaber i månederne juli, august og september i det foregående kalenderår. Den af Nationalbanken opgjorte månedlige kassekreditrente for ikkefinansielle selskaber opgøres i henhold til Den Europæiske Centralbanks forordning (EF) nr. 63/2002 af 20. december 2001 vedrørende statistik over de monetære finansielle institutioners rentesatser på indlån fra og udlån til husholdninger og ikkefinansielle selskaber (ECB/2001/18). Den af Nationalbanken opgjorte månedlige kassekreditrente for ikkefinansielle selskaber opgøres som et vægtet gennemsnit af den effektive rentesats for den udestående lånemasse opgjort med to decimaler, og det simple gennemsnit, jf. 3. pkt., nedrundes til nærmeste hele procentsats, og den beregnede rente divideres med 24 og afrundes nedad til én decimal.

Af SKM2022.608.SKTST fremgår, at renten efter opkrævningslovens § 7, stk. 2, for 2023 udgør 0,0 pct. Renten efter § 7, stk. 1, udgør derfor 0,7 pct. per måned eller 8,4 pct. per år.

I opkrævningslovens § 16 c, stk. 4, bestemmes, at hvis en debetsaldo for en virksomhed overstiger 5.000 kr., skal hele beløbet indbetales straks, og Skatteforvaltningen udsender et rykkerbrev herom til virksomheden. Skatteforvaltningen udsender ikke rykkerbreve om en debetsaldo på 5.000 kr. eller derunder. Rykkerbrev udsendes dog til ophørte virksomheder, også hvor debetsaldoen er større end 200 kr. og mindre end 5.000 kr. Betales beløbet ikke inden den frist, der er fastsat i rykkerbrevet, kan beløbet overgives til inddrivelse. Et beløb, der overgives til inddrivelse, vil fremgå af skattekontoen. Der pålægges gebyr efter § 6 ved udsendelse af rykkerbrev.

I opkrævningslovens § 16 c, stk. 5, bestemmes, at en creditsaldo udbetales til virksomhedens Nemkonto, medmindre virksomheden har ønsket en beløbsgrænse for udbetaling af en creditsaldo. En beløbsgrænse for udbetaling af en creditsaldo kan højst udgøre 200.000 kr. Udbetaling af en creditsaldo kan ikke ske, før der kan udbetales mindst 200 kr., men virksomheder kan desuagtet anmode om at få ethvert beløb uanset størrelse udbetalt. Udbetaling af en creditsaldo kan ikke ske, hvis virksomheden mangler at indsende angivelser for afsluttede perioder eller at give Skatteforvaltningen oplysninger efter skattekontrollovens § 2, jf. § 12, stk. 4. En creditsaldo på 200 kr.

eller derunder tilhørende en ophørt virksomhed bortfalder 3 år efter registreringen af virksomhedens ophør. Denne frist kan ikke afbrydes eller suspenderes.

I opkrævningslovens § 16 c, stk. 6, bestemmes, at udbetaling af en kreditsaldo afventer skatte- og betalingskrav, hvis kravet har sidste rettidige betalingsfrist inden for 5 hverdage fra kreditsaldoens opståen. Opstår kreditsaldoen, som følge af at virksomhedens tilsvarende for en afregningsperiode er negativt, udbetales kreditsaldoen dog senest efter fristen i § 12, stk. 2.

Hvis en virksomhed gennem indbetaling til skattekontoen skaber en kreditsaldo, vil beløbet således – medmindre det holder sig inden for en af virksomheden fastsat beløbsgrænse, jf. ovenfor – blive tilbagebetalt, hvis der ikke inden 5 hverdage fra kreditsaldoens opståen skal betales et på skattekontoen registreret krav.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at hvis det konstateres, at en producent ikke har afgivet en både korrekt og rettidig angivelse, således at producenten har betalt for lidt efter denne lov, afkræves producenten det skyldige beløb til betaling med den betalingsfrist, der anvendes ved en rettidig angivelse, jf. dog 4. pkt.

Den foreslåede bestemmelse svarer til opkrævningslovens § 5, stk. 1, der blev nyaffattet ved § 2, nr. 3, i lov nr. 832 af 14. juni 2022, jf. Folketingstidende 2021-22, A, L 196 som fremsat, side 14 ff. Ved lovændringen blev den tidligere 14-dages betalingsfrist i opkrævningslovens § 5, stk. 1, ophævet for at skabe hjemmel til at beregne renter tilbage i tid, således at virksomheder, der ikke indsender en både korrekt og rettidig angivelse, ikke skal opnå en rentemæssig fordel i forhold til virksomheder, der angiver korrekt og rettidigt, men blot ikke kan betale til tiden.

Afgrænsningen gennem henvisningen til den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 2, 4. pkt., skyldes, at opkrævningslovens § 5, stk. 1, med sin nyaffattede ordlyd fra og med ikrafttrædelsesdagen den 15. juni 2022 indtil videre anvendes på bl.a. forsinkede angivelser, hvorimod den endnu ikke anvendes i situationer, hvor angivelsen er indholdsmæssigt forkert, idet den indeholder et for lavt beløb, således at det manglende beløb skal efteropkræves. Det følger af § 19, stk. 7, 1. pkt., i lov nr. 832 af 14. juni 2022, at skatteministeren fastsætter, fra og med hvilken dag opkrævningslovens § 5 som affattet ved den nævnte lovs § 2, nr. 3, har virkning for andre krav og situationer end de i § 19, stk. 6, nævnte. Stk. 6 omhandler bl.a. situationer, hvor angivelsen er

forsinket, hvorimod situationen med en indholdsmæssigt forkert angivelse omfattes af stk. 7. Af stk. 7, 3. pkt., fremgår, at indtil opkrævningslovens § 5 som affattet ved den nævnte lovs § 2, nr. 3, har virkning, jf. 1. og 2. pkt., gælder, hvad der bestemmes i opkrævningslovens § 5, jf. lovbekendtgørelse nr. 2711 af 20. december 2021. Dette indebærer, at indtil den dag, som skatteministeren fastsætter i medfør af § 19, stk. 7, 1. pkt., i lov nr. 832 af 14. juni 2022, anvendes opkrævningslovens § 5, stk. 1, som den var affattet før ikrafttrædelsen den 15. juni 2022, på krav på efterbetaling, der skyldes en indholdsmæssigt forkert angivelse. Indtil denne dag vil der ved en efterangivelse af betaling skulle gælde en betalingsfrist på 14 dage regnet fra efterangivelsen. Er virksomhedens angivelse af det beløb, der skal betales vedrørende indtægtsloftet, indgivet for sent, vil derimod den betalingsfrist, der skal anvendes ved en rettidig angivelse af beløbet, skulle anvendes og dermed være afgørende for renteberegningen på skattekontoen.

Det foreslås i *stk. 2, 3. pkt.*, at kan størrelsen af det efter det foreslåede 2. pkt. skyldige beløb eller den afregningsperiode, som beløbet vedrører, ikke fastsættes på grundlag af virksomhedens regnskaber, skal Skatteforvaltningen kunne fastsætte beløbet eller den afregningsperiode, som beløbet vedrører, skønsmæssigt.

Den foreslåede bestemmelse svarer til opkrævningslovens § 5, stk. 2, 1. pkt., og betalingsfristen for skønsmæssigt fastsatte beløb vil være den samme som for de beløb, der efter de foreslåede bestemmelser i § 12, stk. 2, 2. og 4. pkt., kan fastsættes præcist.

Det foreslås i *stk. 2, 4. pkt.*, at indtil den dag, som skatteministeren i medfør af § 19, stk. 7, 1. pkt., i lov nr. 832 af 14. juni 2022 har fastsat som den dag, fra hvilken opkrævningslovens § 5 som affattet ved den nævnte lovs § 2, nr. 3, har virkning for andre krav og situationer end de i den nævnte lovs § 19, stk. 6, nævnte, skal betalingsfristen for kravet efter 2. pkt. være 14 dage fra afgørelsen om betaling, hvis det konstateres, at angivelsen var urigtig.

Denne betalingsfrist vil også gælde for krav, der efter den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 2, 3. pkt., er fastsat skønsmæssigt, efter at det er konstateret, at angivelsen var urigtig, dvs. indeholdt et forkert beløb.

Da betalingen foreslås at skulle indbetales til skattekontoen, vil betalingen blive omfattet af den systemunderstøttelse, der også anvendes på øvrige indbetalinger til skattekontoen. Ved § 2, nr. 3, i lov nr. 832 af 14. juni 2022 blev opkrævningslovens § 5, jf. lovbekendtgørelse nr. 2711 af 20. december

2021, som nævnt ovenfor nyaffattet, og i den forbindelse udgik betalingsfristen på 14 dage for at skabe hjemmel til at kunne beregne renter tilbage i tid af krav på efterbetaling. For situationer med efterangivelser, der skyldes, at en tidligere angivelse var urigtig, skal skatteministeren dog fastsætte tidspunktet for, hvornår opkrævningslovens § 5 skal finde anvendelse med den nyaffattede ordlyd, jf. § 19, stk. 7, 1. pkt., i lov nr. 832 af 14. juni 2022. Indtil opkrævningslovens § 5 med den nyaffattede ordlyd får virkning, jf. § 19, stk. 7, 1. og 2. pkt., i lov nr. 832 af 14. juni 2022, gælder ifølge 3. pkt., hvad der bestemmes i opkrævningslovens § 5, jf. lovbekendtgørelse nr. 2711 af 20. december 2021, dvs. at den tidligere ordlyd med 14-dages fristen stadig vil skulle anvendes. Den foreslåede regel skal derfor sikre, at også krav på efterbetaling af betaling vedrørende indtægtsloftet skal omfattes af den renteregulering, der gælder for efterbetalingskrav på moms, A-skat m.v. indtil den dag, som skatteministeren i medfør af § 19, stk. 7, 1. pkt., fastsætter som anvendelsesdag for opkrævningslovens § 5 med den nyaffattede ordlyd med hensyn til efterbetalingskrav, der skyldes urigtige angivelser.

Det foreslås i *stk. 2, 5. pkt.*, at opkrævningslovens § 8, stk. 1, nr. 2 og 4, stk. 2 og 4, og § 12, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 2. pkt., skal finde tilsvarende anvendelse, idet anvendelsen af § 8, stk. 2, dog skal vedrøre renter, der påløber efter udløbet af betalingsfristen i 2. pkt.

Opkrævningslovens § 8, stk. 1, giver Skatteforvaltningen mulighed for, når det på grund af særlige omstændigheder findes rimeligt, at meddele fritagelse for betaling af bl.a. rykkergebyrer efter § 6 og renter efter § 16 c, stk. 1 og 2. En debetsaldo på skattekontoen forrentes efter § 16 c, stk. 1, mens toldkrav forrentes efter § 16 c, stk. 2. Da der foreslås hjemmel til at opkræve rykkergebyr efter § 6, jf. § 16 c, stk. 4, 6. pkt., og opkræve renter via skattekontoen, jf. § 16 c, stk. 1, bør der tilsvarende kunne meddeles fritagelse for betaling af rykkergebyrer og skattekontorenter, der relaterer sig til betaling vedrørende indtægtsloftet.

Bestemmelsen i § 8, stk. 1, skal ifølge forarbejderne anvendes restriktivt. Fritagelse kan ske i situationer, hvor der er tale om pludseligt opståede hændelser, som virksomheden ikke har haft indflydelse på og ikke har kunnet forudse, eksempelvis pludseligt opstået sygdom. Herudover er det en betingelse, at fristoverskridelsen er kortvarig. Nærmere regler herom er fastsat i § 4 i bekendtgørelse nr. 731 af 21. juni 2013 om opkrævning af skatter og afgifter m.v.

Efter opkrævningslovens § 8, stk. 2, kan Skatteforvaltningen, når det på grund af særlige omstændigheder findes rimeligt, meddele fritagelse for betaling af renter af krav efter § 5. Bestemmelsen blev indsat ved § 2, nr. 4, i lov nr. 832 af 14. juni 2022 og skal ifølge Folketingstidende 2021-22, A, L 196 som fremsat, side 75, give Skatteforvaltningen adgang til at meddele fritagelse for betaling af renter af krav opkrævet efter opkrævningslovens § 5, når det efter en konkret vurdering af årsagen til fejlen, og fejlens art skønnes urimeligt at fastholde forrentningen. Det vil bero på en konkret vurdering, hvorvidt der foreligger sådanne særlige omstændigheder, der kan begrunde en fritagelse. Ved lov nr. 832 af 14. juni 2022 blev opkrævningslovens § 5 nyaffattet gennem bl.a. en fjernelse af betalingsfristen på 14 dage for at skabe hjemmel til i efterbetalingssituationer at beregne renter fra udløbet af den betalingsfrist, der skulle være anvendt ved en både rettidig og korrekt angivelse eller indberetning. Når skatteministeren i medfør af § 19, stk. 7, 1. pkt., i lov nr. 832 af 14. juni 2022 har fastsat, fra og med hvilken dag opkrævningslovens § 5 som affattet ved den nævnte lovs § 2, nr. 3, har virkning for andre krav og situationer end de i den nævnte lovs § 19, stk. 6, nævnte, vil der ved efterangivelser, der skyldes, at virksomheden har indgivet en indholdsmæssigt forkert angivelse, blive beregnet renter af efterbetalingskravet fra udløbet af den betalingsfrist, der skal anvendes ved en rettidig angivelse. Det findes derfor rimeligt, at den rentebetalingsfritagelse, som muliggøres med opkrævningslovens § 8, stk. 2, også skal gælde for renter af efterbetalingskrav, der relaterer sig til betalinger vedrørende indtægtsloftet, i de tilfælde, hvor disse renter måtte være beregnet med virkning tilbage i tid fra udløbet af den betalingsfrist, der skulle være anvendt ved en både rettidig og korrekt angivelse af betaling vedrørende indtægtsloftet.

Bestemmelsen i opkrævningslovens § 8, stk. 4, fastslår, at der ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst ikke medregnes gevinst, der opstår, ved at der meddeles fritagelse i medfør af stk. 2 og 3. Det foreslås, at en sådan skattefritagelse tilsvarende skal gælde, hvis der meddeles fritagelse for betaling af renter, jf. opkrævningslovens § 8, stk. 2, med hensyn til renter, der påløber efter udløbet af betalingsfristen i den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 2, 2. pkt., jf. ovenfor.

Bestemmelsen i opkrævningslovens § 12, stk. 1, 2. pkt., fastslår, at når virksomheden ved en fejl har indbetalt for meget, eller når en godtgørelse eller lignende, som skal modregnes i virksomhedens tilsvær, overstiger tilsværet, udbetales beløbet til virksomheden. I stk. 2, 2. pkt., bestemmes, at såfremt

tilbagebetalingen skyldes en fejl i indbetalingen, tilbagebetales beløbet senest 3 uger efter, at virksomheden har gjort Skatteforvaltningen opmærksom på fejlen, eller Skatteforvaltningen har konstateret fejlen.

Hvis en virksomhed ved en fejl har indbetalt for meget i betaling, vil det for meget indbetalte beløb således skulle tilbagebetales inden for en frist på 3 uger regnet fra den dag, hvor virksomheden enten har gjort Skatteforvaltningen opmærksom på fejlen, eller hvor Skatteforvaltningen selv har konstateret fejlen.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at skatteministeren skal kunne fastsætte nærmere regler om, at ind- og udbetalinger for producenter, der er betalingspligtige efter § 2, men alene er registreret med et personnummer, således at opkrævningslovens kapitel 5 ikke kan finde anvendelse for ind- og udbetalinger efter denne lov, skal ske via et andet af Skatteforvaltningens systemer.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at ved for sen indbetaling vil kravet mod sådanne producenter, jf. 1. pkt., skulle forrentes efter opkrævningslovens § 7, stk. 1.

Ifølge opkrævningslovens § 7, stk. 1, gælder, at hvis et beløb ikke betales rettidigt, eller der er ydet henstand med betalingen, skal der betales en månedlig rente som fastsat efter stk. 2 med tillæg af 0,7 procentpoint regnet fra den seneste rettidige betalingsdag for beløbet, og frem til beløbet betales. Renten beregnes dagligt. Renten kan ikke fratrækkes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Opkrævningslovens kapitel 5 indeholder bestemmelser om skattekontoen, som virksomheder skal anvende til indbetaling af moms, A-skat, arbejdsmarkedsbidrag, punktafgiftsbetalinger m.v. og selskabsskatter, hvis der er tale om selskaber m.v., der omfattes af selskabsskatteloven.

Det foreslåede § 12, stk. 2, 1. pkt., indebærer således, at betalingen skal ske til skattekontoen, ligesom reglerne om skattekontoen i øvrigt vil finde anvendelse på betalingen. Også en udbetaling af et for meget indbetalt beløb vil skulle ske via skattekontoen. Det betyder bl.a., at ind- og udbetalinger af skatter og betalinger m.v. omfattet af opkrævningslovens § 16 modregnes automatisk efter et saldogprincip, og at meddelelse om modregning fremgår af skattekontoen, jf. opkrævningsloven § 16 a, stk. 1.

Indbetaling via skattekontoen vil ikke kunne systemunderstøttes for producenter, der er betalingspligtige efter § 2, men alene er registreret med et personnummer, idet de ikke har et cvr-nummer.

Bestemmelsen har til formål, at skatteministeren skal kunne fastsætte nærmere bestemmelser om, at ind- og udbetalinger i forhold til personer, der udelukkende er registreret med et personnummer, således at opkrævningslovens kapitel 5 ikke kan finde anvendelse for ind- og udbetalinger efter den foreslåede lov, og har indtægter, jf. § 7, for den elektricitet, der er produceret fra energikilder omfattet af § 2, der i kalendermåneden er produceret, solgt og leveret fra produktionsanlægget, fratrukket 180 euro per MWh elektricitet, skal ske til et andet af Skatteforvaltningens systemer. Det er umiddelbart forventningen, at de producenter, der omfattes af loven, alle er registreret med et cvr-nummer, men hvis det skulle vise sig, at en eller flere producenter alene har et personnummer, vil betalingen ikke kunne ske til skattekontoen, og det skal da kunne bestemmes, at betalingen – og eventuelt tilbagebetaling – skal ske via et andet af Skatteforvaltningens systemer, f.eks. SAP38.

De betalingsfrister, der anføres i de foreslåede bestemmelser i § 12, stk. 1 og 2, vil fortsat skulle finde anvendelse for producenter, der udelukkende har et personnummer.

Det foreslås i *stk. 3, 3. pkt.*, at opkrævningslovens § 6, § 8, stk. 1, nr. 2 og 3, stk. 2 og 4, og § 12, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 2. pkt., vil skulle finde tilsvarende anvendelse, idet anvendelsen af § 8, stk. 2, dog vil skulle vedrøre renter, der påløber efter udløbet af betalingsfristen i den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 2, 2. pkt.

Opkrævningslovens § 6 bestemmer, at der skal betales et gebyr på 65 kr. for erindringsskrivelser vedrørende betaling efter opkrævningsloven. Hvis det bliver aktuelt at fastsætte regler om, at ind- og udbetalinger vedrørende producenter, der alene har et personnummer, skal ske via et andet af Skatteforvaltningens systemer, vil der også skulle kunne opkræves gebyrer, hvis det bliver nødvendigt at rykke producenten for betaling.

Opkrævningslovens § 8, stk. 1, giver Skatteforvaltningen mulighed for, når det på grund af særlige omstændigheder findes rimeligt at meddele fritagelse for betaling af bl.a. rykkergebyrer efter § 6 og renter efter § 7. Da der foreslås hjemmel til at opkræve rykkergebyr efter § 6 og anvende rentebestemmelsen i opkrævningslovens § 7, stk. 1, jf. ovenfor, bør der tilsvarende

kunne meddeles fritagelse for betaling af rykkergebyrer og renter, der relaterer sig til sådanne producenters betaling vedrørende indtægtsloftet, jf. herved opkrævningslovens § 8, stk. 1, nr. 2 og 3.

Bestemmelsen i § 8, stk. 1, skal ifølge forarbejderne anvendes restriktivt. Fritagelse kan ske i situationer, hvor der er tale om pludseligt opståede hændelser, som virksomheden ikke har haft indflydelse på og ikke har kunnet forudse, eksempelvis pludseligt opstået sygdom. Herudover er det en betingelse, at fristoverskridelsen er kortvarig. Nærmere regler herom er fastsat i § 4 i bekendtgørelse nr. 731 af 21. juni 2013 om opkrævning af skatter og afgifter m.v.

Efter opkrævningslovens § 8, stk. 2, kan Skatteforvaltningen, når det på grund af særlige omstændigheder findes rimeligt, meddele fritagelse for betaling af renter af krav efter § 5. Bestemmelsen blev indsat ved § 2, nr. 4, i lov nr. 832 af 14. juni 2022 og skal ifølge Folketingstidende 2021-22, A, L 196 som fremsat, side 75, give Skatteforvaltningen adgang til at meddele fritagelse for betaling af renter af krav opkrævet efter opkrævningslovens § 5, når det efter en konkret vurdering af årsagen til fejlen og fejlens art skønnes urimeligt at fastholde forrentningen. Det vil bero på en konkret vurdering, hvorvidt der foreligger sådanne særlige omstændigheder, der kan begrunde en fritagelse. Ved lov nr. 832 af 14. juni 2022 blev opkrævningslovens § 5 nyaffattet gennem bl.a. en fjernelse af betalingsfristen på 14 dage for at skabe hjemmel til i efterbetalingssituationer at beregne renter fra udløbet af den betalingsfrist, der skulle være anvendt ved en både rettidig og korrekt angivelse eller indberetning. Når skatteministeren i medfør af § 19, stk. 7, 1. pkt., i lov nr. 832 af 14. juni 2022 har fastsat, fra og med hvilken dag opkrævningslovens § 5 som affattet ved den nævnte lovs § 2, nr. 3, har virkning for andre krav og situationer end de i den nævnte lovs § 19, stk. 6, nævnte, vil der ved efterangivelser, der skyldes, at virksomheden har indgivet en indholdsmæssigt forkert angivelse, blive beregnet renter af efterbetalingskravet fra udløbet af den betalingsfrist, der skal anvendes ved en rettidig angivelse. Det findes derfor rimeligt, at den rentebetalingsfritagelse, som muliggøres med opkrævningslovens § 8, stk. 2, også skal gælde for renter af efterbetalingskrav, der relaterer sig til betalinger vedrørende indtægtsloftet, i de tilfælde, hvor disse renter måtte være beregnet med virkning tilbage i tid fra udløbet af den betalingsfrist, der skulle være anvendt ved en både rettidig og korrekt angivelse af betaling vedrørende indtægtsloftet.

Bestemmelsen i opkrævningslovens § 8, stk. 4, fastslår, at der ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst ikke medregnes gevinst, der opstår, ved

at der meddeles fritagelse i medfør af stk. 2 og 3. Det foreslås, at en sådan skattefritagelse tilsvarende skal gælde, hvis der meddeles fritagelse for betaling af renter, jf. opkrævningslovens § 8, stk. 2, med hensyn til renter, der påløber efter udløbet af betalingsfristen i den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 2, 2. pkt., jf. ovenfor.

Bestemmelsen i opkrævningslovens § 12, stk. 1, 2. pkt., fastslår, at når virksomheden ved en fejl har indbetalt for meget, eller når en godtgørelse eller lignende, som skal modregnes i virksomhedens tilsvær, overstiger tilsværet, udbetales beløbet til virksomheden. I stk. 2, 2. pkt., bestemmes, at såfremt tilbagebetalingen skyldes en fejl i indbetalingen, tilbagebetales beløbet senest 3 uger efter, at virksomheden har gjort Skatteforvaltningen opmærksom på fejlen, eller Skatteforvaltningen har konstateret fejlen.

Hvis en virksomhed ved en fejl har indbetalt for meget i betaling, vil det for meget indbetalte beløb således skulle tilbagebetales inden for en frist på 3 uger regnet fra den dag, hvor virksomheden enten har gjort Skatteforvaltningen opmærksom på fejlen, eller hvor Skatteforvaltningen selv har konstateret fejlen.

Til § 13

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan træffe afgørelse om, hvorvidt et produktionsanlæg er betalingspligtigt efter § 2, herunder om et produktionsanlæg er omfattet af § 8, samt om fastsættelse af forhøjet fradrag for produktionsanlæg, der producerer elektricitet fra råolieprodukter og fast biomassebrændsel, jf. § 3, stk. 2, 4. pkt.

Baggrunden for den foreslåede bestemmelse er, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan foretage en kvalificeret vurdering af, om et produktionsanlæg falder inden for indtægtsloftet og i den forbindelse også, om et produktionsanlæg er omfattet af forslaget § 8.

Det kan være i forbindelse med en kontrol af, om en producent har yderligere produktionsanlæg end de af producenten angivne, eller hvis producenten ikke har foretaget angivelser af produktionsanlæg, som efter Energistyrelsens oplysninger kan være omfattet.

Bl.a. kan Energistyrelsens stamdataregister anvendes i forbindelse med f.eks. en stikprøveprøvekontrol til at fastslå, om et produktionsanlæg er om-

fattet af betalingspligten eller omfattes af undtagelsen om en installeret effekt på op til 1 MW, jf. undtagelsesbestemmelserne i forslagets § 8. Energi styrelsens stamdataregister indeholder således oplysninger om elproducerende anlæg, installeret effekt, anlægsadresse m.v.

Det vurderes, at klima-, energi- og forsyningsministeren ligeledes har de energifaglige forudsætninger for at kunne opgøre det forhøjede fradrag for produktionsanlæg, der producerer elektricitet fra råolieprodukter og fast biomassebrændsel, jf. § 3, stk. 2, 4. pkt. Det følger af denne bestemmelse, at der kan opgøres et forhøjet fradrag for denne type anlæg i medfør af formelen, som følger af bilag 2. Det kan f.eks. blive aktuelt i forbindelse med, at klima-, energi- og forsyningsministeren i en kontrol træffer afgørelse om, at et anlæg er omfattet af loven. Såfremt anlægget er omfattet af det forhøjede fradrag, vil klima-, energi- og forsyningsministeren tillige kunne træffe afgørelse om fastsættelse af dette.

Bestemmelsen vil tillige kunne finde anvendelse i tilfælde af, at Skatteforvaltningen har udtaget en producent til kontrol, som anvender det forhøjede loft. I givet fald vil Skatteforvaltningen kunne anmode klima-, energi- og forsyningsministeren om at træffe afgørelse om det forhøjede loft i den konkrete sag til brug for Skatteforvaltningens videre kontrol med producentens angivelse.

Det er i forslaget forudsat, at klima-, energi- og forsyningsministerens kontrol vil være baseret på stikprøvekontroller. Dette svarer til, at Skatteforvaltningens kontrolsystem ligeledes er baseret på stikprøvekontroller, og at der ikke vurderes at være grundlag for en mere intensiv kontrol med den del af ordningen, som ikke administreres af Skatteforvaltningen.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at klima-, energi og forsyningsministeren orienterer Skatteforvaltningen om de afgørelser, som klima-, energi- og forsyningsministeren træffer efter denne bestemmelse.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er, at Skatteforvaltningen skal have kendskab til produktionsanlæg, som efter klima-, energi- og forsyningsministerens afgørelse er omfattet af indtægtsloftet. De produktionsanlæg, som klima-, energi- og forsyningsministeren træffer afgørelse om, er produktionsanlæg, hvor der ikke er foretaget en angivelse til Skatteforvaltningen, og som Skatteforvaltningen derfor ikke har kendskab til. Uden en orientering fra klima-, energi- og forsyningsministeren vil Skatteforvaltningen således ikke kunne kontrollere disse.

For at have mulighed for i princippet at lade alle relevante produktionsanlæg omfatte af kontrollen, er der således behov for, at klima-, energi- og forsyningsministeren orienterer Skatteforvaltningen om sine trufne afgørelser. Dermed vil Skatteforvaltningen kunne kontrollere, om disse producenter - efter at klima-, energi- og forsyningsministeren har truffet afgørelse - efterfølgende angiver det korrekte beløb til Skatteforvaltningen.

Til § 14

Det foreslås i § 14, at Skatteforvaltningen kan træffe afgørelser efter loven bortset fra afgørelser efter § 13.

Skatteforvaltningen foreslås at kunne træffe afgørelse om opgørelse af betalingen af indtægter, fordi Skatteforvaltningen er vant til at træffe afgørelse i lignende sager i forbindelse med opgørelse af skatter og afgifter.

Det foreslås derfor, at Skatteforvaltningen får ansvaret for at føre kontrol med producenternes angivelse af indtægter og stå for opkrævning af betalinger i medfør af loven. Der vil i vidt omfang være tale om en administration, som minder om Skatteforvaltningens administration af moms- og afgiftsområdet, hvor Skatteforvaltningen fører en stikprøvekontrol af virksomhedernes overholdelse af reglerne.

Dette indebærer, at efter producenten har foretaget sin angivelse, kan producenten eventuelt på et senere tidspunkt blive udtaget til kontrol, hvor Skatteforvaltningen foretager en undersøgelse af, om det indberettede og indbetalte beløb er korrekt, idet Skatteforvaltningen kan træffe afgørelse om en anden fastsættelse, hvis kontrollen giver anledning hertil.

I det omfang klima-, energi- og forsyningsministeren i en kontrol har truffet afgørelse om, at en producent er omfattet af indtægtsloftet, vil Skatteforvaltningen altid følge op på denne kontrol og sikre, at der sker en fastsættelse, jf. § 15, hvis producenten ikke selv foretager en angivelse. Skatteforvaltningen vil endvidere i disse situationer kunne træffe afgørelse om opgørelse af betaling af indtægter.

Det følger herudover af forslaget, at Skatteforvaltningen ikke kan træffe afgørelse om fastsættelse af forhøjet fradrag for produktionsanlæg, der producerer elektricitet fra råolieprodukter og fast biomassebrændsel, jf. det foreslåede § 3, stk. 2, 4. pkt. Det følger af § 13, at det i stedet vil være klima-,

energi- og forsyningsministeren, som kan træffe afgørelse herom, jf. nærmere herom i bemærkningerne til denne bestemmelse. I det omfang Skatteforvaltningen i forbindelse med en kontrol vil få brug for at kunne opgøre det forhøjede loft, vil Skatteforvaltningen kunne anmode klima-, energi- og forsyningsministeren om at træffe afgørelse herom i den konkrete sag.

Til § 15

Det foreslås med *stk. 1, 1. pkt.*, at skatteforvaltningslovens regler i kapitel 6, 7, 11 og 12 a-13 og regler udstedt i medfør heraf, finder anvendelse med hensyn til Skatteforvaltningens administration af denne lov.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at skatteforvaltningslovens kapitler om kompetence og tavshedspligt, sagsfremstilling og agterskrivelse samt frister m.v. vedrørende fastsættelse af betaling vil finde anvendelse for Skatteforvaltningens administration af denne lov.

Forslaget vil endvidere indebære, at krav afledt af fastsættelse af betaling efter skatteforvaltningsloven §§ 31 og 32 forældes efter reglerne i forældelsesloven. Frister m.v. vedrørende fastsættelse af betaling og godtgørelse af betaling, herunder ordinær og ekstraordinær fastsættelse, vil ligeledes finde anvendelse.

Det følger modsætningsvist heraf, at skatteforvaltningsloven ikke vil finde anvendelse på Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets administration efter denne lov. Her finder forvaltningsloven anvendelse, hvis der ikke er fastsat særlige bestemmelser i lovforslaget.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at hvis klima-, energi- og forsyningsministeren har truffet en afgørelse efter § 13, regnes fristerne i skatteforvaltningslovens § 31 fra tidspunktet for denne afgørelse og ikke angivelsesfristens udløb.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at Skatteforvaltningen ikke er afskåret fra at træffe afgørelse eller foretage genoptagelse i de tilfælde, hvor klima-, energi- og forsyningsministeren i forbindelse med en kontrol senere end 3 år efter angivelsesfristens udløb træffer afgørelse om, at et produktionsanlæg er omfattet af betalingspligten. Angivelsesfristens udløb er således den frist, som gælder i medfør af skatteforvaltningslovens § 31.

Forslaget indebærer, at Skatteforvaltningen kan træffe afgørelse om ansættelse af betaling i sager, hvor klima-, energi- og forsyningsministeren har truffet afgørelse i op til 3 år efter klima-, energi- og forsyningsministerens afgørelse. Skatteforvaltningen kan i den forbindelse træffe afgørelse om ansættelse for hele den periode, som klima-, energi- og forsyningsministerens afgørelse dækker over, og således også i visse tilfælde træffe afgørelse i sager, som rækker mere end 3 år tilbage.

I *stk. 2, 1. pkt.*, foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren ikke kan træffe afgørelse efter lovens § 13 senere end 3 år efter angivelsesfristens udløb.

Det foreslås herudover i *stk. 2, 2. pkt.*, at klima-, energi- og forsyningsministeren dog kan træffe afgørelse i sager på producentens initiativ, hvis producenten har indgivet anmodning herom senest 3 år efter angivelsesfristens udløb. Dette svarer til de genoptagelsesfrister, som gælder for Skatteforvaltningen i medfør af skatteforvaltningslovens § 31.

Da der således er tale om en delt administration, hvor klima-, energi- og forsyningsministeren kan træffe afgørelse om det forhøjede fradrag, jf. bilag 2, og om produktionsanlæg er omfattet af indtægtsloftet, og hvor Skatteforvaltningen træffer afgørelse om, hvorvidt producenternes angivelse af indtægter er korrekte, er det nødvendigt, at der gælder de samme frister for de to myndigheders administration af loven.

Det foreslås i *stk. 3*, at klima-, energi- og forsyningsministeren dog uanset *stk. 2* kan træffe afgørelse efter anmodning fra producenten eller efter klima-, energi- og forsyningsministerens bestemmelse, hvis 1) hidtidig praksis er endeligt underkendt ved en dom eller en afgørelse fra Landsskatteretten eller ved en praksisændring offentliggjort af Skatteministeriet, 2) ændringen er en direkte følge af en ændring af betaling vedrørende den betalingspligtige for samme eller en anden afregningsperiode, 3) producenten eller nogen på dennes vegne forsætligt eller groft uagtsomt har bevirket, at afgørelsen er fastsat på et urigtigt eller ufuldstændigt grundlag, eller at der ikke er sket en angivelse af betaling, eller 4) klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning fra producenten giver tilladelse til ændring af afgørelsen som følge af, at der foreligger særlige omstændigheder.

Bestemmelsen svarer til skatteforvaltningslovens § 32, *stk. 1*, om mulighederne for ekstraordinær genoptagelse, hvor den betalingspligtige eller

klima-, energi- og forsyningsministeren er uden skyld i, at angivelsen eller afgørelsen er forkert.

Fristerne sætter tiden for klima-, energi- og forsyningsministerens bemyndigelse til at træffe afgørelse, og derfor skal der også ske en velbegrunnet anvendelse af disse, der skal være konkret begrundet.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at en ændring af afgørelsen kun kan foretages efter stk. 3, hvis den varsles af klima-, energi- og forsyningsministeren, eller anmodningen fra producenten fremsættes senest 6 måneder efter, at klima-, energi- og forsyningsministeren eller producenten er kommet til kundskab om det forhold, der begrunder fravigelsen af fristen i stk. 2. Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, en ændring af en afgørelse, der er varslet af klima-, energi- og forsyningsministeren, skal foretages senest 3 måneder efter den dag, hvor varslings er afsendt. Det foreslås i *stk. 4, 3. pkt.*, at har det betydning for producentens mulighed for at varetage sine interesser, at fristen på 6 måneder forlænges, skal en anmodning om en rimelig fristforlængelse imødekommes. Det foreslås i *stk. 4, 4. pkt.*, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan behandle en anmodning om genoptagelse, der er modtaget efter fristen på 6 måneder, hvis særlige omstændigheder taler derfor.

Bestemmelsen svarer til skatteforvaltningslovens § 32, stk. 2, om mulighederne for ekstraordinær genoptagelse af afgiftstilsvær.

De foreslåede bestemmelser i stk. 3 og 4 er med til at sikre, at der for klima-, energi- og forsyningsministeren og Skatteforvaltningen gælder de samme betingelser og frister for at foretage ekstraordinær genoptagelse. Med de foreslåede bestemmelser vil der således gælde de samme betingelser og frister for ekstraordinær genoptagelse efter lovforslagets §§ 13 og 14.

Det foreslås i *stk. 5, 1. pkt.*, at klima-, energi- og forsyningsministeren og de myndigheder, til hvem der delegeres kompetence efter denne lov, skal under ansvar efter §§ 152, 152 a og 152 c-152 f i straffeloven iagttage ubetinget tavshed over for uvedkommende med hensyn til oplysninger om en fysisk eller en juridisk persons økonomiske, erhvervsmæssige eller privatlivet tilhørende forhold, som de under varetagelsen af deres arbejde bliver bekendt med i forbindelse med administrationen af denne lov. Det foreslås i *stk. 5, 2. pkt.*, at forpligtelsen gælder tillige for sagkyndige medhjælpere samt i øvrigt enhver, der som følge af et i henhold til aftale med det offentlige påtaget arbejde kommer til kundskab om sådanne forhold. Det foreslås i *stk. 5, 3. pkt.*, at er aftalen indgået med en virksomhed, gælder forpligtelsen alle,

der under deres arbejde i virksomheden får kundskab om forhold som de ovennævnte.

Forslaget svarer til den tavshedspligt, som gælder for Skatteforvaltningen, jf. skatteforvaltningslovens § 17, stk. 1.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at klima-, energi- og forsyningsministeren er underlagt samme regler om tavshedspligt, som gælder for Skatteforvaltningen i forbindelse med administrationen af indtægtsloftet. Det er forudsat i forslaget, at der i forbindelse med administrationen af ordningen vil kunne ske udveksling af oplysninger mellem de to myndigheder, jf. forslagets § 23.

Det følger ligeledes af den delte afgørelseskompetence i medfør af forslagets §§ 13 og 14, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne have oplysninger, som vil være omfattet af Skatteforvaltningens tavshedspligt, men som klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne være forpligtet til at udlevere i medfør af de almindelige forvaltningsretlige regler, hvilket ikke vurderes hensigtsmæssigt. Det foreslås derfor, at klima-, energi- og forsyningsministeren underlægges samme regler om tavshedspligt, som gælder for Skatteforvaltningen i forbindelse med administrationen af denne lov.

Til § 16

Det foreslås i *stk. 1*, at afgørelser truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren og Skatteforvaltningen, jf. §§ 13 og 14, kan påklages til Landsskatteretten.

Formålet med bestemmelsen er, at producenterne skal have mulighed for at klage over de afgørelser, som Skatteforvaltningen og klima-, energi- og forsyningsministeren træffer. Af hensyn til at smidiggøre klageprocessen foreslås det endvidere, at begge afgørelser skal kunne påklages til den samme klagemyndighed.

Forslaget om, at Landsskatteretten skal kunne behandle klager over afgørelser truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren og Skatteforvaltningen, skal ses i sammenhæng med, at Landsskatteretten i forvejen behandler klager over afgørelser truffet af Skatteforvaltningen eller Skatterådet.

Det foreslås i *stk. 2*, at skatteforvaltningslovens regler i kapitel 6, 13 a, 13 b, 16, 18 og 19 og regler udstedt i medfør heraf, skal finde tilsvarende anvendelse ved behandlingen af klager.

Skatteforvaltningslovens kapitel 6 indeholder regler om de forskellige skattemyndigheders kompetencer i forhold til hinanden, habilitet og tavshedspligt. Forslaget indebærer blandt andet, at de særlige regler om tavshedspligt ikke alene vil gælde for Skatteforvaltningen, jf. forslagets § 15, men også vil gælde for behandling af klager, jf. forslagets § 16.

Skatteforvaltningslovens kapitel 13 a og 13 b indeholder regler om klager over afgørelser truffet af Skatteforvaltningen eller Skatterådet og over afgørelser, som er truffet af andre myndigheder, og som efter anden lovgivning er henlagt til afgørelse i Landsskatteretten. Skatteforvaltningslovens kapitel 13 a indeholder bl.a. bestemmelser om, hvem der kan anses for klageberettiget, klagefrister samt krav til indholdet af en klage. Kapitel 13 b indeholder herudover regler om de sager, som kan behandles af Skatteankeforvaltningen. Skatteforvaltningslovens kapitel 16 vedrører klager, hvor Landsskatteretten træffer afgørelse og indeholder tilsvarende særlige bestemmelser for Landsskatterettens behandling af klager. Det betyder bl.a., at der ved klage vil skulle betales et gebyr på et grundbeløb på 900 kr. (2010-niveau). Grundbeløbet reguleres efter personskattelovens § 20. Det betyder bl.a. også, at en klage vil skulle være skriftlig og begrundet og vedlagt den eller de afgørelser, der klages over.

I forbindelse med opkrævning af klagegebyr vil en klage til Landsskatteretten over klima-, energi- og forsyningsministerens og Skatteforvaltningens afgørelse vedrørende samme forhold anses for én samlet klage, som der alene skal betales ét gebyr for, uanset at klagen både vedrører klima-, energi- og forsyningsministerens og Skatteforvaltningens afgørelser.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at klima-, energi- og forsyningsministerens afgørelser efter § 13 først kan indbringes, når Skatteforvaltningen har truffet afgørelse, jf. § 14. Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at hvis særlige grunde foreligger, kan Landsskatteretten eller Skatteankeforvaltningen dog beslutte, at en klage over klima-, energi- og forsyningsministerens afgørelse behandles særskilt. Det foreslås i *stk. 3, 3. pkt.*, at Landsskatterettens afgørelse efter 2. pkt. kan træffes af en retsformand.

Den foreslåede bestemmelse betyder, at klager over klima-, energi- og forsyningsministerens afgørelse efter lovens § 13, stk. 1, som udgangspunkt

først vil kunne indbringes for Landsskatteretten, når Skatteforvaltningen har truffet sin afgørelse i sagen.

En afgørelse om, hvorvidt et produktionsanlæg falder inden for indtægtsloftet, kan således siges at være præjudiciel i forhold til en afgørelse om størrelsen af en eventuel betaling.

Hvis producenten ikke selv foretager en angivelse efter klima-, energi- og forsyningsministerens afgørelse om, at et produktionsanlæg er omfattet, vil dette således indebære, at Skatteforvaltningen vil skulle initiere en kontrol over for virksomheden med henblik på at sikre, at virksomheden foretager den lovpligtige angivelse. Såfremt virksomheden ikke foretager angivelse, vil Skatteforvaltningen kunne træffe en skønsmæssig afgørelse om den betaling, som producenten skal betale til staten, jf. forslagets § 14, jf. § 12, stk. 2. Dette vil kunne ske på grundlag af oplysninger indhentet fra virksomheden selv i medfør af forslagets §§ 19 og 20 eller på grundlag af oplysninger indhentet fra andre virksomheder eller myndigheder jf. forslagets §§ 21 og 23.

Når Skatteforvaltningens afgørelse foreligger, og producenten således er blevet bekendt med den betaling, som producenten skal betale, vil producenten kunne klage over begge afgørelser.

Bestemmelsen vil eksempelvis kunne finde anvendelse i en situation, hvor klima-, energi- og forsyningsministerens træffer afgørelse om, at et anlæg er omfattet af indtægtsloftet, og producenten herpå angiver og betaler i overensstemmelse hermed, og Skatteforvaltningen i en efterfølgende kontrol træffer afgørelse om fastsættelse af en højere betaling end angivet af producenten. I dette tilfælde vil producenten kunne klage over begge afgørelser i 3 måneder fra modtagelsen af Skatteforvaltningens afgørelse.

Dog vil der i særlige situationer være mulighed for, at producenter vil kunne klage over klima-, energi- og forsyningsministerens afgørelse, uden at der også har været truffet afgørelse af Skatteforvaltningen. Dette kan f.eks. være i tilfælde af, at klima-, energi- og forsyningsministeren i en kontrol har truffet afgørelse om, at et anlæg er omfattet af indtægtsloftet, og hvor producenten efterfølgende angiver og afregner betaling, uanset at producenten er uenig i klima-, energi- og forsyningsministerens afgørelse. I det tilfælde vil Skatteforvaltningen ikke træffe en afgørelse, men producenten vil fortsat have en interesse i at få prøvet klima-, energi- og forsyningsministerens afgørelse ved Landsskatteretten. Det vil i givet fald være Landsskatteretten

eller Skatteankeforvaltningen, som træffer beslutning om, hvorvidt der vil kunne klages særskilt over klima-, energi- og forsyningsministerens afgørelse. Landsskatterettens afgørelse kan træffes af en retsformand.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at klagen skal være modtaget i Skatteankeforvaltningen senest 3 måneder efter modtagelsen af Skatteforvaltningens afgørelse efter § 14.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at en klage der alene vedrører klima-, energi- og forsyningsministerens afgørelse efter § 13, og som kan behandles, hvis betingelsen i stk. 3, 2. pkt. er opfyldt, skal være modtaget i Skatteankeforvaltningen senest 3 måneder efter modtagelsen af klima-, energi- og forsyningsministerens afgørelse. Forslaget vil kunne finde anvendelse i de særlige tilfælde, hvor producenten vil kunne klage særskilt over klima-, energi- og forsyningsministerens afgørelse, jf. stk. 3, og hvor der således ikke vil foreligge nogen afgørelse fra Skatteforvaltningen, som klagefristen kan udmåles fra.

De foreslåede klagefrister følger fristerne i skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 3. Det følger af forslaget til § 16, stk. 2, at skatteforvaltningslovens § 35 a, foreslås at finde anvendelse for klager til Landsskatteretten. Forslaget til stk. 4 præciserer dog disse frister henset til, at der vil være tale om to afgørelser fra henholdsvis klima-, energi- og forsyningsministeren og Skatteforvaltningen. Forslaget til stk. 4, 2. pkt., præciserer klagefristen for de særlige situationer, hvor der vil kunne klages særskilt over klima-, energi- og forsyningsministerens afgørelser.

Det foreslås i *stk. 5, 1. pkt.*, at en klage ikke har opsættende virkning. Det foreslås i *stk. 5, 2. pkt.*, at Landsskatteretten eller Skatteankeforvaltningen dog kan tillægge en klage efter stk. 1 opsættende virkning, hvis særlige omstændigheder taler derfor. Landsskatterettens afgørelse kan træffes af en retsformand.

Det er i overensstemmelse med det almindelige udgangspunkt for klage. Imidlertid kan en klage tillægges opsættende virkning, hvis der måtte foreligge særlige omstændigheder.

Til § 17

Det foreslås i § 17, at reglerne i skatteforvaltningslovens kapitel 17-19 og regler udstedt i medfør heraf, finder tilsvarende anvendelse ved søgsmål til prøvelse af afgørelse efter loven eller regler, der er fastsat i medfør af loven.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at det er reglerne i skatteforvaltningsloven, som gælder for, hvornår en sag kan indbringes for domstolene, hvorefter følger, at en administrativ afgørelse som hovedregel ikke kan indbringes for domstolene senere end 3 måneder efter, at afgørelsen er truffet.

Henvisningen til skatteforvaltningslovens kapitel 17-19 indebærer, at reglerne om henstand og omkostningsgodtgørelse ligeledes vil finde anvendelse ved søgsmål.

Til § 18

Det foreslås i § 18, at klima-, energi- og forsyningsministeren og Skatteforvaltningen varetager opgaven som kontrolmyndighed.

Bestemmelsen vil medføre, at kontrollen med overholdelse af reglerne om indtægtsloftet varetages af klima-, energi- og forsyningsministeren og Skatteforvaltningen. Kontrollen vil kunne varetages af de to myndigheder i fællesskab, f.eks. ved fælles udgående kontroller, jf. den foreslåede bestemmelse i § 20, eller af de to kontrolmyndigheder hver for sig.

Baggrunden for, at begge myndigheder foreslås at være kontrolmyndighed, er, at begge myndigheder har afgørelseskompetence vedrørende indtægtsloftet, jf. de foreslåede bestemmelser i § 13 (afgørelser, der træffes af klima-, energi- og forsyningsministeren om betalingspligten) og § 14 (afgørelser, der træffes af Skatteforvaltningen, om betalingens størrelse), og at materiale, der indhentes som led i kontrollen, jf. de foreslåede bestemmelser i §§ 19 og 21, vil kunne have betydning for disse afgørelser.

Materiale, der indhentes som led i kontrollen, vil efter omstændighederne kunne have betydning for afgørelser, der træffes i henhold til både §§ 13 og 14. Det vil derfor kunne være relevant, at kontrolmateriale, som den ene kontrolmyndighed har indhentet, oversendes til den anden kontrolmyndighed, jf. den foreslåede bestemmelse i § 23. I denne situation vil det derfor ikke være nødvendigt, at den anden kontrolmyndighed selv påbegynder en kontrol med henblik på at komme i besiddelse af det pågældende materiale. Herved mindskes byrden, der er forbundet med en kontrol, for både de omfattede virksomheder og myndighederne.

Den nærmere arbejdsdeling angående kontrollen og tilrettelæggelsen heraf vil blive fastlagt nærmere i en samarbejdsaftale mellem Energistyrelsen og Skatteforvaltningen.

Til § 19

Bestemmelsen i § 19 omhandler pligt til efter anmodning fra kontrolmyndigheden at indsende materiale til brug for kontrollen af betalingen vedrørende indtægtsloftet.

Det foreslås i § 19, stk. 1, at producenter af elektricitet, der anvender energikilder omfattet af § 2, stk. 1, har pligt til efter anmodning fra kontrolmyndigheden at indsende materiale, der kan have betydning for betalingskontrollen. Det følger af § 18, at både klima-, energi- og forsyningsministeren og Skatteforvaltningen er kontrolmyndighed, hvorfor begge myndigheder kan anvende denne hjemmel til at få indsendt materiale til brug for sin kontrolvirksomhed.

Efter bestemmelsen vil enhver producent, jf. § 2, have pligt til efter anmodning fra kontrolmyndigheden at indsende materiale, der kan have betydning for betalingskontrollen. Hvis der foreligger formodning for, at en producent er betalingspligtig, men ikke har angivet, har producenten ligeledes pligt til at efterkomme klima-, energi- og forsyningsministrens anmodning om indsendelse af materiale.

Indsendelsespligten omfatter alt materiale, der kan have betydning for kontrollen af betalingen efter denne lov. Det kan f.eks. være regnskabsmateriale omfattet af bogføringslovens § 3, men også andet materiale vil kunne være omfattet, hvis det kan have betydning for kontrollen.

En anmodning om indsendelse af materiale vil skulle konkretiseres. Kontrolmyndigheden vil skulle gøre sig det klart, hvad formålet med materialeindkaldelsen er, og der vil skulle være en konkret formodning for, at det materiale, der begæres udleveret, har betydning for kontrollen. Kontrolmyndigheden må redegøre for, at der mangler relevante oplysninger, og at kontrolmyndigheden forventer at finde disse oplysninger i de ønskede dokumenter. Et krav om konkret formodning er med til at sikre, at producenterne ikke bliver bedt om at udlevere irrelevant materiale, men at kontrolmyndigheden alene anmoder om oplysninger, der er relevante og nødvendige for sagsbehandlingen.

Det foreslås i § 19, stk. 2, 1. pkt., at er materialet i tredjemands besiddelse, skal denne, selv om den pågældende har tilbageholdsret herover, efter anmodning udlevere materialet til kontrolmyndigheden.

Endvidere foreslås det i stk. 2, 2. pkt., at kontrolmyndigheden leverer materialet tilbage til den pågældende tredjemand efter benyttelsen.

Ved tilbageholdsret forstås en ret for besidderen af en andens ting til at holde denne tilbage, indtil en ydelse til den pågældende erlægges.

Hvis materialet beror hos tredjemand, f.eks. revisor, der har tilbageholdsret i materialet, vil denne efter anmodning fra kontrolmyndigheden skulle udlevere materialet til kontrolmyndigheden, der vil skulle sørge for at levere materialet tilbage efter endt benyttelse. Kontrolmyndigheden vil alene kunne beholde materialet, så længe det er nødvendigt for behandlingen af sagen. Tredjemand vil ikke under påberåbelse af en tilbageholdsret kunne nægte at udlevere det materiale, som tilhører den registreringspligtige, men beror hos tredjemand med henblik på udfærdigelse af regnskaber m.v. Tredjemand vil heller ikke kunne påberåbe sig sin tavshedspligt i forhold til klientens materiale, da materialet alene tilhører klienten, som har oplysningspligten.

Det vil kun være producentens regnskabsmateriale, som tredjemand vil være forpligtet til at udlevere, ikke egne arbejds papirer, notater m.v.

Til § 20

Bestemmelsen i § 20 omhandler kontrolmyndighedens adgang til udgående kontrol hos de betalingspligtige producenter af elektricitet og fastsætter nogle retningslinjer herfor.

Det foreslås i § 20, stk. 1, 1. pkt., at kontrolmyndigheden, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse har adgang til lokaliteter, der tilhører betalingspligtige producenter af elektricitet, jf. § 2, samt arbejdssteder uden for producenterne lokaler, dog ikke arbejdssteder, der tjener til tredjemands privatbolig eller fritidsbolig, for at gennemgå materiale, der kan have betydning for betalingskontrollen.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at kontrolmyndigheden til enhver tid vil have adgang til producenterne lokaliteter samt arbejdssteder uden

for producenternes lokaler for at gennemgå materiale, der kan have betydning for betalingskontrollen. Hvis administrationen af producentens virksomhed foregår fra privatboligen, og materialet opbevares der, vil kontrolmyndigheden også have adgang til den del af boligen, hvorfra administrationen foregår og materialet opbevares, jf. den foreslåede bestemmelse i § 20, stk. 2.

Kontrolbesøget vil kunne foretages som led i kontrolmyndighedens kontrol af de producenter, der har foretaget angivelse. Hvis der foreligger formodning for, at en producent er betalingspligtig, men ikke har angivet, har kontrolmyndigheden ligeledes adgang til at foretage kontrolbesøg.

Hvis et kontrolbesøg skønnes nødvendigt, vil det skulle tilstræbes, at kontrolbesøget ikke hindrer producenten i at udføre sin daglige virksomhed. Desuden vil det skulle tilstræbes, at kontrolbesøget foretages efter forudgående aftale med producenten og i samarbejde med denne. Uanmeldte kontrolbesøg bør således kun foretages, hvis det skønnes, at formålet med kontrollen vil kunne forspildes ved en forudgående varsling.

I normalsituationen vil kontrollen være varslet og blive foretaget efter aftale mellem producenten og kontrolmyndigheden, hvilket også vil gøre det lettere for producenten at finde det rigtige materiale frem. Denne aftale vil også omfatte, om kontrollen vil skulle ske ved indsendelse af materiale eller ved besøg hos producenten.

Kontrolmyndigheden vil skulle fremvise behørig legitimation i forbindelse med et kontrolbesøg. Af legitimationen vil skulle fremgå, hvem den pågældende er, samt at denne repræsenterer kontrolmyndigheden. Kontrolbesøget vil kunne foretages uden retskendelse.

Hvad der forstås ved materiale, der kan have betydning for kontrollen vedrørende indtægtsloftet, er nærmere beskrevet i de specielle bemærkninger til § 19.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at i det omfang, det nævnte materiale er registreret elektronisk, omfatter kontrolmyndighedens adgang også en elektronisk adgang hertil.

Kravet om adgang kan opfyldes ved, at producenten giver online-adgang til det elektroniske materiale, således at offentlige myndigheder til enhver tid her i landet via f.eks. en computer med adgang til internettet kan få adgang

til materialet. Det er i så fald uden betydning, om den server, materialet opbevares på, fysisk er placeret her i landet eller i udlandet. Det samme gælder, hvis producenten anvender en cloud-løsning, hvor serverens fysiske placering ikke er kendt.

Kontrolmyndighedens adgang til elektronisk opbevaret materiale omfatter ikke dataspejling. Ved dataspejling tages der en fuldstændig kopi af alle data, der findes på f.eks. en harddisk, herunder slettede filer. Kontrolmyndigheden kunne herved få adgang til at medtage en række oplysninger, som ikke er relevante for kontrollen, herunder følsomme personoplysninger, hvilket både kan være i strid med den foreslåede bestemmelse og databeskyttelsesforordningen.

Kontrolmyndigheden vil kunne benytte såkaldt dataanalyse ved kontrollen. Ved dataanalyse foretages en analyse af indholdet af en virksomheds datamedier i virksomhedens lokaler. Dataanalyse vil kunne foregå på virksomhedens datamedier eller på IT-udstyr, som kontrolmyndigheden medbringer, og kun elektroniske dokumenter, der er relevante for controlsagen, medtages fra virksomheden. Hvis der ved dataanalysen findes relevante dokumenter til controlsagen, vil disse blive markeret. Udpegning af relevante dokumenter kan også ske efter virksomhedens anvisning. Der er således udelukkende tale om en elektronisk gennemgang af indholdet af virksomhedens datamedier, og kun relevante dokumenter vil blive kopieret og forlade virksomheden. Virksomheden vil modtage en elektronisk kopi af det kopierede og en elektronisk dokumentliste, inden kontrollen afsluttes. Virksomheden eller dennes repræsentanter har under hele forløbet mulighed for at kommentere og drøfte relevansen af de udvalgte dokumenter. Brug af specielle it-værktøjer sikrer, at der ikke kan ske utilsigtede ændringer på virksomhedens datamedier, f.eks. sletning af dokumenter, og giver samtidig virksomheden en garanti for, at autenticiteten af dokumenterne bevares, da det ikke efterfølgende vil være muligt at ændre dokumenternes indhold, metadata m.v. It-værktøjerne sikrer i den sammenhæng virksomheden, at det materiale, der indgår i kontrolmyndighedens controlsag, er en eksakt kopi af det originale dokument, og at der ikke kan ske menneskelige fejl ved håndteringen af materialet.

Kontrolmyndigheden vil ikke under en kontrol kunne koble sit eget it-udstyr til virksomhedens udstyr, hvis virksomheden ikke giver tilladelse hertil. Kontrolmyndigheden må i så fald nøjes med at få adgang via virksomhedens systemer og enten få materialet udskrevet på papir eller få en elektronisk kopi, f.eks. på et krypteret USB-stik. Kontrolmyndigheden vil ikke uden

virksomhedens samtykke kunne medtage originalt fysisk materiale. Der vil i givet fald være tale om beslaglæggelse, der skal ske efter retsplejelovens regler og fordrer politiets og rettens mellemkomst.

Der vil kunne være personoplysninger i det materiale, som er relevant for kontrollen, og som kontrolmyndigheden derfor har krav på at få adgang til. Indsamling af personoplysninger om f.eks. ansatte af relevans for kontrollen vil kunne indsamles, såfremt de opfylder databeskyttelsesforordningens regler, men den ansatte vil ifølge databeskyttelsesforordningens artikel 14 skulle underrettes af kontrolmyndigheden om indsamlingen (registreringen) af oplysningerne.

Det foreslås i § 20, stk. 2, at driver producenten virksomhed fra en ejendom, som også anvendes som bolig, kan kontrolmyndigheden gennemføre kontrol på ejendommen efter samme betingelser som i stk. 1.

Der er alene tale om, at der vil kunne foretages kontrol i en privatbolig i tilfælde, hvor virksomheden drives eller administreres fra boligen. Kontrollen vil alene kunne udføres i den del af boligen, hvorfra virksomheden drives eller administreres, og kontrolmyndigheden vil under kontrol i privatboligen ikke kunne gennemgå dokumenter, der intet har at gøre med virksomheden.

Det foreslås i § 20, stk. 3, at ved kontrollen efter stk. 1 og 2 skal ejeren af virksomheden og dennes ansatte yde kontrolmyndigheden fornøden vejledning og hjælp.

Som udgangspunkt vil alle ansatte have en pligt til at yde kontrolmyndigheden vejledning og hjælp ved kontrollen. Normalt er der ikke mistanke om, at der er foregået noget som er strafbart, når kontrolmyndigheden foretager kontrol. Hvis der under et kontrolbesøg i virksomheden opstår en konkret mistanke om, at virksomheden har begået en strafbar lovovertrædelse, må kontrolmyndigheden afstå fra at benytte en oplysningspligt over for den mistænkte. Dette følger af bl.a. af retssikkerhedslovens § 10, stk. 1, der indeholder et forbud mod selvinkriminering.

Det foreslås i § 20, stk. 4, at politiet om fornødent yder kontrolmyndigheden bistand til gennemførelse af kontrollen efter stk. 1 og 2.

Politiets bistand efter bestemmelsen vil begrænse sig til overvindelse af fysiske hindringer for gennemførelsen af kontrollen, f.eks. skaffe adgang til et

aflåst rum. Selve kontrollen vil skulle gennemføres af medarbejdere hos kontrolmyndigheden. Politiets bistand vil skulle ske efter reglerne i lov om politiets virksomhed. Hvis der på tidspunktet for politiets bistand ved kontrolmyndighedens kontrolbesøg er – eller i forbindelse hermed opstår – konkret mistanke om et strafbart forhold, vil politiets bistand til gennemførelsen af kontrollen skulle ske i overensstemmelse med retsplejelovens regler, når bistanden har karakter af efterforskning.

Til § 21

Bestemmelsen i § 21 angår kontrolmyndighedens adgang til at foretage krydsrevision.

Det foreslås i § 21, *stk. 1*, at erhvervsdrivende skal efter kontrolmyndighedens anmodning indsende materiale, der har betydning for kontrol af navngivne betalingspligtige producenter af elektricitet, jf. § 2.

Bestemmelsen indebærer, at kontrolmyndigheden hos enhver erhvervsdrivende vil kunne anmode om materiale, der angår kontrollen af navngivne betalingspligtige producenter af elektricitet, jf. § 2. At der skal være tale om navngivne betalingspligtige producenter af elektricitet betyder, at de pågældende producenter vil skulle være identificerede, for at bestemmelsen vil kunne finde anvendelse. Kontrolmyndigheden vil således ikke med bestemmelsen kunne anmode om materiale, der angår ikke identificerede fysiske eller juridiske personer.

Hvad angår, hvilket materiale, der kan være tale om, og hvilke krav, der stilles i forbindelse med kontrollen, henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 19.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at kontrolmyndigheden til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse har adgang til hos en erhvervsdrivende at foretage gennemgang på stedet af materiale som nævnt i *stk. 1*.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at ved gennemgangen kan kontrolmyndigheden sikre sig oplysninger som nævnt i *1. pkt.*

Bestemmelsen vil give mulighed for, at kontrolmyndigheden kan foretage udgående kontrol hos erhvervsdrivende, når det er forhold hos betalingspligtige producenter af elektricitet, jf. § 2, der kontrolleres.

Ved udtrykket på stedet forstås den ejendom og i de lokaler, hvorpå eller hvori virksomheden drives, herunder lokaler, hvori materiale opbevares.

Hvad angår hvilket materiale, der kan være tale om, og hvilke krav, der stilles i forbindelse med kontrollen, henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til lovforslagets §§ 19 og 20.

Det foreslås i *stk. 3*, at politiet om fornødent yder kontrolmyndigheden bistand til gennemførelse af kontrollen efter *stk. 1* og *2*.

Politiets bistand efter bestemmelsen, begrænser sig til overvindelse af fysiske hindringer for gennemførelsen af kontrollen, f.eks. skaffe adgang til et aflåst rum. Selve kontrollen vil skulle gennemføres af medarbejdere fra kontrolmyndigheden. Politiets bistand sker efter reglerne i lov om politiets virksomhed. Hvis der på tidspunktet for politiets bistand ved kontrolmyndighedens kontrolbesøg er – eller i forbindelse hermed opstår – konkret mistanke om et strafbart forhold, herunder i sager som kan behandles administrativt, vil politiets bistand til gennemførelsen af kontrollen skulle ske i overensstemmelse med retsplejelovens regler, når bistanden har karakter af efterforskning.

Det foreslås i *stk. 4*, at materialet, jf. *stk. 1*, og indgrebet, jf. *stk. 2*, skal være nødvendigt for betalingskontrollen.

Det vil være en betingelse for oplysningspligten, at oplysningerne af kontrolmyndigheden skønnes at være nødvendige for kontrollen af betalingen vedrørende indtægtsloftet. Det betyder, at samme resultat ikke må kunne opnås med et mindre vidtgående indgreb, at indgrebet er egnet til at opnå det ønskede formål, og at indgrebet står i rimeligt forhold til de mål, der forfølges.

Bestemmelsen om udgående kontrol vil kunne finde anvendelse i de tilfælde, hvor kontrolmyndigheden vurderer, at det ikke er hensigtsmæssigt at anvende den foreslåede bestemmelse i *stk. 1* om indsendelse af oplysninger. En udgående kontrol af andres betalingsmæssige forhold er meget indgribende over for den erhvervsdrivende, der udsættes for kontrollen, og bør derfor kun foretages, når kontrolmyndigheden vurderer, at oplysningerne ikke vil kunne tilvejebringes på anden måde, eller den oplysningspligtige selv foretrækker en dialog med kontrolmyndigheden på stedet om hvilke oplysninger, der er nødvendige.

Det foreslås i *stk. 5*, at pengeinstitutter samt advokater og andre, der modtager midler til forvaltning eller erhvervsmæssigt udlåner penge, på begæring skal give Skatteforvaltningen enhver oplysning om deres økonomiske mellemværende med navngivne producenter.

Bestemmelsen har til formål, at pengeinstitutter og andre liberale erhverv m.v. har pligt til at udlevere oplysninger til Skatteforvaltningen om deres økonomiske mellemværender med de berørte producenter til brug for Skatteforvaltningens kontrol med producenter omfattet af loven.

Til § 22

Det foreslås i § 22, *stk. 1*, at efterkommes en anmodning om oplysninger efter § 19 eller § 21, *stk. 1* eller 5, ikke, kan kontrolmyndigheden give pålæg om, at oplysningerne skal indsendes inden en fastsat frist, og pålægge daglige tvangsbøder fra fristens overskridelse, og indtil pålægget efterkommes.

Et pålæg efter den foreslåede bestemmelse vil skulle indeholde en henvisning til den relevante lovbestemmelse, og det vil skulle være specificeret, hvilke oplysninger, der ønskes udleveret. Pålægget vil skulle gives skriftligt, og det vil skulle fremgå heraf, at såfremt pålægget ikke efterleves inden for den fastsatte frist, vil der kunne pålægges daglige tvangsbøder fra en given dato, indtil pålægget efterkommes.

Den foreslåede bestemmelse om daglige tvangsbøder vil skulle administreres efter den praksis, der gælder for daglige tvangsbøder på Skatteforvaltningens område. De daglige tvangsbøder vil således kunne gives for hver kalenderdag, det vil sige syv dage om ugen. Ved fastsættelsen af tvangsbøden vil der skulle tages hensyn til den oplysningspligtiges økonomiske formlen, således at pressionen har effekt. Tvangsbøden vil skulle udgøre mindst 1.000 kr. dagligt og vil kunne forhøjes med skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat.

Tvangsbøderne vil kunne inddrives ved lønindeholdelse eller udpantning efter henholdsvis §§ 10 og 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Ikkebetalte tvangsbøder vil bortfalde, når den skattepligtige efterlever pålægget, mens betalte tvangsbøder ikke vil blive tilbagebetalt.

Det foreslås i § 22, *stk. 2*, at pålæg efter *stk. 1* kan påklages til Landsskatte retten efter reglerne i § 16. Herved vil pålæg efter *stk. 1* kunne påklages til

Landsskatteretten, uanset hvilken kontrolmyndighed, jf. 18, der har givet pålægget.

Til § 23

Det foreslås i § 23, at klima-, energi- og forsyningsministeren og Skatteforvaltningen kan udveksle oplysninger med hinanden, som er nødvendige for udførelsen af opgaven med administration og kontrol af indtægtsloftet.

Forvaltningslovens § 28, stk. 2, indeholder regler om videregivelse af oplysninger fra en forvaltningsmyndighed til en anden forvaltningsmyndighed. Bestemmelsen omhandler oplysninger af fortrolig karakter, som ikke er personoplysninger, f.eks. oplysninger om juridiske personer. Efter bestemmelsen må fortrolige oplysninger kun videregives til en anden forvaltningsmyndighed, hvis mindst en af betingelserne i stk. 2 er opfyldt. Oplysningerne kan bl.a. videregives til en anden forvaltningsmyndighed, hvis det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, at oplysningen skal videregives (nr. 2), eller hvis det må antages, at oplysningen vil være af væsentlig betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, myndigheden skal træffe (nr. 3).

Behandling, herunder videregivelse, af almindelige personoplysninger er efter gældende ret lovlig, hvis behandlingen opfylder mindst én af betingelserne i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f. En behandling vil eksempelvis være lovlig efter forordningens artikel 6, stk. 1, litra e, hvis behandlingen er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige, jf. litra c, eller af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse, eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt, jf. litra e.

Det er vurderingen, at der efter gældende regler er hjemmel til, at Klima-, Energi- og Forsyningsministeren og Skatteforvaltningen kan udveksle oplysninger med hinanden, som er af væsentlig betydning for, at myndighederne kan udføre deres opgaver i forhold til administration og kontrol af indtægtsloftet, eller de afgørelser myndighederne skal træffe.

Med henblik på at sikre et klart retsgrundlag herfor foreslås det dog, at adgangen til at udveksle oplysninger mellem Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet og Skatteforvaltningen lovfæstes, så det tydeligt fremgår af lo-

ven, at de pågældende myndigheder kan udveksle oplysninger med hinanden som er nødvendige for udførelsen af opgaven med administration og kontrol af indtægtsloftet.

Det følger derfor af den foreslåede § 23, at Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet og Skatteforvaltningen kan udveksle de oplysninger med hinanden, som er nødvendige for udførelsen af opgaven med administration og kontrol af indtægtsloftet.

Efter den foreslåede ordning skal Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet kunne videregive oplysninger, som er nødvendige for, at Skatteforvaltningen kan administrere indtægtsloftet. Dette kan f.eks. være oplysninger om antallet af virksomheder, som vurderes omfattet af ordningen, og oplysninger vedrørende de enkelte produktionsanlæg, herunder anlæggets producerede mængder elektricitet.

Skatteforvaltningen skal tilsvarende kunne videregive oplysninger, som er nødvendige for, at Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet kan administrere indtægtsloftet. Dette kan f.eks. være oplysninger om hvilke producenter, der har foretaget angivelse til Skatteforvaltningen, herunder om hvilke anlæg, producenterne i angivelsen har anført, er omfattet af ordningen, med henblik på, at Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet kan kontrollere, om de oplysninger, som virksomhederne har angivet, er korrekte.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.3.8. i lovforslagets almindelige bemærkninger om udveksling af oplysninger.

Til § 24

Straffelovens 5. kapitel, der omfatter §§ 25-27, omhandler strafansvar for juridiske personer.

Det fremgår af straffelovens § 25, at en juridisk person kan straffes med bøde, når det er bestemt ved eller i medfør af lov. Straffelovens § 26 angiver, at strafansvaret udstrækkes til at omfatte enhver juridisk person, medmindre andet er bestemt, (stk. 1) og desuden enkeltmandsvirksomheder, som under hensyn til deres størrelse og organisation kan sidestilles med de virksomheder, der er organiseret i selskabsform (stk. 2).

Det fremgår af straffelovens § 27, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der

kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

Praksis for valg af ansvarssubjekt er beskrevet i Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet om Juridiske personer – Strafansvar for juridiske personer, tidligere RM5/1999. Heraf fremgår bl.a., at når en virksomhed er organiseret som en juridisk person eller kan sidestilles hermed, jf. § 26, stk. 2, er det som udgangspunkt virksomheden, som er ansvarssubjektet ved overtrædelser begået i virksomheden.

En juridisk person kan kun straffes med bøde, og der kan ikke fastsættes forvandlingsstraf.

Det fremgår af straffelovens § 289, stk. 1, at med fængsel indtil 8 år straffes den, som for derigennem at skaffe sig eller andre uberettiget vinding gør sig skyldig i overtrædelse af særligt grov karakter af skatte-, told-, afgifts- eller tilskudslovgivningen. Bestemmelsen finder kun anvendelse, hvis der i den nævnte lovgivning er henvist til bestemmelsen, jf. § 289, stk. 2.

Overtrædelser, der begås forsætligt eller groft uagtsomt, af bestemmelser i skattelovgivningen straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder. Dette følger bl.a. af skattekontrollovens § 82, kildeskattelovens § 74, momslovens § 81 og lønsumsafgiftslovens § 18.

En fysisk person kan efter praksis straffes med fængsel, når vedkommende har haft forsæt til at unddrage skat, moms eller lønsumsafgift for over 250.000 kr.

Som anført ovenfor er strafferammen for overtrædelse af de nævnte love fængsel indtil 1 år og 6 måneder. Dette gælder dog kun, hvis forholdet ikke omfattes af straffelovens § 289, der bl.a. angår skatte- og betalingssvig af særlig grov karakter. En overtrædelse om unddragelse af skat eller betaling anses efter fast praksis for at være omfattet af straffelovens § 289, hvis den pågældende har haft forsæt til at unddrage over 500.000 kr. I disse tilfælde straffes med fængsel indtil 8 år.

I tillæg til fængselsstraffen – uanset om forholdet omfattes af straffelovens § 289 eller ej – gives efter fast praksis en bøde svarende til unddragelsens størrelse. Denne bøde betegnes som en tillæggsbøde. Hvis der er tale om forsøg, jf. straffelovens § 21, stk. 1, udgør tillæggsbøden et beløb, der svarer til halvdelen af det beløb, man har forsøgt at unddrage.

Sager om unddragelse af skat, moms eller lønsumsafgift, der ikke kan afsluttes med fængsel, kan alene afsluttes med bøde. Dette omfatter for det første alle overtrædelser, der er begået ved grov uagtsomhed. Derudover omfatter det alle overtrædelser, der er begået med forsæt til unddragelse, hvis strafs subjektet er en juridisk person, eller hvis strafs subjektet er en fysisk person, og unddragelsen ikke overstiger 250.000 kr. I disse bødesager betegnes bøden som en normalbøde.

Normalbøden udmåles til to gange det unddragne beløb, når der er forsæt til unddragelse, og en gang det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. Af den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., beregnes normalbøden kun som en gang det unddragne beløb, når der er forsæt til unddragelse, og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. Denne grænse på 60.000 kr. benævnes progressionsgrænsen.

Det foreslås i § 24, stk. 1, nr. 1 og 2, at med bøde straffes den, som forsætligt eller groft uagtsomt afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger til brug for betalingskontrollen (nr. 1) eller overtræder § 10, stk. 3 (nr. 2).

Afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger, jf. § 24, stk. 1, nr. 1, vil f.eks. kunne ske i forbindelse med afgivelse af oplysninger i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 22. Straf efter den foreslåede bestemmelse i § 24, stk. 1, nr. 1, vil imidlertid ikke forudsætte, at de urigtige eller vildledende oplysninger er afgivet i denne forbindelse. Urigtige eller vildledende oplysninger, der har betydning for betalingskontrollen, og som er afgivet f.eks. før angivelsen, er således også omfattet af bestemmelsen. Det strafbare forhold vil i de nævnte tilfælde være realiseret, når oplysningerne er kommet frem til Skatteforvaltningen.

Fortielse af oplysninger, jf. § 24, stk. 1, nr. 1, vil f.eks. kunne ske, hvis der er afgivet ufuldstændige oplysninger i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 3, hvor nogle felter er tomme, mens andre er udfyldte. Også i dette tilfælde vil det strafbare forhold være realiseret, når oplysningerne er kommet frem til Skatteforvaltningen.

Fortielse af oplysninger vil også kunne ske, hvis den pågældende virksomhed helt har undladt at foretage angivelse. I dette tilfælde vil forholdet også være omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 24, stk. 1, nr. 2, jf. 10, stk. 3, og forholdet vil være realiseret, når fristen for angivelse af overskredet.

Med lovforslaget er det forudsat, at sanktionspraksis ved overtrædelse af § 24, stk. 1, nr. 1, hvor der er tale om unddragelse af betaling, vil skulle svare til sanktionspraksis ved overtrædelse af bestemmelser i lovgivningen om skat, arbejdsmarkedsbidrag, moms eller lønsumsafgift. Den forudsatte sanktionspraksis er beskrevet nærmere nedenfor ved beskrivelsen af § 24, stk. 3.

I den foreslåede bestemmelse i § 24, stk. 1, nr. 2, henvises til § 10, stk. 3, der angår pligten til at angive rettidigt.

Med lovforslaget er det forudsat, at overtrædelse af denne bestemmelse som udgangspunkt straffes med en bøde af ordensmæssig karakter på 1.500 kr. Det skyldes, at bestemmelsen isoleret set har karakter af en ordensforskrift.

Efter omstændighederne vil en overtrædelse af bestemmelsen imidlertid kunne ske som led i, at der unddrages betaling. Hvis dette er tilfældet, vil overtrædelsen være omfattet af den sanktionspraksis, der er beskrevet nærmere nedenfor, uanset om overtrædelsen er sket med forsæt til at unddrage betaling eller groft uagtsomt.

Det foreslås i § 24, stk. 2, at i forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelser i forskrifterne.

Det foreslås i lovforslagets § 10, stk. 6, at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler for angivelsen af betaling vedrørende indtægtsloftet. Den foreslåede bestemmelse i § 24, stk. 2, vil medføre, at der i denne forbindelse vil kunne fastsættes straf af bøde for den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder disse regler.

Med lovforslaget er det forudsat, at overtrædelse af disse bestemmelser som udgangspunkt straffes med en bøde af ordensmæssig karakter på 1.500 kr. Det skyldes, at bestemmelserne isoleret set har karakter af ordensforskrifter.

Efter omstændighederne vil en overtrædelse af bestemmelserne i bekendtgørelsen imidlertid kunne ske som led i, at der unddrages betaling. Hvis dette er tilfældet, vil være omfattet af den sanktionspraksis, der er beskrevet nærmere nedenfor, uanset om overtrædelsen er sket med forsæt til at unddrage betaling eller groft uagtsomt.

Det foreslås i § 24, stk. 3, at den, der begår en af de nævnte overtrædelser med forsæt til at unddrage betaling til det offentlige, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Med lovforslaget er det forudsat, at den sanktionspraksis, der finder anvendelse ved overtrædelser, der er sket som led i unddragelse af betaling, af § 24, stk. 1, eller § 24, stk. 3, vil skulle svare til den sanktionspraksis, der i dag finder anvendelse ved overtrædelser, der er sket som led i unddragelse af betaling, af bestemmelser i lovgivningen om skat, moms eller lønsums-afgift, jf. ovenfor.

Ved overtrædelser omfattet af § 24, stk. 3, jf. stk. 1 eller 2, hvor strafssubjektet er en fysisk person, der har forsæt til unddragelse af betaling, er det således forudsat, at der straffes med fængsel indtil 1 år og 6 måneder, hvis unddragelsen overstiger 250.000 kr. Hvis unddragelsen overstiger 500.000 kr., vil der kunne straffes med fængsel indtil 8 år, jf. straffelovens § 289.

Det er forudsat, at der i tillæg til fængselsstraffen gives en bøde, der svarer til størrelsen af det unddragne beløb.

Sager om unddragelse af betaling, der ikke kan afsluttes med fængsel, vil alene kunne afsluttes med bøde. Dette vil for det første omfatte overtrædelser, der er begået ved grov uagtsomhed. Derudover vil det omfatte overtrædelser, der er begået med forsæt til unddragelse, hvis strafssubjektet er en juridisk person, eller hvis strafssubjektet er en fysisk person, og unddragelsen ikke overstiger 250.000 kr.

Det er forudsat, at bøden udmåles til to gange det unddragne beløb, når der er forsæt til unddragelse, og en gang det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. Af den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., beregnes bøden kun som en gang det unddragne beløb, når der er forsæt til unddragelse, og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Til § 25

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Det foreslås i *stk. 2*, at loven finder anvendelse på indtægter fra salg og levering af elektricitet produceret fra og med den 1. december 2022 til og med den 30. juni 2023.

Det følger af artikel 22, stk. 2, litra c, i forordning om et nødindgreb for at imødegå høje energipriser, at artikel 6-8 om et loft over producenternes indtægter finder anvendelse fra og med den 1. december 2022 til og med den 30. juni 2023.

Til § 26

Det fremgår af opkrævningslovens § 16, der er den første bestemmelse i opkrævningslovens kapitel 5, at nedenstående ind- og udbetalinger fra og til virksomheder, selskaber, fonde og foreninger, offentlige myndigheder, institutioner m.v. indgår i en samlet saldoopgørelse (skattekontoen) efter reglerne i dette kapitel:

- 1) Skatter og afgifter omfattet af denne lovs § 1, stk. 1 og 2.
- 2) Betalinger efter selskabsskatteloven, fondsbeskatningsloven, aktiesparekontoloven, kulbrinteskatteloven, toldloven, lov om fremskyndet tilbagebetaling af visse afgifter, lov om afgift af skadesforsikringer, tinglysningsafgiftsloven og lov om afgift af bidraget til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og af arbejdsulykkeserstatninger m.v.
- 3) Gebyr og tilskud vedrørende dæk, jf. miljøbeskyttelseslovens §§ 53 og 53 a.
- 4) Betaling vedrørende batterier og akkumulatorer og udtjente batterier og akkumulatorer, jf. miljøbeskyttelseslovens § 9 u, stk. 2.
- 5) Miljøbidrag, jf. § 3 i lov om miljøbidrag og godtgørelse i forbindelse med ophugning og skrotning af biler.
- 6) Bøder, gebyrer og renter vedrørende de ovennævnte love og betalinger.

UDKAST

Det foreslås, at der i opkrævningslovens § 16 foretages den ændring, at der efter nr. 6 i et nyt nummer – nr. 7 – indsættes » 7) Betaling efter indtægtsloftsloven.«

Dermed vil det fremgå af opkrævningslovens § 16, at også den i dette lovforslag foreslåede betaling vedrørende indtægtsloftet vil være omfattet af de ind- og udbetalinger, der skal ske via skattekontoen.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med det foreslåede § 12, stk. 2, 1. pkt., hvor det foreslås, at opkrævningslovens kapitel 5 skal finde anvendelse på ind- og udbetalinger efter loven.

Til § 27

VE-lovens § 51, stk. 5, medfører, at der beregnes negative pristillæg, som modregnes i støttemodtageres fremtidige støtteudbetalinger i den del af markedsprisen, som overstiger det samlede beløb for pristillæg og den beregnede markedspris.

Med den foreslåede § 27 vil der ikke blive beregnet negative pristillæg efter VE-lovens § 51, stk. 5, for de indtægter, der opkræves efter den foreslåede § 2, stk. 2.

Formålet med den foreslåede § 27 er at sikre, at der ikke vil blive beregnet negative pristillæg for indtægter, som er blevet opkrævet hos støttemodtagerne efter indtægtsloftsloven. Der vil fortsat ske beregning af negative pristillæg efter VE-lovens § 51, stk. 5, for den del af markedsprisen, der overstiger det samlede beløb for pristillæg og markedspris, og som ikke er blevet opkrævet under indtægtsloftet.

Til § 28

Det foreslås, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland.

Forordningen om et nødindgreb for at imødegå høje energipriser finder ikke anvendelse for Færøerne og Grønland, der ikke er medlem af EU. Hvis bestemmelserne svarende til denne forordning skal gennemføres for Færøerne og Grønland, vil det skulle ske ved lov.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p>§ 26</p> <p>I opkrævningsloven, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 2711 af 20. decem- ber 2021, som ændret ved § 12 i lov nr. 2616 af 28. december 2021, § 1 i lov nr. 288 af 7. marts 2022 og § 2 i lov nr. 832 af 14. juni 2022, fore- tages følgende ændring:</p>
<p>§ 16. Nedenstående ind- og udbeta- linger fra og virksomheder, selska- ber, fonde og foreninger, offentlige myndigheder, institutioner m.v. indgår i en samlet saldoopgørelse (skattekontoen) efter reglerne i dette kapitel:</p> <p>1) -6) ---</p>	<p>1. I § 16 indsættes som nr. 7:</p> <p>»7) Betaling efter indtægtsloftslo- ven.«</p>
	<p>§ 27</p> <p>I lov om fremme af vedvarende energi, jf. lovekendtgørelse nr. 1791 af 2. september 2021, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 804 af 7. juni 2022, foretages følgende ændring:</p>
<p>§ 51. --- <i>Stk. 2-5.</i> ---</p>	<p>1. I § 51 indsættes som <i>stk. 6</i>:</p> <p>»<i>Stk. 6.</i> Der beregnes ikke negative pristillæg efter stk. 5 af indtægter, der er opkrævet efter § 3, stk. 2, i indtægtsloftsloven.«</p>